

Ud for at lave anvendelige undervisningsfilm

Om dagbogen

Denne bog er en renskrivning af en unik dagbog, skrevet i nuet under rejsen til og under opholdet i Ecuador i 1977. Vi købte en lille rejseskrivemaskine i New Orleans. Jeg gik straks i gang med at nedskrive alt, hvad der skete omkring os. Jeg skrev hver dag, somme tider flere gange om dagen.

Vi medbragte en lille Nagra båndoptager, som jeg benyttede, når der ikke lige var tid og lejlighed til at komme til skrivemaskinen. Jeg indtalte løbende hændelser og samtaler for derefter senere at nedskrive dem. Mange samtaler blev optaget med skjult mikrofon og er derfor tæt på ordret, hvad der blev sagt.

Jeg har beholdt det finurlige sprog, der er præget af den stemning, der var mellem os på tidspunktet. Jeg slår pludselig om fra tørt beskrivende til skæve beretninger eller poetisk stemningsbilleder.

Jeg udnyttede A4-arkene 100% uden afsnitsinddelinger, hvilket resulterede i en samlet dagbog på over 400 sider.

Jeg begyndte at renskrive dagbogen i begyndelsen af 90'erne. Jeg havde en vision om, at den skulle blive et værk med masse af fotos. Jeg fortalte ikke Jesper om det, det skulle være en overraskelse.

Vi så ikke så meget til hinanden efter projektet var afsluttet. Jeg flyttede til København, fik nye interesser og arbejde. Jesper fortsatte med at lave TV og dokumentarfilm. Vi havde kontakt og besøgte hinanden med mellemrum.

Mit arbejde med dagbogen sluttede brat den 11. januar 1994, da jeg fik meddelelsen om, at Jesper er død af lungekræft. Jesper blev 47 år.

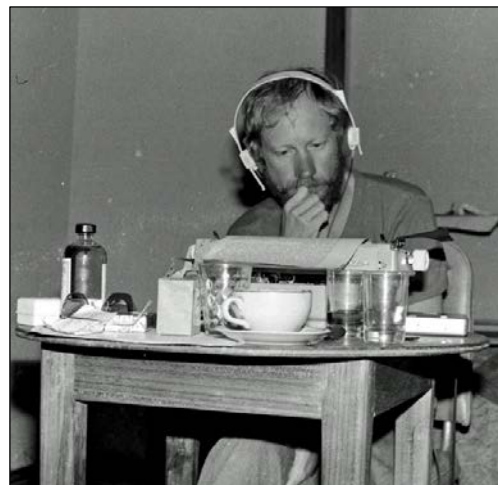
Jeg stod nu alene med dagbogen. Ingen at dele den med. Projektet blev pakket ned i en papkasse. Jeg tvivlede på, at det ville blive pakket ud igen.

Da jeg gik på pension, åbnede jeg kassen og begyndte så småt at arbejde videre med bogen. Teknologien har ændret skrivemediet fra en rejseskrivemaskine til tekstbehandling på en computer. Jeg arbejder derfor nu på en digital udgave af dagbogen. Jeg har ingen intentioner om en udgivelse. Den digitale udgave må printes.

Dagbogen vil løbende blive opdateret på mit website:

<http://www.torbentruels.dk/ecuador/>

Websitet vil også indeholde fotos fra turen.

Sådan begyndte det

November 1976

Jeg satte kufferten på trappestenen. Vendte mig om og så ud over kartoffelmarken. Døren til huset var åben. Der blev råbt indefra:

- *Truels, der er telefon, det er til dig!*

Hvordan kunne det være til mig. Ingen ved at jeg er her. Jeg gik ind i stuen og tog røret op til øret.

- *Det er Jesper, kan du huske mig!*

Jeg tøvede lidt. Genkendte stemmen og sagde:

- *Åh, ja, Jesper fra Skelskør Folkehøjskole!*

I foråret 1976 deltog jeg i et uge langt filmseminar på Skelskør Folkehøjskole sammen med Svend Johansen. Sideløbende med undervisninger og workshops blev der dannet nogle grupper, der løbene skulle lave en film. Frit emne.

I min gruppe på fem faldt rollefordelingen hurtigt på plads. Jeg fik ideen til filmen og overtog kameraet. Jesper påtog sig instruktørrollen.

Filmens fik titlen: "Det er ikke alt guld der glimre"! Den handlede om højskolens flotte nybyggeri, der ikke var så flot endda, når man gik ned i detaljer. Vi satte det humoristiske objektiv på, og det blev en meget morsom film, som fik ros ved fremvisningen på kursets sidste aften.

Jesper havde sit eget lille enmandsfirma Glatved Film, der lavede små dokumentarfilm. Vi havde et meget fint samarbejde omkring vort filmprojekt på højskolen. Jesper spurgte, om vi ikke en dag skulle lave noget film sammen.

Hvordan kunne Jesper vide, at jeg var her? Hvordan havde han fået telefonnummeret hertil? Ingen vidste, at jeg var rejst fra København.

- *Torben, hvad laver du?*

- *Øh, jeg er lige ankommet!*

- *Vil du med til Sydamerika og lave film?*

- *Jamen, jeg er jo lige kommet. Hvornår skal det være?*

- *Til februar og resten af året!*

Jesper havde lavet et godt research. Han havde fundet mig via Svend Johansen, som jeg var sammen med på højskolen. Jeg havde vist nævnt til Svend, at hvis de ikke kunne finde mig, så var jeg muligvis i Gl. Laven hos Kurt og Inger Halberg. Derfra var det en smal sag for Jesper at finde mig.

Jesper boede i Århus, 30 km fra Gl. Laven. Vi mødtes. Jeg var uden arbejde og forpligtelser. Var ankommet til Gl. Laven med planer om at starte en ny tilværelse her. Der var derfor ikke langt til en beslutning:

- *Ok, Jesper, jeg tager med!*

Så gik det stærkt. Der var ikke lang tid til forberedelserne. Ca. 2 måneder. Jesper havde fået godkendt projektet: *En række pædagogiske børnefilm, som skulle optages i Ecuador.*

Bevillingen bestod i: Lån af et 16 mm Arriflex kamera og en Nagra båndoptager fra Filminstitutets Workshop. Samt råfilm og fremkaldelse. Resten skulle vi selv betale. Rejse og ophold.

Jeg tog til København nogle dage og fik et kursus i Arriflex'en. Jeg lavede en prøvefilm sammen med en instruktør fra Workshopen og senere en film ved Puksø, hvor vennerne løb på skøjter. Filmene og jeg blev godkendt.

Jeg havde ingen penge. Men den klarede Jesper. Han var tidligere folkeskolelærer og kendte hende, der sad på kontoret for skolerne vikarbureau.

Så jeg blev cykelvikar i Århus og omegn. Jeg lånte Jespers mors lille Morris Mascot, så jeg kunne komme rundt til de forskellige skoler. Jeg blev i den sidste vikarperiode "fast ansat" som matematik- og fysikvikar på Tilst Skole uden for Århus. Det blev min debut som skolelærer, der senere i mit liv viste sig at blive til meget mere skolelærer!

Jeg tjente nok til at dække vort fælles budget til projektet.

Men der skulle også læres spansk inden afrejsen. Jesper fandt et intensivt kursus på et nonnekloster i Aabyhøj uden for Århus. Vi var fire, os og et par der skulle på udveksling i Nicaragua. Vi blev undervist af en nonneklædt spansk nonne. Det var hårdt arbejde. Mit kendskab til spansk og latin var nul. Jesper og jeg øvede os på hinanden, når vi var sammen.

Jeg havde forladt København for at få nyt luft under vingerne. Jeg havde opgivet mit studieforbud på RUC, hvor jeg var med fra første hold i 1972. Jeg tog den naturvidenskabelig basisuddannelse og var derefter i tvivl om det videregående forløb på overbygningen. Min økonomi var trængt. Jeg tjente lidt som nattevagtafløser på Bing & Grøndahls Porcelænsfabrik. Kollektivet "De Farveløse Pølser" var opløst. Jeg havde forladt Atelieret i Århusgade og boede nu i Frederiksborggade sammen med Bente, Karen og Lis. Karen skiftede til orange klædedragt. Jeg tog telefonen og ringede til Kurt:

- Nu kommer jeg!

Kurt havde flere gange spurgt mig, hvornår jeg blev træt af København. Der var altid plads til mig i kollektivet Puksø i Gl. Laven ved Ry.

Der manglede kun én ting inden afrejse. Vi skulle klippes. Vi havde begge skulderlangt hår. Vi tog sammen hen til Jespers frisør. Han tog den store saks og slangekrøllerne lå nu på gulvet. Vi så underlige ud med vore næsten skaldede isser. På med en hue og ud og drikke "Den Lille Fede", Faxe Fad på buddet flaske. Den var lige ankommet.

Sådan begyndte det...

Torben Truels, januar 2016.

HUSET I MAGSTRÆDE indledte i aften en temamøde-række om Berufsvetboi i Vest-tyskland og mulighederne for politisk afskedigelse og censur i Danmark. I den forbindelse spiller Folke-teatret om aften aften sit opsigende stykke "Berufsvetboi", der er bygget over et autentisk dansk eksempel. Det handler om en lærer, der ikke får stillingen som leder af en ungdomsskole, skønt hun er den mest kvalificerede ansøger, og både forældre og elever bækker hende op. Temaet onsdag aften er den politiske udtryksfrihed i Danmark, og som indledere er professor Peter Germer, Jens Glebe-Møller, dommer Ole Bohr og landsretssagfører Carl Madsen.

ØPHLENSCHLÄGER SELSKABET indbyrder til kunstnerisk aften på Fredriksberg Rådhus i dag kl. 20. Teaterinstruktør Klaus Hofmeier fortæller om sin iscenesættelse af "Hugo von Rheinberg", der på Århus Studio i foråret 76 fik titlen "Hugo på Bjergst". Desuden vil skuespiller Ebba Wieth læse digte og romancer af Oehlenschläger.

Instruktøren Jesper Glatved med stativet og fotografen Torben Truels med apparatet — de vil til Ecuador for at lave undervisningsfilm, der kan forstås. (Foto: Erik Friis).

Ud for at lave film

Til Ecuador for at lave anvendelige undervisningsfilm

Det meste undervisningsmateriale om andre verdensdeles samfundsforhold ligger tit på et for højt plan. Undervisningsfilm er som regel for lange. De indeholder for mange problemstillinger, der kædes sammen af en speakercommentar, der igen indfører nye problemer og dermed nye oplysninger. Bombardementet af informationer indskrænker filmenes anvendelsesmuligheder til in-

troduktion eller afslutning af et undervisningsforløb og gør en egentlig bearbejdelse af filmene umulig.

Sagt af den 30-årige Jesper Glatved fra Århus. Han er indehaver af firmaet Glatved Film, og rejser i morgen til Sydamerika, for at lave en række undervisningsfilm over temaet "Dagligliv i Latinamerika". Jesper Glatved instruerer selv filmene, og med sig har han den 34-årige fotograf

Torben Truels. De vil opslå hovedkvarter i Quito, hovedstaden i Ecuador, og derfra søge de miljøer, de ønsker at skilde.

Filmene bliver på mellem fem og ti minutter. De får et enkelt indhold og ingen uddybende speakercommentarer. Hver film skal skildre en enkelt persons hverdag i forskellige miljøer, siger Jesper Glatved.

— Sideløbende med optagelserne til filmene, laver vi nogle lysbilleder, som fastholder karakteristiske situationer. I øjeblikket har Statens Filmcentral ikke råd til at lade en film ligge på en skole i for eksempel en uge. Filmen skal ofte returneres samme dag, som den forevises. Hvis det så er film på 25-30 minutter, er der kun kort tid tilbage af en skoletime til bearbejdelse.

Jesper Glatved mener, at lysbilledserien med situationer fra de forskellige film gør det muligt at gå dybere i problemstillinger uafhængigt af filmene. Stærkt knyttet til film og dias, udarbejdes et teksthæfte med baggrundsoplysninger om de problemer, filmene handler om. Teksthæftet skal også omfatte et antal arbejdsblade med opgaveforslag til eleverne.

Materialet vil først og fremmest blive produceret med henblik på folkeskolen, mens teksthæfte og arbejdsblade bliver fremstillet på 8.-10. klassens niveau.

Vi vil leve os ind i de forskellige miljøer, før vi overhovedet tager kamera og lydudstyr frem, siger Jesper Glatved. — Vi har afsat et år til at lave omkring 10 film, og skulle der gå en måned eller to mere, så tager vi dem med. På den måde mener vi at kunne lave bedre film, end de film der bliver lavet ved at sende en mand afsted tidsbegrenset. Frank

Ud for at lave film

Til Ecuador for at lave anvendelige undervisningsfilm

Det meste undervisningsmateriale om andre verdensdeles samfundsforhold ligger tit på et for højt plan. Undervisningsfilm er som regel for lange. De indeholder for mange problemstillinger, der kædes sammen af en speakercommentar, der igen indfører nye problemer og dermed nye oplysninger. Bombardementet af informationer indskrænker filmenes anvendelsesmuligheder til introduktion eller afslutning af et undervisningsforløb og gør en egentlig bearbejdelse af filmene umulig.

Sagt af den 30-årige Jesper Glatved fra Århus. Han er indehaver af firmaet Glatved Film og rejser i morgen til Sydamerika, for at lave en række undervisningsfilm over temaet "Dagligliv i Latinamerika". Jesper Glatved instruerer selv filmene, og med sig har han den 34-årige fotograf Torben Truels. De vil opslå hovedkvarter i Quito, hovedstaden i Ecuador, og derfra søge de miljøer, de ønsker at skildre.

Filmene bliver på mellem fem og ti minutter. De får et enkelt indhold og ingen uddybende speakercommentarer. Hver film skal skildre en enkelt persons hverdag i forskellige miljøer, siger Jesper Glatved.

Sideløbende med optagelserne til filmene, som fastholder karakteristiske situationer. I øjeblikket har statens Filmcentral ikke råd til at lade en film ligge på en skole i for eksempel en uge. Filmen skal ofte returneres samme dag, som den forevises. Hvis det så er film på 25-30 minutter, er der kun kort tid tilbage af en skoletime til bearbejdelse.

Jesper Glatved mener, at lysbilledserien med situationer fra forskellige film gør det muligt at gå dybere i problemstillinger uafhængig af filmene. Stærkt knyttet til film og dias, udarbejdes et teksthæfte med baggrundsoplysninger om de problemer, filmene handler om. Teksthæftet skal også omfatte et antal arbejdsblade med opgaveforslag til eleverne.

Materialet vil først og fremmest blive produceret med henblik på folkeskolen, mens teksthæftet og arbejdsblade bliver fremstillet på 8.-10. klassens niveau.

Vi vil leve os ind i de forskellige miljøer, før vi overhovedet tager kamera og lydudstyr frem, siger Jesper Glatved. Vi har afsat et år til at lave omkring 10 film, og skulle der gå en måned eller to mere, så tager vi dem med. På den måde mener vi at kunne lave bedre film, end de film der bliver lavet ved at sende en mand af sted tidsbegrænset.

Århus banegård

Søndag den 20. februar 1977

- Velkommen, velkommen!
- Dannebrog ... og der er to tasker der, stativet og så den her.
- Skal vi prøve og gå ned og se? Jeg tror, toget er rullet ind, så vi kan få en kupé.
- I bliver rullet i Hamburg, ha, ha, ha ... og sendt hjem på konsulatets regning.
- Optager du nu?
- Det er sidste chance, jeg har for at få dig på bånd, Gunder.
- Torben han ser jo køn ud, ikke?
- Jo, han ser pæn ud. Han har skak med, men jeg har fortalt ham, at jeg kun spiller lynskak.
- Sikken nogle fine støvler du har på!
- Hej, der har vi jo Kurt, han kommer lige i sidste øjeblik.
- Har du haft rejsefeber de sidste par dage?
- Jo, jeg dulmede den i lørdags.
- Det måtte du så lide under om søndagen?
- Ja, indtil klokken 4.
- Ja, jeg kan sku ikke se andet, end vi har det hele med, Torben.
- Jeg skal lige kontrollere om passet er der.
- Jesper var også blevet svimmel i lørdags.
- Småsvimmel, simpelthen småsvimmel.
- Det var også det Gamle Danske du hældte i os, Jesper.
- Tak Gunder, jeg havde ikke troet, at jeg skulle høre det fra dig.
- Det var godt, vi kom til at rafle bagefter. Så var aftenen ikke helt spildt - vel?
- Tænk dig lige om.
- Tænk dig lige om - sagde Maria det?
- Ja, hørte du ikke det? Ja, for han spurgte om Pia ikke ville blive. Så så Inge-Maria hård og brutal ud og sagde: -Tænk dig lige om Pia. Så gik Pia med hende, ha, ha, ha.
- Men hun gav ham da adressen, det hørte du da godt?
- Nej, det hørte jeg ikke. Karin og jeg har gået og smådrukket hele dagen, så da vi kom ned og fik det pulver nede på Charlies ...
- Du må have et stærkt overjeg.
- Nu skal I fanden edme huske at tippe.
- Det gør vi sandelig også.
- Hvis Albert og Niels er så letsindige, så er det i orden, men det bliver kun 2/3 af gevinsten, der bliver konsumeret.
- Det har du vist ingen indflydelse på. Husk nu at skifte i Fredericia.
- Ja, ellers lander vi i København.
- Nu stormer jeg lige ind og ryder en kupe.
- Har I sommerfugle i maven?
- Ja, næ.

INTERCITY AFGANG KLOKKEN 16.15. FORTSÆTTER TIL FREDERECIA OG STANDSER I SCANDERBORG, HORSSENS OG VEJLE. TOGET HAR I FREDERECIA FORBINDELSE MED INTERCITY TIL KØBENHAVN OG PADBORG.

- Nu går du glip af vor sommerferie.
- Hej, hej og du er Torben? Ja, det kan man se.
- Nu er klokken dæleme lyne mig snart ved at være mange.
- Hæ, hæ, hæ.
- Hej, hej, hvad fanden - skal I til sydpolen?
- Den har jeg fået af Niels og Birgit. Det er en kineserhue, men den er ikke rød.
- Er det nu det rigtige tog?
- Ja, vi skal jo ikke til Ålborg, vel?
- Ja, billetterne har vi fået, dem fik vi i fredags. Det er anden klasse. Den er god nok.

- Jeg ved ikke, hvad de fylder alle de der første klasser med?
- Nej, det gør jeg sku heller ikke.
- Ja, vi skal længere ned ad. Vi tager den der. Der er masser af plads.
- Så nu kan det ikke gå helt galt. Smider I det ind af vinduet?
- Der er to pladser herinde, er de optaget?
- Og lad os så få det herind.
- Der sidder nogen der. Den er god. Der er optaget der, er der to ledige pladser her?
- Den er god.
- Kan den være der? Se så og så har vi ... og så stativet, det må fanden edme også kunne være der.
- I må tælle, om det hele er der nu.
- To håndtasker, to kufferter, to øh ... hvad er det nu ... sådan en hedder? Og en kuffert, det må være i orden.
- Hej, I må blive inde, det køre nu.
- Nej, det gør ej.
- Har du fået nye sko, Jesper, ha, ha, ha.
- Og skulle man så bare side her til Hamburg.
- Nu skal vi græde!
- Har I nu tænkt på alt?
- Hallo, farvel, hallo farvel, hvornår flyver I?
- Det er i morgen kl. 16. Vi ses i Quito.
- Ja, vi ses i Quito i juli, vi dukker op i Quito med en ordenlig brandert på mand.
- Det tror jeg ikke, det tror jeg satme ikke. Nej, det tror jeg satme ikke vi tør.

Der bliver nu vinket til en pige, der læner sig ud af vinduet i kupeen ved siden af. Hun ser meget overrasket ud og siger:

- Hvad laver I her?

Der kommer en stor latter fra flokken på perronen.

- Vi kommer for at vinke farvel til dig. God rejse.

Piiiiift!

- Fløjter han? Pas godt på jer selv. Har I nu alt?
- Nu skal vi op i toget. Hvor sidder vi?
- Hvem var hun?
- Det var en der var med nytårsaften, hun troede vi var nede og sige farvel til hende.
- Det er næsten for stærkt.
- Husk nu at skifte i Korsør!
- Er der nogen, der har en æske tændstikker, så sparer jeg dem.
- Hold nu kæft, folk tro bare vi skal til Horsens. Nu kører vi sku.
- Hej, hej god tur.
- Hold kæft Torben, vi er af sted. Så kom vi sku af sted.

Herberget

Søndag nat den 20./21. februar

Vi husker at skifte i Fredericia og stige ud i Hamburg. Her skal vi tilbringe den halve nat, inden vi skal videre til Köln. Vi har hørt om Hamburgs natteliv, så det tager vi ud og ser på.

I nærheden af banegården kikker vi ind i nogle overfyldte røgfyldte huller af værtshuse, hvor de har glemt at pille nytårsguirlanderne ned. Der er en hektisk stemning alle steder. Folk med røde næser og røde kinder. Alle ser i det hele taget meget mærkelige ud. Det viser sig, at vi er havnet mit i karnevalstiden.

I en sidegade finder vi et roligt sted, hvor vi får en stor snitzel og en fadøl. Vi opgiver det hamborgske natteliv, fordi alle kvinderne her er iført pels og viser lidt for stor interesse for os.

I banegårdens ventehalsrestaurant drikker vi en øl og forbereder os på at tilbringe natten her. Men det varer ikke længe, før politiet dukker op og fortæller os, at her må man altså ikke sove.

- Hvis I skal sove, kan I tage på hotel. Og så er det for øvrigt ikke tilladt at lægge fødderne op på stolen.

Jesper spørger, om det ikke er en ventehal, vi sidder i? For vi sidder og venter på et tog til Köln! Jo, man må gerne vente, men ikke sove.

Hver time vender de tilbage og vækker alle de sovende.

Klokken 1 bliver alle smidt ud, og ventehallen lukkes. Alle dem med billet får adgang til første sal. En stor højloftet uhyggelig hal, hvor vi får lov til at side i en stol, der mangler det ene armlæn.

To politifolk spankulerer frem og tilbage, og ser efter ro og orden. Jesper går nedunder og henter to kopper kaffe. Den minder én om, at roehøsten ikke var så dårlig i år. Her er det tilladt at sove!

Jesper holder et vågent øje med klokken hele natten. Pludselig springer han op og råber så højt, at han vækker hele hallen:

- Tiden er inde.

Vi henter bagagen ud af de aflåste bokse og finder ned til den perron, hvor Pariser-Expressen holder. Vi maser os ind i en nedrullet kupe, hvor vi må vække en liggende tysker og en norsk jente. Da vi får anbragt os selv og alt vort bagage, ruller vi ned igen. For nu skal der soves.

Men ved næste station, går døren op med et brag. Et stinkende flæskeagtigt stensigt, der bærer på en flerdages brandert og et kulørt papirkrammerhus på hovedet, bliver stukket ind. Vi ser heldigvis ikke ud til at være det rette selskab for ham, så han trækker ansigtet ud igen. Herefter er der fred og ro helt til Köln.

Hen af morgenstunden vågner vi langsomt op. Den norske jente fortæller, at hun er på vej til Paris for at gøre sig som au pair-pige. Det ser hun også ud til at kunne udfylde. Hvem vil ikke gerne have hende i huset?

Den gule seddel

Mandag den 21. februar

Köln. Vi skal finde busholdepladsen. Men først og fremmest trænger vi til noget morgenmad. Bagagen putter vi ind i en aflåst boks. Vi finder frem til et familiehotel, hvor de serverer sprøde og lækre rundstykker.

Vi har 2 timer og masser af tid til at finde busholdepladsen. De næste sommerfugle begynder at rotere i maven. Er der en holdeplads på den adresse, vi har fået opgivet? Går bussen til den angivne tid? Og hvad med dagen? Datoen er rettet med

kuglepen på vort gule papir. Er det den rigtige dato – i dag? Er det gule A4-ark nu også godt nok som billet til New Orleans via New York?

Øst/Vest Rejsebureau

i Købmagergade i København ordnede vore billetter. Var det ikke fordi vi havde fået det anbefalet, som det billigste bureau til oversøiske rejser, var vi nok flygtet ud derfra. Men Jesper kendte nogen, som var kommet godt af sted og godt hjem igen. Bureauet mindede mere om en teaterkulisse fra Kafkas verden. Der lugtede gammelt og indelukket fra de overfyldte støvede reoler. Den gamle mand havde meget svært ved at høre og kunne ikke læse de små bogstaver i rejseplanerne. Til trods for sine handicap gjorde han sig stor umage, rettede på de stærke briller, pegede og spurgte os, om det ikke var det der stod! Men straks kom hans kone os til hjælp.

- Du forkludre bare det hele, lad mig ordne det!

Han satte sig hen til vinduet og tændte sin pipe. Efter en halv times tid havde konen ordnet papirerne og rakte os et A4-ark – den gule seddel. Den var vort rejsehjelm! Vi gættede på, at den nok blev ombyttet med rigtige flybilletter, når vi nåede frem til lufthavnen i Frankfurt.

Solen skinner. Det er ved at blive varmt. Vi finder frem til busholdepladsen. En bombetomt fra krigens tid, der nu fungerer som en uorganiseret parkeringsplads. Dette skulle altså forestille at være affyringsrampen til vort store eventyr. Der er ingen busser at se. Heller ikke et busstop eller bare et skilt, der markerer, at herfra er der afgang til den vide verden. Nervøse går vi frem og tilbage med vor gule seddel i hånden.

Pludselig opdager vi, at over i den anden ende af tomten, går der også nogle rundt med gule sedler hænderne. Sommerfuglene folder sine vinger ud og flyver væk. Så mangler vi kun bussen. Den kommer et kvarter før tid. Vor gule seddel giver ganske rigtigt adgang til bussen.

Speederen kommer i bund. Bussen farer ud af den tyske autostrada i vild kamp med en anden gul-seddel-bus. Hvor kommer den fra? Der var da kun én bus på vores holdeplads? Hvad! Holder vi ikke ved den belgiske grænse? Skal vi ikke til Frankfurt? Vi kikker på den gule seddel. Der er noget galt. Men alle passagererne ser ud til at tage det helt roligt og fortæller:

- Vi skal til Bruxelles, afgang er flyttet til Bruxelles!

Flere gule-seddel-buser er efterhånden kommet ind i konvojen. I alt 250 pasagerer skal med TIA (Trans International Airlines) til New York. En guide guider køen op til indtjek.

Vi har for meget håndbagage, der vejer for meget. På busholdepladsen i Hamburg fik vi øje på en amerikansk pige med meget lidt bagage. Med smiger får vi hende til at tage vort store tunge træstativ som håndbagage. Den ene håndtaske indeholder det 5 kg tunge batteribælte. Til vor lettelse vejer de ikke håndbagagen.

Efter 1½ time er alle booket ind. Den amerikanske professor klæder om i træningsdragt og gummisko. Han udnytter tiden og forbereder sig på den lange rejse over Atlanten med en række gymnastiske øvelser.

Vi skal flyve med en Super DC8. En kæmpe af et fly. Alle er stadig i besiddelse af den gule seddel, så der bliver åbenbart ikke ofret en rigtig flybillet på os. Det er jo også en billigrejse! Passagererne kommer mange steder fra i Europa. Alle er omdirigeret til Bruxelles.

Vi synes nu flyet har lidt svært ved at komme i luften. Jesper mumler noget om, om den har tænkt sig at køre hele vejen til New York. I luften kommer vi, kan endelig slappe helt af, nyde maden, en drink til den pragtfulde udsigt over Sydgrønland og så sove.

Vi ankommer til John F. Kennedy Airport 8 timer senere med 6 timers forskydning. Så vi har været 14 timer undervejs i følge vore omstillede ure. Klokken er 24.30. Det er sengetid! Men vi har jo sovet. I virkeligheden er klokken kun 18.30. Vi er uden for tiden og tre timer til næste afgang: Destination New Orleans.

Vi er ankommet til Vor Herres eget land. Hvor vi i Europa må op på én række for at blive booket ind, bliver der her slået en masse luger op. Alle 270 pasagerer fordeler sig. I løbet af no time er alle igennem det første nåleøje. Vi kommer frem til vor luge. Tolderen slår op i en stor tyk bog, hvori der står uendelig mange navne. Til vor store overraskelse står vi i bogen. Vi bliver med ét meget nervøse. Men det er der ingen grund til. For det betyder, at vi er velkommen (og registreret!).

Vi samler alt vort bagage op fra transportbåndet, og begiver os til næste nåleøje. Tolden. Nervøsiteten stiger op i os igen. Vi står lidt og kikker og vælger den tolder, der ser flinkest ud. Han peger på stativet:

- *What is that?*

Vi fortæller ham, at det er et fotostativ, og vi skal til Ecuador og filme. Han ser mistænksomt på os. Han vil se kameraet. Vi pakker den gamle Ariflex ud, og han spørger:

- *Is it expensive?*

Vi svarer, at det er det. Han nikker og ønsker os fortsat god rejse. Vi kikker på hinanden. Svedperlerne fordamper med et. Det gik jo fint.

Vi skal finde frem til den næste lufthavnsterminal, Delta-Airport. Vi kommer uden for og indånder en ildelugtene frossen luft. Her stinker, som om vi befinder os i en kæmpehal fyldt med dårligt justerede oliefyre og hele verdens bilpark med blæsende udstødningsrør rettet lige i mod os.

Hurtigt ind gennem dørslusen ind i den varme rene airconditionerende luft. Hen til skranken og får tjekket ind. En lille cafeteria serverer en kæmpehamburger og en øl for os. Jesper ringer til sin søster Kirsten i New Orleans og fortæller, at vi ankommer i morgen ved middagstid.

Hun bliver noget forbavset over, at vi allerede er nået så langt. Hun har først ventet os et døgn senere. Hun ved åbenbart ikke, at vi er 6 timer forud for vor tid!

- *Så har jeg kun 3 timer til at gøre rent i!*

En lille bøf

Tirsdag den 22. februar

Vi forstår ikke, at vi skal bruge 6 timer til at komme til New Orleans. Godt nok er det et stort land.

Vi kommer i snak med en overvægtig herre i Kennedylufthavnen:

- *Jeg rejser aldrig med Delta Airlines, der får man ikke andet at spise end en burger!*

Det er noget af en kængurutur, vi bliver udsat for. Det er op og ned i samtlige luft-havne hele vejen sydpå. Flyskift i Miami, hvor jeg får lidt tid til at gå mig en tur ud i den subtropiske hede. Jeg bliver for alvor klar over, at vi har forladt vinteren. Hvilket folkeliv, så anderledes. Jeg står måbende og mener, at jeg hører folk tale spansk?

De står og tager imod os, da vi ankommer til New Orleans. Kirsten, hendes 2 børn, Denis og Mike og veninden Helma med sin Landrover. Ad en snoet og infiltreret highway ankommer vi 20 minutter efter til forstaden Kenwood.

- Kom indenfor, jeg har lige lavet en lille bøf til jer, I må være sultne efter den lange rejse!

Kirsten har vist boet i USA for længe. At kalde denne kæmpe steak for en lille bøf, er næsten for meget! Vin til maden, snak resten af dagen og to udbrændte lys med hver et glas whisky i hånden.

Biljagten sætter ind

Onsdag den 23. februar

Jeg vågner klokken halv syv og er parat til at indtage den første amerikanske dag, der starter med et solidt morgenmåltid. Vi skal på jagt efter en bil, der skal bringe os til det latinamerikanske kontinent. F.eks. et folkevognsrugbrød. Helmas mand Dean fortæller, at der ligger en automobilhandler lige i nærheden. Vi er jo lige ankommet og har endnu ikke vænnet os til – at lige i nærheden er 5 minutter by car for fuld hammer og ikke på danske fødder.

Det viser sig, at der slet ikke er taget hensyn til at gøre turen på fødder, for der er intet fortov. Vi er hermed hensat til rabatten og den er blød af småbyger og går langs en befærdet motorvej. Vi går og går og sparker til alt det affald, der er smidt ud af bilernes vinduer. Flinke folk i de biler, de vinker og dytter alle sammen til os. De kan sikkert se på os, at vi lige er ankommet fra det gamle Europa, og vinker til sønner af deres forfædre. Vi får senere at vide, at de gjorde os opmærksom på, at vi slet ikke må gå der!

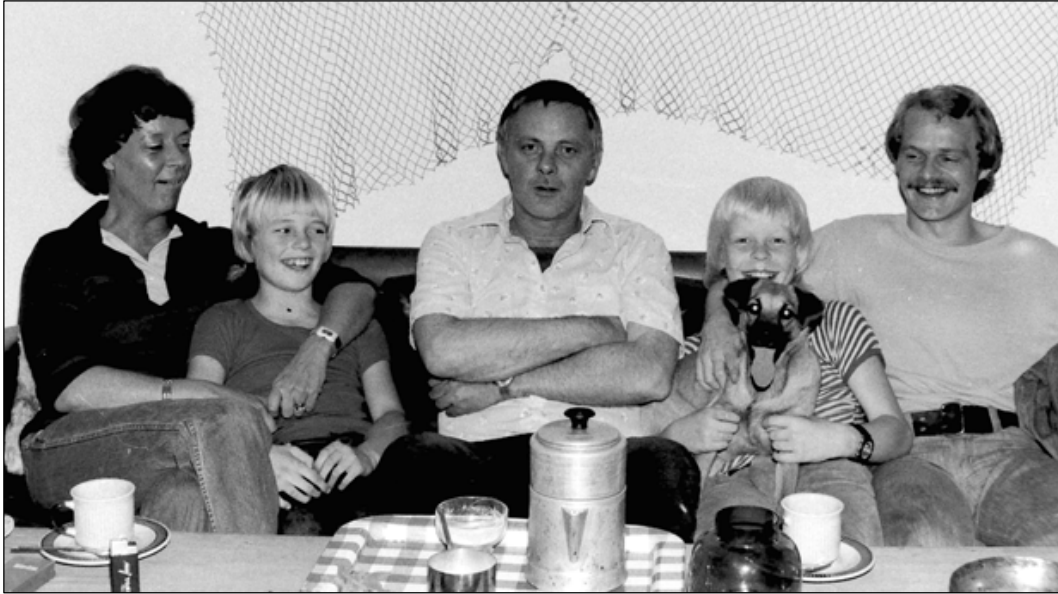
En time senere når vi frem til automobilhandleren og konstaterer, at han kun sælger biler med anhænger til campingvogne.

Vi mener, vi er så godt geografisk orienteret, at vi gør en smutvej hjem, men vi strander i et shoppingcenter. Der indtager vi en velfortjent hamburger, der dækker hele tallerkenen og selvfølgelig – den amerikanske gudedrik, Coke, til. Vi efterlader os et bord fyldt med engangsemballageaffald, så meget som der kan være i én af vore hjemlige køkkenaffaldsposer.

Et uvejr trækker op. Vi forsøger at få fat i en taxi, men det kan ikke lade sig gøre, for de kører alle sammen down town, fordi uvejret raser der lige nu. Så vi er atter overladt til vore ben. Båret af en tornadoagtig storm og styrtregn driver vi ad motorvejens midterrabat hjemad.

Det er vinter i Louisiana, det kan man se på træerne, de har ikke løv. Men det er rigeligt varmt til os – hvordan er her så ikke om sommeren?

Den første dag ender lidt som en fuser. Havde vi da regnet med at være kørende allerede? Men vi fik da prøvet kontinentet af med forbudte vore ben. Efter aftensmaden bliver der serveret en drink og åbnet for TV, og så slumrer jeg ind stadig med et jetlag hængende over hovedet.

Jespers søster Kirsten, svoger Mogens og drengene Denis og Mike og hunden Pinky.

Endnu en biljagt

Torsdag den 24.februar

Det er sønnen Mike's fødselsdag i dag. Jesper og jeg laver morgenmad. Der er fødselsdagssang og gaver til fødselaren. Helma kommer og henter os. Vi skal ind til byen og finde en kameramekaniker til Minoltaen. Belysningsmåleren er kommet ud af drift. Derefter til en sandalhandler – vi bærer stadig vintersko.

Vi går igen i gang med at finde en automobilforhandler, der har den helt rigtige bil til den videre færd. Vi har bestemt os til en Van af en eller anden slags. Vi troede ikke, at det var så vanskeligt i bilens eget fødeland. Biler er der nok af, men vi stiller visse krav. Vi ser på en ramponeret håndmalet blå Dodge Van til 595\$. Bagdøren kan ikke lukkes og gearet giver nogle underlig lyde fra sig. Han er parat til at gå ned til 500\$. Den bil vil aldrig kunne bringe os til Sydamerika, så vi lader the Blue None stå.

Home – den samme aftenceremoni. Jeg falder i søvn foran TV'et med en drink i hånden til indtrykkene fra i eftermiddags:

The French Quator

Walking down Royal Street on the sunny side med solen i nakken i det gamle franske kvarter klemt inde mellem betonskyskrabere, der kaster lange skygger over noget, der var engang.

Det var her det hele begyndte, det var her Louis blæste i sit horn, det var her begravelsesoptogene drog igennem med deres livlige sørgemusik for til

sidst at slutte af med - *do you know what it means to mist New Orleans*.

Stadig strømmer de gamle New Orleans-toner ud på gaden ud i den varme friske forårsluft og blander sig med gadens brogede atmosfære til små hvirvelvinde, der farer rundt og fanger nysgerrige og fører dem ind i afkølede lokaler, der byder på alt godt fra havet, kæmpeburgers eller bare et krus øl.

At blive taget imod af en dejlig dybt nedringet kreolerpige, der med et smil får os på ventelisten med en Bloody Mary i hånden. At prøve at finde den hemmelige østers på bunden af en yders velsmagende suppe, efterfulgt af en husar-speciel på gyngende avocadobund, afslutte med et pyromanforsøg på friske jordbær. Det hele nedskyldes med liflige vine – *that's life* for slikne maver.

Hen mod aften sænker storbyens lumre oktanfyldte luft sig ned mellem de gamle huse og gør gadebilledes konturer slørede. En hestevogn bevæger sig skramlende *down the street*. Den gamle kusk fortæller alt om dette historiske sted til passagerne bag ham. De hører desværre kun løsrevne ord gennem gadens støjarm, men nikker lydhørt på de rette steder og suger de visuelle indtryk til sig.

Udvendige zigzagtrapper fører op til husenes smedejernsaltaner, hvor lokkemaden fører indenfor til mørke rum, mens en niggerdreng holder rytmen med sine sømbeslåede sko til musikken fra et dixilandband i husets kælder, hvor dollar efter dollar skifter lommer.

Den modsatte side af gaden byder på *no sun* og bar røv og stjerner på dupperne mellem ølglassene på serveringsbakken. Opmærksomheden har dog ikke bidt sig mere fast end den følger en tom konservesdåse, der kommer rullende og lægger sig foran en hestestander, der endnu ikke er blevet fortrængt af hærgende parkometre.

Mr. Davenport blæser sine jazzede toner ud på Bourdon Street, hvor de forsøger at blæse hat og briller af en forbipasserende hest, der åbenbart kender til *blowing in the wind* from hot jazz, og har derfor stukket begge ører op gennem hatteskyggen. Der står den og suger minderne til sig. Lægger et visitkort, der krydrer den intense atmosfære.

The King is coming

Fredag den 25. februar

Næste morgen tager vi hurtigbussen ind til byen og begynder vor søgen for enden af Canal Street, hvor der ligger mindst 20 brugtbilforhandlere. Vi går forgæves fra sted til sted. Det bedste bud er en ildrød folkevognsbuss, der har tilhørt de hellige – Jesus-folket. Vi tænker, at det vil jo være meget betrykkende at køre i den vogn. *The King is coming* står der bagpå og på siden står *Jesus is our leeder* til 895\$.

Vi går videre, for at se om der ikke skulle være et bedre tilbud. *Up and down the Street* uden resultat. Vi tager en taxi over på den anden side af Mississippifloden, hvor der ligger en folkevognshandler. Han har kun ét brugt "rugbrød" til 2400\$. Dette overstiger vort budget.

Der står vi, trætte og slukøret. Der er meget langt ind til byen. Hvis det i det hele taget kan lade sig gøre at gå, vil det tage resten af dagen. Og der er ingen busforbindelse i nærheden. Uden bil er man godt nok på den i dette land. Vi spørger en VW-mand til råds.

- Jamen det er ganske let, I skal bare tage færgen til byen!

Han er en flink mand for han kører os ned til færgen, og vi sejler lige til Canal Street – uden at betale. Vi fandt aldrig ud af, om det var gratis at sejle over Mississippifloden, eller vi ubevidst snød os om bord.

Vi tager til det franske kvarter og falder ind på et spisested. Begynder, som vi har lært – med en af de blodrøde Mary'er. Derefter det sædvanlige: Et stort stykke kød med et krus øl til. Vi sidder til bords med en herre fra Ukraine, der ved en masse om biler og Sydamerika. Han har boet et halvt år i Caracas og siger, at det bedste er at købe en folkevogn, fordi den er god til at klare den dårlige benzin i de latinamerikanske lande. Han giver os adressen på endnu en folkevognsforhandler, og vi begiver os af sted på vore fødder ad Tolane Avenue i en brændende sol forbi Dixi-Bryggeriets imponerende bygning.

Endnu engang må vi erkende at afstande her ikke er det samme som afstande hjemme. Vi spørger en flok sygeplejersker, hvor langt vi er nået. De siger, at vi kan tage bussen derover fra. Vi svarer, at vi har lyst til at gå. De kikker underligt på os, og bliver straks klar over, at vi kommer fra en anden verden.

Med røde næser og forbrændte nakker, når vi frem. Men lige før VW ligger en bilforhandler, der har en Ford Van til salg for 2400\$. Den ser ud til at være i god stand, så vi går indenfor og spørger på den.

- 24 er for meget, siger vi.

På vej ud af døren, kalder han os tilbage. Han kan åbenbart se, at vi er interesseret. Han siger tøvende, at vi kan få den for 1700\$. Men det er stadig for meget, siger vi. Vi er indstillet på at køre salgsløbet videre. Han trækker papirerne frem, og viser os, at han har købt den for 1400\$, og så har han lavet en masse ved den.

- Hmm, siger Jesper, og hvad har I så lavet for de 300\$.

- Jo, der er bl.a. kommet nye dæk på, og så er den blevet malet.

Vi går hen og ser nærmere på den. Vi lader som om, vi har meget forstand på biler. Undersøger den på kryds og tværs. Sparker til dækkene. Banker her og der og spørger, hvad det er for noget tyggegummi, der er proppet i der – og hvor nye de blankslidte dæk er? Vi vil gerne prøve den, men det kan vi ikke, for der er desværre ingen benzin på!

I det samme kommer bossen - stor og fed. Assistenten har det vist ikke helt godt, han var vist ved at sælge for billigt, for han tier, da bossen vipper cigaren over i den anden mundvig og siger:

- 2000\$.

Lærlingen fremsiger et par øh'er og ser væk fra os. Varmen ligger tyngende ned over bilparken. Vi peger på lærlingen og siger, at han lige har solgt os den for 1700\$. Bossen banker asken af på en nypudset limousine.

- 1700 dask! Er i rigtig kloge, så har jeg tabt 200\$.

Vi tilbyder at betale kontant 1700\$ og ikke en cent mere. Sveden står ud fra hans King-Burger-nakke.

- Hvor har I de penge hende?

- Dem har vi i banken!

- Ok, så kom igen, når I har dem i hånden.

Vi må nu se i øjnene, at dagens bedste tilbud er *Den Hellige* hos Amigo Auto. Vi tager tilbage til ham. Vi spørger, om det kan lade sig gøre at låne bilen, og få den set efter i sømmene hos en af vore venner. Ikke tale om. Vi kan komme her med vennen og se

den efter sammen med ham – og han vil være til stede. Vi aftaler, at vi vil vende tilbage næste morgen tidligt.

Vi er på dette tidspunkt næsten sikker på, at det bliver *Den Hellige*.

Handlen

Lørdag den 26. februar

Kl. 10.30 bliver vi hentet af Helma's mand, Dean. Han vil assistere os ved et evt. køb. Vi kører ad spagettivejen til Canal Street og finder Amigo stå og pudse en af sine gamle biler. Vi går *Den Hellige* igennem fra a til z. Ser på og lytter til motoren, prøver bremses og kobling, og kører en lille tur. Dean siger god for motor og kobling, men bremserne er dårlige, dækkene slidte og sidedøren kan ikke lukke op. Det sidste er nu ok, vi får ikke brug for at åbne sidedøren.

Vi går i forhandling om prisen. Men nu er der ikke meget amigo i Amigos Auto. 895\$ - det er prisen. Ok, vi får ham til at lave bremserne for prisen, og vi får skiftet hjulene ud fra 24 til 25 tommer med gode dæk plus 2 ekstra dæk. Handelen begynder at blive god nok!

Solen skinner på os og den røde hellige bil. Handlen er hermed afsluttet. Vi betaler 200\$ i depositum, men hvad med forsikringen? Forsikringerne i Louisiana er 3 gange højere end andre steder i USA. Det er fordi franskmændene kan lide at køre stærkt og drikke spiritus samtidig, siger man. Ellers skal der ingen registrering til. Kvittering for bilkøbet er nok.

Amigo er fra El Salvador, og han fortæller os, at vi ikke kan køre gennem El Salvador og ind i Honduras, fordi der ikke er kontakt de to lande imellem. Dette kan ikke bekymre os lige nu.

Forsikringsspørgsmålet er altså et problem. Vi vil gå til Motorklubben og snakke med dem. Vi kører hjemad og holder ind hos en forhandler, hvor vi køber transparente taperuder til at klistre på forside- og bagruder. Disse vil virke således, at man ikke kan kikke ind i vognen. Man vil blot spejle sig selv. Men man kan godt kikke ud!

Vi drikker et glas øl sammen med Dean og er meget lettet over, at bilen er i hus. Om aftenen har Kirsten inviteret os med til et party, hvor vi som sædvanlig får rigeligt at spise, masser at drikke og det bliver tidlig morgen før vi kommer i seng.

Øldåser til salg

Søndag den 27. februar

Jesper står først op ved middagstid. Jeg har stadig problemer med tiden og søvnen. Jeg laver morgenmad til mig selv. *In the american way* tilbringer jeg formiddagen foran TV. Valget står mellem en gudstjeneste eller en monsterfilm. Til trods for at vi lige har købt en hellig bil, vælger jeg monsterfilmen.

Efter anden morgenmåltid/lunch beslutter vi at tage ind til byen. Vejret er strålende sol. Vi vil tage ekspresbussen ind. Vi står ved busstoppestedet og får efterhånden, som ventetiden tager til, den fornemmelse, at der ikke går nogen bus om søndagen. Vi stikker tommelfingeren ud og får bid med det samme. En ung fyr i en sportsvogn, der ser ud til at kede sig, kører os helt ind til Canal Street. Vi vil på French Market. Et

rigtig loppemarked, hvor de sælger alt mellem himmel og jord. Bl.a. gamle øldåser til en ½\$ stykket. Havde vi bare haft ryksækken fyldt med tomme Faxe Faddåser!

Vi vader rundt i det skønne gamle franske kvarter, lytter til eftermiddags-jazzen og får en svalet Dixi* på et roligt hjørne. Bortset fra det franske kvarter, er byen en død by. Folk flytter udenfor bygrænsen om søndagen. Vi går i de mennesketomme gader mellem stolte skyskrabere – ingenting sker. Vi vil tilbage til forstaden Kenwood. Men der går jo ingen bus om søndagen. Det lykkes os at finde og kombinerer 3 buser + halvanden times gang!

* Dixie Brewing Company er et regional bryggeri grundlagt i New Orleans, Louisiana i 1907. I 2005 blev Dixie Brewery oversvømmet og alvorligt beskadiget under orkanen Katrina. Efter området blev afvandet, blev bryggeriet plyndret og det meste udstyr stjålet. Til trods for tidligere påstande om, at bryggeriet vil blive genopbygget, er det stadig ikke sket. Dixi-øl bliver nu brygget på kontrakt på andre bryggerier.

Dixie Brewery, 2401 Tulane Avenue.
Her gik vi forbi den 25. februar.

Kongen lækker

Mandag den 28. februar

Vejret er atter med os. Vi tager med stor optimisme ind til Amigo og glæder os til at køre hjem. MEN ...

Han beder os om at skifte hjulene.

- I kan tage 2 derfra og I kan tage 2 derfra, det er gode dæk.

At det er gode dæk, har han ret i, men de passer bare ikke. Thi nogle hjul skal have 4 møtrikker andre 5! Vi finder 2 dæk, der passer sammen med to fælge. *Amigo den Venlige* klarer problemet med de sidste to hjul ved at "forære" os to nye dæk.

Amigo's datter, Amiga er også til stede. Hun bliver kommanderet til at vise os vej til en servicestation, der sætter dæk på. Men da der hul i Amigas kølesystem, må det vente. Dette burde vi havde set som et varsel.

Mekanikeren, der skal komme og ordne bremserne, kommer ikke. Så *Amigo Ham Selv* gør arbejdet. Kl. 13 er vi færdige, betaler og forlader Amigo Auto.

Vi kører over på et folkevognsværksted lige i nærheden, der viser sig ikke at være et folkevognsværksted længere. Så vi må over på Vest Bank over på den anden side af Mississippifloden. Vi kører ind og får benzin på, og opdager, at der drypper lidt for

meget olie ud fra motoren. I kor skynder vi os at sige, at det nok bare er en pakning. Men midt ude på en hængene bro over den grumsede Mississippiflod begynder olielampen at lyse.

- Så for satan!

Det er, hvad vi siger om og til den hellige bil. Vi holder vejret, indtil vi er trillet ind på folkevognsværkstedet. Det foregår meget højtidligt. Vi bliver modtaget af en servicemand i uniform foran den store port ind til et moderne operationsværksted for VW'er. Vi beder om at få bilen tjekket. Vi kan komme tilbage om en halv time. Ventetiden slår vi ihjel med en Super McDonald - en med og en uden ost.

Vi står midt i den store portåbning med griller i maven. En diagnostikker tager imod os og siger:

- Kom med her hen og se!

Vi er ligblege og ryster i bukserne. Han lukker bagsmækken op og peger på det, der ligger derinde - motorblokken.

- Den er revnet,

siger han og viser os den fede revne, der er ganske og aldeles synlig. Bubblegummet, der er stoppet i for at skjule defekten, er blevet synlig på grund af varmen.

- Hvad gør du nu lille du? nyrer vi i kor.

- Hvad koster en ny motorblok?

- 800\$.

Det samme som hele bilen har kostet. Vi tygger lidt på det og ringer til Dean. Han siger, vi skal køre tilbage til byen, og han vil i mellemtiden finde ud af, hvad vi kan gøre, og hvilke krav og rettigheder vi har. Vi kører tilbage og parkerer ved og falder ind på et værtshus, The Next Corner fra Amigo Auto, beder om 2 Dixie og ringer til Dean. Dette sted bliver vor ventesal og stamværtshus de næste par dage.

Dean har talt med sin advokat, der siger, at under alle omstændigheder skal Amigo reparere motoren, men hvis vi kan, skal vi prøve at få pengene tilbage. Vi havde set en bedre WW på Vest Bank til 1400\$, måske har vi købt for billigt hos Amigo Auto!

Amigo synes overrasket over at se os igen. Eller lader som om. Vi forsøger på vor grædende knæ, at han tager bilen tilbage. Men det vil han ikke høre tale om. Han skal nok få den bil i orden, det er hans stolthed og pligt, siger han.

- Jeg tager bare motoren fra den sorte folkevogn derover og putter over i jeres. Det vil kun tage halvanden dag, og så får i en god motor.

Men kan vi stole på det. Den forrige motor var også god for et par timer siden. Vi forsøger så at spille ind med, at vi er i tidsnød og vort visum er ved at udløbe, så vi kan ikke vente så længe.

- Klokker 13 i morgen så kører I herfra, ellers får i pengene tilbage! siger han.

Slukøret og tørsige tager vi tilbage til Kirsten og køber stort ind af Dixie plus en chokoladecake til at trøste os med. Vi taler med Dean i telefonen, og han siger, at hvis bilen ikke er færdig, skal vi ringe til politiet. Vi har loven på vor side!

Amigo er en hængerøv

Tirsdag den 1. marts

Vi skal ind til de mellemamerikanske ambassader om formiddagen og ind til Amigo Auto før klokken 13. Vi vil nemlig møde Amigo's mekaniker, der kommer ude fra det folkevognsværksted, vi besøgte i går. Det vil ikke undre os, at det er den samme mand, vi talte med derude. Vi begynder at lugte et komplot.

Vi kører med Jespers svoger Mogens ind til byen og bliver sat af foran en tårnhøj bygning. Derinde/deroppe ligger de fleste konsulater. Med mavesugene elevatorer stiger vi op i højderne og træder ind i den Mexicanske. Den mørklødige runde mand med det store mustage gør det klart for os, at vi skal lægge et depositum på mellem 50 og 100\$ for det kostbare filmudstyr, vi har med. Et depositum vi ikke vil få tilbage? Vi takker af og siger, at vi vil sende udstyret direkte til Ecuador. På de andre konsulater møder vi ingen problemer og krav – nok fordi vi ingenting sagde! Vi hejser os ned mod jorden med masser af stempler og frimærker i passene og udbryder i kor:

- Amigo er en hængerøv!

Canal Street er nået til dagens midtpunkt. Det er vi også. Udstødningsgassen ligger tæt omklamrende vore overophedede fødder, der med sagtmodigt slæbende bevægelse bevæger sig mod Amigo Auto. Vi er forberedt på, at ingen åbne arme vil tage imod os.

Et manjanafjæs af værste kaliber står hændergnidende med en olie gennemvædet sutteklud i bælttestedet.

- I får en ny blok, siger han, og tørrer hænderne af i kluden.

Vi står uden ord og ser på en broget samling af skruer og møtrikker, rustne ubestemmelige skrotdele under det åbne sår i røven på *The King is Comming*.

To faldne engle og en ærkeskurk. Den ene faldne spørger efter ild, den anden skraber utålmodigt med højre sandal i det oliefyldte grus. Den genkendelige olieka-muflerede mekaniker ude fra folkevognsværkstedet ser ud til at have travlt.

- I er heldige I får en ny blok! siger han og forsvinder ind i motorrummet.

- Den bliver færdig, den bliver færdig, som jeg lovede! siger Amigo, og forsvinder ind skyggen. Han har åbenbart glemt alt om klokken tretten.

En jakkesæt klædt herre med hvid skjorte og stramt slips nærmer sig langsomt. Han standser. Slår cigaretasken af ved siden af den metalglansskinnende støbejernsmotorblok.

- I er heldige, I får en ny blok! siger han med et påtaget misundelsesblik bag de mørke solbriller.

Det lugter mere og mere af et komplot. Lige nu hjælper kun en sval Dixi. Vi slæber vore tunge kroppe hen til The Next Corner. Den tunge knirkene dør er tungere at

åbne end sidst. Langsomt lukker den sig bag os og alt lys er lukket ude. Men det bekymrer os ikke. Vi kender lokalets proportioner og lokaliteter. Den lange bar synes længere og længere for hver gang vi kommer. Og han sidder der endnu, alene ved barens langside, den gamle guldgraver og grubler over det guld, som han aldrig fandt. Vore to barstole står tomme og venter på os. Vi placerer os på de hårde træsæder og den blege servetrisse aktiveres. Tidsløs bevæger hun sig imod os. I forbifarten griber hun 2 Dixie fra kølerummet og planter dem foran os uden ord. Hun havde ventet os. Hun hjælper folk gennem deres depressioner. Efter den første nedsvalende slurk kommer vi til *point two*. Vi skal ringe til Dean, for at høre hans mening om situationen. Telefonen hænger i den modsatte ende af det mørke lokale. Og ceremonien gentager sig – som sidst vi var her. Så snart mønten er faldet på plads i telefonens møntboks, trykker servetrisseren på fjernmelderen og den quadraphoniske Duke Box brøler ud i det næsten tomme rum og spolerer alle former for samtaler. Jesper kryber ind i det tilstødende dametoilet med den alt for korte ledning og får en lang samtale for mønten.

To pistolbevæbnede betjente kommer ind og får deres sædvanlige eftermiddagskaffe. Med hængende nedsvalet mule og går vi tilbage til *Amigo Hængerøv*. Inden vi får sagt et ord, siger han:

- Den bliver færdig i aften, mekanikeren vil arbejde indtil den er færdig!

Amigo forsvinder skyndsomt mellem sine biler. Vi spørger mekanikeren, hvornår han mener den vil blive færdig.

- Jeg skal i hver fald også bruge hele dagen i morgen, så...!

Kongen triller

Onsdag den 2. marts

Bilen står stadig med røven i vejret. Mekanikeren arbejder hårdt, kan vi se. Vi siger ikke noget, står bare og ser på den nye motor på træstativet.

- Den bliver færdig i løbet af dagen, siger han.

Amigo ser vi ikke noget til. Hvad skal vi også med ham – den hængerøv?

Vi snor os ud mellem de brugte biler ud på Canal Street, hvor en gadefejer er i gang med fortovet. Han standser fejningen og hilser på os:

- Aha, I er vel nok heldig, I får en helt ny motor!

- Komplottet er komplet, Amigo! tænker vi, og bevæger os atter ned ad Canal Street pr. fod.

Vi er begyndt at blive nervøse for bil, camera og alt udstyret gennem Mellemamerika. Vi har i tankerne at sende hele molevitten til Ecuador, og selv tage med bus. Vi vil undersøge den mulighed nærmere. Vi tager lynelevatoren op til en skyhøj etage i ambassadebygningen og træder ud på et tykt langhåret gulvtæppe hen til den

bubblegumtyggende sekretær. Vi stirrer på hendes struttende metalafstivede bryster og beder om at tale med Mr. ...

- *Okidoki, sit down, just a moment!* siger hun, og gumler videre.

Øjeblikket bliver længere og længer. Vi spørger, hvor lang tid hun mener, vi skal vente, for vi har temmeligt travlt. Hun holder fast på, at det kun vil varer et øjeblik. Vi opgiver og siger, at vi vil komme igen en anden dag.

- *Okidoki!* siger hun og bryster sig ekstra til ære for os.

Vi glider ned i stueetagen og vandrer mod det danske konsulat. Det bliver konsulatsekretæren Eiffin, vi kommer til at tale med. Vi fortæller ham om vore planer, vore besværligheder og vore bekymringer. Eiffin viser stor interesse for vort rejse og filmprojekt, og inviterer os ud på lunch. Victoria Station er en luksuøst frokostrestaurant indrettet i en gammel fabriksbygning. Vi bliver skrevet på venteliste og udnytter ventetiden med en Bloody Mary og udsyn til de dejlige servetrisser med hvide transparente bluser. Restauranten er inddelt i kupeer. Vi bliver henvist til en ikke-ryger-kupe! Ikke lige den storrygende Jespers kop te!

Vi begynder ved salatbaren, hvor det er svært at begrænse sig. Dertil får vi tre gigantiske gnaveben, der kan gøre selv en Flintstone misundelig. Det hele bliver skyllet ned med en endnu blodrød Mary. En lidt underlig skik, synes vi.

Eiffin får lyst til at se vor bil og hilse på Amigo. Denne gang tager vi bussen. Vi vidste ikke, at der gik sådan en! Vi står atter foran indgangen til Amigo Auto. Denne gang med en repræsentant fra det danske konsulat. Han tager ordet og præsenterer sig for Amigo.

- *De unge mennesker kører om 2 timer!* siger Amigo med et stort smil på læben.

Det må blive den lokale The Next Corner for sidste gang. Vi inviterer Eiffin indenfor i vort stamværtshus. Vore pladser er optaget. Vi må tage langsiden ved siden af den gamle guldgraver. Den tidsløse servitrice planter to kolde Dixie foran os og spørger, hvad den anden herrer ønsker.

- *Også en Dixie, tak!*

Vi skåler. Han ønsker os held og lykke, og vi tager afsked med hinanden.

Jesper skal hen og ringe. Men telefonen er optaget af en stærkt påvirket kvinde, der har svært ved at dreje numrene til en eller anden. Hun skvatter om på gulvet med det hængende telefonrør dinglede over sig. Jesper rejser hende op. Sætter hende på en stol og ringer til Dean.

Vi fordriver ventetiden med et slag billard med alt for mange kugler. De kalder det for Pool.

Atter står vi foran Amigo Auto's store port. Bilen er færdig. Vi tror ikke vore egne øjne og vil nu godt se ind i Amigo's. Han er stolt som en pave. Tørrer sine hænder en ekstra gang i sin olieklud, som om det var ham, der havde lavet hele arbejdet.

Motoren spinder som en symaskine. *The King Is Comming.* Vi vinker farvel til Amigo med hjul under fødderne.

- *Vi kører, vi kører!* råber vi i kor, og kører hen til en nøglemænd og får lavet et par ekstra nøgler.

Et eftertjek

Torsdag den 3. marts

Vi står op klokken 6 morgen. Vi skal ikke ind til Amigo! Vi skal ud på folkevognsværkstedet på Vest Bank over på den anden side af den store Mississippiflod, og det er ikke let, for vi skal skifte highway. Det lykkes os ikke rigtigt. Vi mener, at der mangler nogle skilte. Vi kører op og ned og rundt og pludselig kører bilerne tre etager over os. Med en halv times forsinkelse, ankommer vi til West Bank, hvor vi afleverer den hellige til et ekstra eftersyn. De kender os, som snart de fleste i New Orleans. De to gale dansker, der vil køre til Ecuador for at lave film.

Et sådant VW-eftersyn tager kun en kaffekops-tid på en MacDonald med Danish Pastry, der aldrig har været bekendt med, at der er noget der hedder Danmark.

Vi vender tilbage til værkstedet. Den hellige svæver oppe i luften, og åbenbarer alle småskavankerne. Og der er nok af dem. Rust. Håndbremsen er tæret væk. Styretøjet er for stramt.

- *Det skal nok gå!* siger de.

Motoren taber stadig lidt olie. Såfremt det skal repareres, skal motoren ud. De to kitteklædte trækker på deres skuldre og siger:

- *Det skal nok gå!*

Vi nikker. Sænker skuldrene. Siger tak og betaler - det skal nok gå!

Vi kører, vi har travlt nu. Nede på havnen skal vi møde Mogens. Vi finder ham på det tyske skib med singaporeflag og tyve nationaliteters besætning. Vi kører ind i den store lagerbygning. To lagerarbejdere står til vor disposition. Med en larmende motorsav skærer de træ op til en seng, der skal passe ind i bilens indre.

- *Man skal passe på, de stjæler alt her!* siger Mogens, og vi kører med vor sovebriks.

På Mothers Restaurant får vi landgangsbrød. I Amerika er der åbenbart langt til land. Vi kommer aldrig igennem de ét fods – størrelse 43 – lange brød. Rundt omkring os sidder slipseklædte tyknakker og guffede sig velnærende til land. Nogle spiser ovenikøbet kartoffelmos til!

Om eftermiddagen går vi i gang med at male Dannebro på siderne og bagpå, og vi skriver Dinamaca med store sorte bogstaver på det røde folkevognsrugbrød. Vi har hørt, at det er bedst ikke at blive forvekslet med amerikaner på det latinamerikanske kontinent. Vi bærer jo amerikanske nummerplader.

Om aftenen skal vi ud til Jens Graversen. En dansker som har rejst gennem Mellemamerika i bil, og har giftet sig med en pige fra Costa Rica. I telefonen taler Jesper med en, der præsenterede sig som svigerinde. Han bliver helt blød i knæene – oh, hvilken sexet stemme! Vi dresser os derfor op fra tå til top og finder ud til familie Graversen.

Vi bliver lidt skuffede ved modtagelsen. De er noget ældre end vi havde regnet med, og den sextotiske svigerinde lever ikke helt op til sin stemme. Men der sker andre gode ting. Jens er en festlig fyr – en blanding af missionær og sømand. Kvinderne er snaksagelige og egentlig ganske charmerende. Jens har kørt to gange til Panama

retur i en folkevogn og har aldrig været ude for nogle problemer. Han bliver grebet af sin egen fortællelyst, og er parat til at tage med os med det samme. Men som han siger:

- På min sidste tur traf jeg min kone, og så kom jeg ikke længere!

Vi får en masse gode råd og tips. Nu er vi ikke længere i tvivl om, at gøre turen ned gennem Mellemamerika. Vi får kaffe og go gammeldaws sandkage.

*- Nu må i spise, siger Jens,
- I ved ikke hvornår i får sandkage igen!*

Jesper fortæller ikke, at det er mindst tyve år siden han sidst har fået sandkage. Snakken går videre om den revolution, der lige er brudt ud i El Salvador.

*- Tag jer ikke af det, siger Jens,
- der var også revolution sidst jeg var der. Bliv på jeres hotel om natten, så sker der ikke noget!*

Vi får adresser på konens familie Costa Rica og en del andre og tager afsked med familie Graversen. Vi kører hjem i et gigantisk uvejr.

Kongen armeres

Fredag den 4. marts

Uvejret har skyllet det ene flag væk.

Nu er vejret strålende og luften ren. Vi kører hen til Helma for at lave seng. Dean har en masse værktøj, og god plads foran villaen. Vi går i gang.

Vejr og arbejdstempo bevirker, at vi smider det meste af tøjet og indtager en iskold Dixie. Brædder bliver hamret sammen, søm slået i og bagsædet bliver lavet om til et enkelt sidesæde. Der skal jeg sidde og skrive på skrivemaskine under kørslen.

Helma ser vore svedige kroppe og forbarmer sig over os og serverer kolde og stærke skrewdrivere. Helma's smukke datter Helen sidder mut med korslagte ben på græsset og iagttager vore bevægelser. Sønnen Carl render rundt med en stor skildpadde.

Vi bliver færdige, går indenfor, får en afslutningsdrink og en nød.

Turen går nu ind til byen, hvor en af Mogens' venner, John, har et maskinværksted. Han skal lave gitre til vognens vinduer, så ingen ubudne gæster kan komme ind. Det er to arbejdsfolk af bedste kaliber. Hurtigt og effektivt samarbejde. Pludselig smider bossen John slipset, ruller ærmerne op, og glemmer alt om at en hvid skjorte hurtig kan skifte farve.

Der bliver svejset jernrammer sammen, der passer til vinduerne. Et solidt jerngitter bliver svejset på rammen, og det hele fastgøres for vinduerne med svejste skruer. Derefter bliver der lavet et gitter til at sætte op bag førersædet, således at skulle nogen bryde ind foran, vil de ikke kunne komme ind til bagrummet, hvor alt vor grej

skal være. Dette gitter er til at skrue af og på indefra. Vi er fulde af beundring. Det er ikke arbejderes værk, men kunstneres værk. Kongen er nu armeret, som en panservogn. 6 timer og vi er køreklar. Vi får en ildslukker med. En foræring, som det øvrige udførte arbejde. Vi er meget taknemmelige. Vi ved ikke, hvordan vi skal sige tak.

Hjemme sidder Kirsten og Mogens og vente på os. Vi skal ud og spise. Vi bliver hurtigt vasket og dresset op. Torben prøvekører sit nye slips. Jesper nøjes med rene negle.

Der er liv på Bourdon Street. De gamle støbejernslampestandere kaster et gulligt lys ned omkring sig, og synliggør et par branderter, et meget intimt par, en hotdogs-sælger og en trængende hund.

Vi bevæger os med meget sultne maver til lyden af traditionel jazzmusik til den restaurant, vi skal spise på.

Venteliste. Hun smiler meget venligt til os, og fortæller, at hun var glad for sit job.

Ventetiden. En blodrød Mary på barstole. Over baren står et jazzband og spiller St. Louis Bluse, så det kribler os ned ad ryggen. Vor drink består hurtigt kun af is og ventelisten er stadig lang. Med den begrundelse, må vi indtage endnu en Bloody Mary med bladselleri som rørepind.

Endelig bliver vi vist hen til et ledigt bord. Hun fortæller, at hun hedder Martha og skal servere for os. Middagen står på østers a la Rockefeller, blandet seefood og en ordenlig luns kød nedskyllet med dæmpet jazzmusik og hvidvin. Mogens vil have dessert. Han bestiller en banasplit. Da den ankommer stor og mægtig, siger Mogens, at den er til mig. Jeg protesterer og siger, at den er til Mogens. Det ender med, at jeg bliver pålagt at spise den, thi man kan ikke forlade USA uden at have fået en banasplit. Den bliver skyllet ned med 2 x Irish kaffe.

Mætte og lidt i stødet vover vi os ud i det New Orleanske natteliv.

- *Nu skal I se bare damer*, siger Mogens.

Der er masser af steder, hvor man kan gå ind og opleve dem. Kirsten og Mogens er meget uenige om, hvor vi skal gå ind. Det ender med at Kirsten vælger stedet, og Mogens mumler, at her har han aldrig været før. Men tvivlen bliver vagt i Kirstens blik. Vi er kun lige kommet indenfor, da en kvinde slår armene om Mogens, giver ham et ordentlig knus og siger - dags igen!

Vi sidder i et stort tomt lokale, usselt og primitiv indrettet, badet i lummert lys. Der var plads til ca. 100 gæster. Vi tæller til 8. Klokkeren 2 træder den første "bare" dame ind på scenen. Hun er hurtig til at klæde sig af, dvs. hun har noget på dubberne og er i det hele taget temmelig påklædt efter afklædningen. Efter 3 "bare" damer vakler vi tilbage til Buicken, der ved hjælp af en elevator er transporteret op til en eller anden etage. Den kommer atter til syne bag elevatorens gitter. Vi finder op på den rette highway til Kenwood.

Drive in banken

Lørdag den 5. marts

Første punkt på dagsorden er veksling af en rejsecheck og indløsning af en almindelig check. Banken er lukket! Og dog! Der er kun lukket for fodgængere, så vi er heldige, at vi nu er bilejere og har tilladelse til at turne in i drive-in-banken på den anden side af den lukkede fodtusseindgang.

Vi driver in og står ud af bilen! Vi føler os landsat midt i et absurd teater. Vi kikker lynhurtigt rundt på de andre billister, der holder i de andre drive-in-båse. Det ser ud til, at der er et eller andet med en beholder, der skal puttes ind i en stander. Men problemet er, at bankfolket jo skal se og skrive under på rejsechecken. Det kan de ikke fra den afstand vi står.

Vi vandrer hen til et skudsikret vindue. Bagved sidder bankfolket som i et akvarie trygt og beskyttet for alt lyd udefra. Nu gælder det om at være en god mimer. Vi fægter vildt med armene for at tilkalde akvariefolkets opmærksomhed og peger på checken. De nikker, og jeg skrev under. Skal passet med? Vi rækker det i vejret og der bliver atter nikked. Men vi har endnu et problem til stor irritation for de ventende biler. Jesper forsøger med stammedans, fingersprog og høje råb at trænge igennem det pansrede glas for at gøre opmærksom på, at vi ønsker beløbet udbetalt i 10-dollarsedler. Vi putter hele molevitten i cylinderen. Putter cylinderen ind i affyringsrampen og trykker på den røde knap. Beholderen forsvinder med et smæld med checks og pas. Vi er spændte om cylinderen vil komme retur. Og så sandelig – der er den! I cylinderen ligger vore penge – dollarsedler i 10'er samt pas. Samtidig brøler en metallisk højttaler ud over hele pladsen:

- Gooood weeeeekend!

Vi er ved at flække af grin. Rækker hænderne i vejret og foretager en jubeldans rundt om vor røde bil. De ventende indesiddende bilister deltager ikke i vor jubel.

Minoltaen er på klinik. Vi henter hende med en nyinstalleret lysmåler.

Så går jagten på en jakke og et par korte bukser til mig. Jakken finder vi på det franske loppemarked til 1\$! En nydelig blå flyverudgangsuniform. Jeg er glad og tænker tilbage på de klaustrofobiske dage i flyvevåbenet i Værløse. Men der er ingen bukser der passer mig.

Endnu en gang. Forhåbentlig for sidste gang, skal vi stå fjæs til fjæs med Amigo. Har han som lovet, papirerne klar? Vi er forberedte på det modsatte. Langsomt stryger kongen ind over Amigo's oliegrus med kurs mod hans lille kontorhus. Skuret er tomt. Vi stiger ud af bilen, får sten i sandalerne og ser os trøsteløs omkring. Intet liv.

Men pludselig kommer der en stor sort bil kørende med høj hastighed ind på gårdspladsen. Den bremser med hjulspind, stensprøjt. Indhyllet i støv stiger Amigo ud med et bredt smil.

-Hej med jer. Den ser vel nok anderledes ud. Waw – er det den bil som jeg solgt jer? Papirerne er ankommet, jeg skal bare lige hente dem. Det varer kun 5 minutter, så er jeg tilbage igen!

Intet nyt under solen. Vi vandrer hen på The Next Corner. Fejrer en forsigtig glæde med en Dixie på vore faste barstole. Vi har trods alt ikke papirerne i hånden endnu. Men vi skal ikke til telefonen og ringe til Dean. Og underligt – vi har en god mavefor-nemmelse.

Døren til værtshuser går op. Lyset udefra står som en aura omkring Amigo. Han står med papirerne i hånden. Håndtryk. Exit.

Lunch hos Helma og Dean. Vi kører hjem og vasker os. Vi føler os ikke helt i form til stærke drinks. Der er stadig veer fra i går. Men de veer forsvinder hurtigt efter et par øl og vi går til bords. Lunchen står på fiske-dåser, dansk dåseleverpostej, skinke og italiensk salat, mexicansk salat og ost. Det hele bliver skyllet ned med masser af øl og dansk snaps.

Lunchen trækker ud. Jeg forsøger at stable alle øldåserne oven på hinanden, men der er for mange tomme. Dean må tage af sted efter ny ølforsyning. Der bliver spillet op til dans i baren til toner fra The American Songbook. Dean og jeg går i musisk selvsving og forsøger at akkompagnere på blokføjte og mundharmonika.

Mogens sidder og hænger i en stol. Han er trist i sindet, fordi jeg har købt en jakke til 1\$. Han har lige selv købt en til 100\$.

Sidste nat i New Orleans

Søndag den 6. marts

Klokken bliver atter middag inden vi kommer op. Det skal købes ind til turen. Supermarkedet har åbent. Det har de fleste om søndagen. Vi går alle hylderne igennem og finder, hvad vi skal bruge. Det bliver til mange poser. Her bruger man ikke plastikposer med hank. Man bærer varerne i store brune papirposer, der ikke kan holde til noget som helst. De putter som regel også flere poser inden i hinanden, men de mister alligevel bunden.

Efter et lettere måltid, kommer Helma og det bliver til et par sene eftermiddagsdrinks. Vi spiser det sidste måltid hos Kirsten og Mogens, for i morgen går turen mod Mexico. Så vil Mogens, Kirsten, Mike, Denis og Pinky atter få fred. Pinky er en lille hund, der fordriver tiden med at gnaske i sutsko og spise vægge!

Vi færdiggør et bånd til Jespers mor, så det bliver alligevel midnat inden vi kom i seng. Sidste nat i New Orleans.

Afskedsgaven

Mandag den 7. marts

Vi er oppe klokken 7. Kongen skal pakkes. Alt skal stuves, så det er let at finde – og det er ikke let. Sengen er konstrueret godt nok, men konstruktøren er undskyldt, han fik ikke målene på vore kuffeter og kasser. Vi fjerner et par brædder. Så kan det hele være der.

Vi skal i banken og veksle. Derefter vil vi købe en gave til Kirsten og Mogens. Vi vælger 6 flasker god tysk vin og beder om at få dem pakket ind som gave. Det kan kassedamen desværre ikke klare. Vi skal henvende os i pakkeafdelingen, som viser sig at være identisk med et apotek. Damen bag glasruden ser helt forskræmt ud.

- 6 flasker! Skal de alle pakkes ind?

Jesper fortæller hende, at hun for eksempel kan komme flaskerne ned i en papkasse og så papir om kassen. Enten vil hun ikke tage i mod et godt råd, eller også forstår hun ikke hans velklingende dansk/amerikanske accent, eller også har hun ingen papkasse.

Hun går hjælpeløs i gang med at vikle papir om hver flaske og binder et hæsligt rødt bånd om hver. Ok, det ligner da en gave.

Men så får hun chok nr. 2. Jeg stiller en kæmpe bregne i en stor urtepotte op på disken. Den vil vi også meget gerne have pakket ind. Hun står fortabt og iagttager potte & plante midt på glasdisken.

- Pakkes ind! fremstammer hun.

- Ja tak, det er til en gave!

Hun tager arrigt noget papir og vikler det om urtepotten og rækker den tilbage til os.

Mogens er på arbejde. En varm og hurtig afsked med Jespers søster Kirsten med tak for alt, hvad de har gjort for os. Så er vi endelig på vej.

Et spændende eventyr begynder NU.

Vi kører ad New Orleans' indviklede spagettiveje, der snor sig rundt om bygninger i flere etagers højde. Der går halvanden time før vi er ude på landet. Der er ikke meget at se på. Highwayen er lige ud ad landevejen miles efter miles. Vi passerer et stort sumpområde, hvor vejen (heldigvis) er bygget på søjler et par meter over sumpen. Det siges, at der er alligatorer nedeunder.

Jesper kører, jeg sover. Ved middagstid gør vi holdt ved Lake Charles. En lille by der umiddelbart ser meget indbydende ud. Der er en moderne gågade med bænke og grønne områder, men hver anden forretning er nedlagt. De står som gabende tomme sorte huller i husmurerne. Der er nærmest mennesketomt overalt. Er folk flyttet til større byer? Handler de nu kun i de store indkøbscenter, som de bygger overalt? For der kan man køre lige til døren. Her skal man finde en parkeringsplads – og gå!

Det går videre gennem kedsommelige flade landskaber. Og pludselig står der:

VELKOMMEN TIL TEXAS

Tak for det. Her er lige så fladt og kedeligt. Det ligner ikke det Texas, som man oplevede som barn fra anden cowboyrække i biografen.

Det begynder at blive mørkt. Vi gør holdt på en rastepads uden for Houston. Det bliver en nat med meget lidt nattesøvn. En kæmpe lastbil med anhænger står med

diselmotoren tændt hele natten, larm fra highwayen og termometeret falder ned på 9 grader celsius.

Landet uden smør

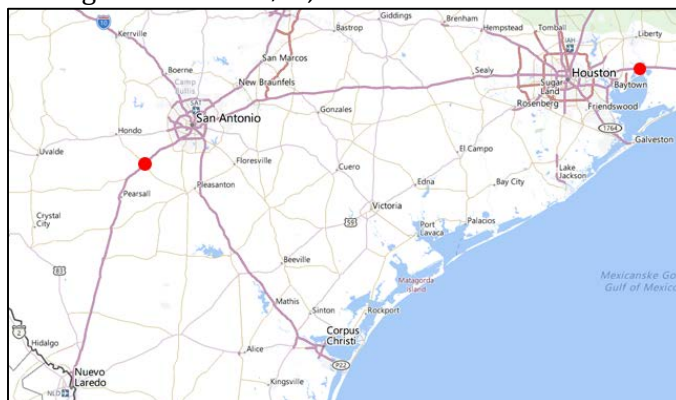
Tirsdag den 8. marts

Der er ingen morgenkaffe at få. Jesper kan dårligt nok klare den uden morgenkaffe og en smøg, så vi må finde et sted i en fart. Solen er lige stået op. Vi har den i ryggen. Den er ikke begyndt at varme endnu. Tæt på Houston kører vi ned i stueetageniveau og finder en drive-in-en. Som de anti drive-in'er vi er, står vi ud af bilen og sætter os indenfor til en rædselsfuld kop kaffe og en endnu mere rædselsfuld kage. Amerikansk morgenmad. Vi kan vælge mellem 30 forskellige kager. Alle amerikaner har i deres biler et specielt drive-in-hylster til deres drive-in-kaffe-bærer og en drive-in-kagebakke, så de kan nyde morgenmaden bekvemt på den 4-sporede highway.

Videre gennem kedsommelige landskaber. Næste stop San Antonio. Her bliver middagsmaden indtaget. (Måltiderne bliver vist nok det mest interessante at berette om de næste par dage). Der er liv i den by. Travle mennesker skal nå til lunch. Byen er helt anderledes end New Orleans. Det føles som om vi er kommet til et helt andet land. Men vi nærmer os jo også Mexico.

Parkeringsvagten er en skurk. Han vil have en halv time ekstra, fordi vi er 2 minutter over tid.

Vi skal passere grænsen til Mexico næste morgen. Vi havde hørt, at det er det er bedst tidligt om morgenen for at undgå kø. Vi holder ind på en campingplads ca. 100 km før grænsen. Vagten forlanger 4½\$. Vi nævner, at det er alt for meget og er sikker på, at vi er blevet snydt. Men de andre har betalt det samme, så det er bare dyrt. Så vi glæder os til en luksusovernatningsplads i stedet for sidste nats støjende og diselosende rasteplass med deres super designede toilet-huse uden håndvaske og hul i tissekummen.

Her er swimmingpool, farve-TV, billard og fiskemuligheder. Klokken er 4 om eftermiddagen og solen står godt. Jesper går i gang med at male det ødelagte Dannebrosflag og giver DINAMARCA en hvid bund og ramme, så vor herkomst kan ses på lang

afstand. Jeg reparerer den lille transistorradio, der allerede er gået i stykker. Den købte vi vist nok for billigt!

En gammel kroget mand kommer hen og stiller sig og iagttager vore sysler.

- Danmark er nogle meget fine mennesker, siger han, - de sender alt smørret ud af landet!

Pludselig spiller transistorradioen: *Jesus is coming!*

- Ja, ham har jeg ventet på i mange år! siger den gamle mand og ryster hengivende på hovedet.

En Camper i overstørrelse ruller ind på pladsen og parkerer lige over for os. En yderst karseklippet amerikaner i battledress træder ud af førerkabinen og anbringer en fodskammel for at forkorte afstanden op til indgangsdøren. De fornødne installationer bliver tilsluttet, dvs. vand, el og lokumsafløb. Alle campingbåsene er udstyret med sådanne installationer. Det er det vi betaler for. Men vi har bare ikke noget at tilslutte!

Vor bitte røde folkebus tiltrækker hans opmærksomhed. Han skal da lige høre, hvad vi er for nogle. Han står med raslende isterninger i sit næsten tomme whiskyglas og fortæller, at han har været soldat i Tyskland efter krigen. Han spørger, om vi vil have en øl og se hans camper. Vi smider, hvad vi har i hænderne. Camperen er et monstrum. Den indeholder alt, hvad en luksusvilla har, ja selv et toilet og et gaskøleskab fyldt med kolde øller. Ved siden af gearstangen ligger en seksløber – ladt? Jesper spørger, om han må se den. Den kasseklippede tager patronerne ud før han overgiver den til Jesper. Vi bemærker, at patronerne har et hul i forenden, og vi spørger om det er dum-dum-kugler. (Noget dumt skal man jo spørge om, det gælder om at være interesseret).

- Nej det er det ikke. Det er championkugler. De virker på samme måde, men disse er tilladte! siger han.

Han fortæller, at han er ansat i præsidentens sikkerhedstjeneste og får patronerne udleveret der. Han åbner et skab, og der ligger endnu en revolver – så han er helgarderet.

- Til Mexico, nej det tør jeg ikke og slet ikke uden at være bevæbnet, siger han. - Nej, det er mere sikkert at rejse i USA og Europa.

Hans rullende villa har kostet 38.000\$. Efter en øls tid, går vi tilbage til vort beskede rullende hjem, der pludselig synes meget lille, ja den kunne faktisk stå inde i hans monstrum.

Vi kommer i snak med og får nogle gode bøger og oplysninger af andre amerikaner på pladsen, der har rejst i Mexico og Guatemala.

Aftensmaden står på grillstegt kød og salat – home made på vor egen medbragte grill. Det karseklippede battledress må have iagttaget vor tørst, for han kommer over med to kolde øl fra gaskøleskabet. Jeg iklæder mig Jespers tykke pacha og sætter mig under gadelampens skær og skriver dagbog på skrivemaskinen. Jesper går op i fælleshuset for at spille billard med en masse kugler og et par canadiske piger.

Mexico

Laredo - Rio Grande

Onsdag den 9. marts

Den karseklippede battledressene amerikaner morgentoiletter sig sammen med os. Han tager sin elektriske hårklipper frem og siger:

- Jeg klipper selv mit hår hver morgen!

Vi ser skyggen af hans pistol i toilettasken.

Videre - on the Road Again.

Highwayen slutter. Vi kommer ind på en almindelig landevej, hvilket vi er meget glade for, fordi her ligger en rigtig landevejscafe. Den ser ud, som vi kender den fra billeder og film. De sidder der alle sammen – med støvler og sporer og cowboyhatte ved de små borde eller de hænger ved baren med små glas med stærke sager i. Vi bestiller sort kaffe, æg, bacon og brød og er således rustet til mødet med den mexicanske grænse.

Laredo, byen ved Rio Grande. Tankerne smutter lige omkring John Wayne. Hvordan var det lige han gjorde, da han var her på sin hest? Men vi har ikke fire ben under os, men fire hjul. Vi skal over grænsen uden for mange problemer. Vi er blevet advaret. Denne grænse er porten til Latinamerika, og vi kan vente os hvad som helst.

Først tager vi ind til et forsikringsselskab og tegner en ansvarsforsikring til 2½\$ pr. dag! Videre gennem trafikforvirring og trafikkaos. Trange gade med alt for lidt plads til biler. Vi følger strømmen og ensretningen og kommer til grænsen. Grænsevagten beder os parkere bilen og gå ind og få ordnet papirerne. Det går forholdsvis hurtigt. Grønt lys for os. Nu er det bilens tur. Tolderne er mere interesseret i vinduesgitteret end bilens indmad. De får en forklaring, der bliver til et par smil og farvel med os. Er det det? Er det det hele? Det var jo alt for let.

Vi er i Mexico. Alt er forandret på en studs. Husene er små og faldefærdige. Store huller i vejene. Mennesker går og bærer deres byrder på ryggen. Den bredsporede motorvej er slut. De store biler er væk.

Den knoklede vej snor sig gennem et landskab, der bliver mere og mere tørt. Det mexicanske landskab, som vi havde forstillet os. Små tornede buske og store kaktusser, er nu alt hvad vi kan se i miles omkreds. Flad, fladt, fladt og lige ud. Men pludselig skimter vi gennem disen nogle højdedrag i horisonten, og snart begynder bjergene så småt at tage form. Vejen snor sig atter gennem frugtbare landskaber. Vi kommer til den første større by, Monterrey. Jeg kører og har sved på panden. Magen til forvirret kørsel har jeg ikke set før. Man skal godt nok køre i højre side i Mexico, men kender alle mexikaner forskel på højre og venstre? Og benzinen stinker og svider i øjne og næsebor. Benzinen er nationaliseret med et oktantal på 82. Vi kommer igen og ud på den anden side af byen med nerverne udvendigt. Den stinkende by ligger bag os og erstattes af velduftene appelsinlunde, træer med røde og violette blomster, lysegrønne løvtræer og viftende palmer.

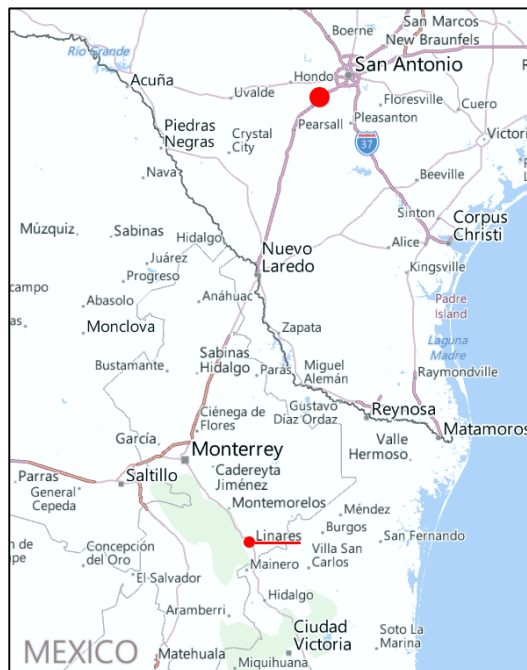
Byen Linares er vort første holdt i Mexico.
Vi kører ind på hotellets trailerplads.

Der er meget få campingpladser i Mexico, men mange hoteller har plads til campingbiler med adgang til hotellets faciliteter. Hotellet har en pragtfuld have med store palmer og masser af blomster. Vi er ikke længe om at hoppe i swimmingpoolen og

hvile ud i en liggestol. Det første latinamerikanske bad og sol på det blege maveskind.

Efter mørkets frembrud går vi ind mod byen. Vejen er mørk. Bilerne sender støv op, så de sparsomme gadelamper bliver endnu mere for mørket. Kvælningen nær vandre vi ind mod centrum. Vi forventede et mylder af liv, men gaderne ligger tomme og øde hen. Forretningerne er lukket. Vi spørger en enlig gadevandre, om der ikke er en restaurant i denne by. Han peger videre frem, og vi finder den på et hjørne. Et spartansk lokale med stålmøbler, beskidt betongulv og fuld blus fra nøgne neonrør i loftet. Maden bliver tilberedt i selve lokalet. Et alt for lydoverstyret fjernsyn hænger oppe på væggen og spreder nyheder.

Vi peger på manden med maden ved siden af og beder om det samme – samt to kolde øl. Retten er en ubestemmelig biksemadlignede substans, der smager fortræffeligt men stærkt. Nu er det vi skal til at passe på. Husk at tørre glas, flasker, dåser, bestik og tallerkener af inden du begynder måltidet. Det gør vi og er spændte på om vore maver vil holde til den stærke kost.

Gaderne er endnu mere tomme og forladte, da vi kommer ud. Husenes grå facader virker knugende uhyggelige påtrængende. Et lysskær kommer ud fra en åben dør. Jesper standser op og kikker nysgerrigt ind. Det skulle han aldrig have gjort. Det er politistationen. Seks bevæbnede betjente hænger omkring en disk. Et blegt gulligt lys falder falmende over dem. Rummet virker uden dybde. Vi trækker hurtigt hovederne til os og skynder os væk, men vi bliver kaldt tilbage. Manden i uniformen er spydig, spørger os om en hel masse, som vi ikke forstår. Så er det frem med passene. Vi står i det gustne rum, hvor tiden er gået totalt i stå. De andre betjente står stive uden at ændre stilling og uden at trække en mine frem. Han blader i vore pas og ser på alle vore stempler, nikker og giver os passene tilbage. Vi er fri og ånder lettet op. Vi står atter ude i mørket og hører en latter inde fra rummet. Betjentene røvkede sig åbenbart og skulle lige lave lidt sjovt med nogle turister. Vi skynder os væk fra morskaben. Vi kunne være kommet i fedtefadet. Vi må passe bedre på. Vi har hørt, at man her arresterer folk for ingenting. Og det koster dyrt at blive løsladt.

På vej mod Mexico City

Torsdag den 10. marts

Vi forsøger at nå til Mexico City. Men det går for langsomt. Vejen er knoklet og fyldt med huller. Store lastbiler med osende udstødningsrør, begyndende bjergkørsel og stegene hede.

Ved middagstid er vi klar over, at vi under ingen omstændigheder kan nå bare i nærheden af vort mål. Vi spiser lunch i Ciudad El Mante og overnatter i Ciudad Valles.

Den by er mere livlig. Vi går derind før solnedgang. Markedsgader med masser af spændende ting og sager. Skønne kvinder og et ølhus med billard (der er ingen kvinder!). Kvinderne begynder at give os problemer. De er satme smukke – allesammen!

Jens Graversen fortalte os, at enhver by i de latinamerikanske lande har et horehus. Der findes kun to slags piger i latinamerika; horer og dem man ikke må røre før efter ægteskabet.

Men hvordan finder man frem til et sådant horehus?

Pachuca

Fredag den 11. marts

Vi skal nå langt i dag. Vi starter allerede klokken syv. Den røde folkevognsbus kommer straks på arbejde. Det er bjergkørsel, som vi aldrig har set det før. Op og ned af stejle snoede hårnålesving – uden gelænder.

- *Endelig er vi oppe*, siger vi i kor, og så går det nedad for derefter at gå opad igen.

Vi kommer helt op i 3000 meters højde, det er næsten som at være oppe og flyve. Plantevæksten er stadig frodig helt heroppe. Vi spiser en selvbygget mellemmad i den tynde bjergluft. Der er ekstra brus i colaerne – de har jo deres jordiske tryk inde i flaskerne!

Det går videre i 2. og 3. gear med swing for hver 50 meter. The King is coming er nærmere sit mål end vi er. Vi bliver efterhånden klar over, at vi endnu engang må konstatere, at vi ikke kan nå Mexico City. Det tog ca. 7 timer at køre de 200 kilometer.

Endelig er vi sikker på, at vi er oppe på den mexicanske højslette. Vi når frem til byen Pachuca inden mørkets frembrud. Vi beslutter at parkere Kongen og overnatte på hotel. Vi trænger til at få støvet vasket af kroppen, vaske et par sokker og en rigtig seng at sove i. 150 pesos (50 kr.) for et dobbeltværelse, det er ok!

La Zona

Hotelværelset er af ganske almindelig kedelig standard. Efter en dybdegående personlig rengøring klapper jeg videre med dagbogen og Jesper går ned for at købe noget vaskepulver. Han kommer tilbage med en ramme Corona og en flaske Tequila.

Den klare kaktusvæske gør sin virkning i dette høje iltfattige luftlag. Vi befinder os 2.600 meter oppe og bliver hurtigt klar over, at det er billigt at få en brandert på her.

Jesper har et problem med nogle spændinger, som han kun kan komme af med på én måde, og det skal være nu.

- *Nu går jeg sgu ned i receptionen og spørger!* siger han.

En forretningsmand udstyret med et par engelske gloser, vil først ikke forstå det måske lidt for dristige spørgsmål. Men Jesper giver ikke så hurtigt op. Han bliver ved indtil manden bliver nødt til at forstå, for han kan se på manden, at han har svaret.

- *Tag en Taxi*, siger han.

- *Sig La Zona til chaufføren og betal 10 pesos. Gå ind på en restaurant, bestil en drink til 25 pesos. En pige vil straks sætte sig ved siden af dig. Giv hende en drink til 35 pesos. Hun vil herefter forlange en flaske champagne til 360 pesos. Betaler du den, vil hun så kun koste mellem 50 og 100 pesos.*

Sådan! Jesper kommer grinene op.

- *Nu ved jeg hvor vi skal hen i aften – La Zona!*

Vi drikker et par dåser af den gode mexicanske majsøl, samt et par slurke Tequila til. Vi er varmet op og begynder at bevæge os med seje skridt mod La Zona. Vi sparer taxien. Et par gadedrenge har hørt os spørge om vej. De er mere end ivrige til at vise os vejen. Det lykkedes os at ryste dem af og pludselig ligger det forjættede sted foran os.

La Zona er en smal gade ca. 200 meter lang. De små huse er klistret skævt sammen, ingen vinduer, kun døråbninger, hvorfra lys bliver kastet ud på gadens brosten. Foran hver dør står der en støbejernsurne med glødende trækul. De giver varme til de meget lidt påklædte piger, der står lænet op ad dørkarmene. De sparsomme klæder er i stærke farver og fremhæver det, der skal fremvises, synlige strømpebånd, bare maver, store og små barme og så det lange sorte hår, der hænger løst ned ad de bare rygge. Dørene står åbne og viser under hvilke omstændigheder varen skal bestiges. Små rum med nedhængene eksotiske papir- og plastikguirlander, en divan eller seng, det er alt.

Vi går først en tur gennem gaden og bliver enige om, at det er sgu for meget. Godt nok er her noget for enhver smag, noget til alle, *todo para todos*, men det er som at komme ind i et supermarked med alt for mange varer og for svært at vælge. Jeg føler mig allerede totalt mæt og aferotiseret af overflodet, men Jesper har stadig sine spændinger i behold, så skal det være, så skal det være nu.

Jeg tager Jespers mavebælte med alle værdipapirerne. Han styrer direkte over til to unge smukke mexikanerinder. Får en aftale med den ene til 50 pesos. Da han kommer ind i det lille rum, pladrer hun løs uden Jesper forstår et muk. Men han forstår dog, at hun vil have pengene først. Hun putter pesosedlerne ind under BH'en og lægger sig ned på divaen. Trækker trusserne halvt af, således at de stadig hænger på det ene ben, spreder benene og trækker kjolen op. Jesper står forstenet og ser på den store sorte mis med alle sine spændinger, der med et går i total afspændingsmode.

- *Det må være den tynde luft*, tænker han.

Jeg går en ekstra tur op og ned ad gaden. Jeg stiller mig op ad en lygtepæl og venter på Jesper. Den anden pige, som Jesper ikke lavede aftale med står uden for den lukkede dør. Hun kommer over til mig og spørger om ild. Men det har jeg ikke. Hun går så helt tæt på og visker: - *Varmos!*

I det samme sker der noget over ved den lukkede dør. Jesper nærmest vælter ud fra det lille indluk. Han har grumme meget besvær med at få døren op i den fart, han ønsker. Han er temmelig bestyrtet over sin manglende manddomskraft. Han spænder livremmen og nærmest råber:

- *Lad os få en bajer!*

La Zona bliver tilbage, da vi forlader den.

Mexico City

Lørdag den 12. marts

Vi skal til Mexico City, selv om vi ikke har spor lyst. Der ligger måske nogle breve og venter på os. Vi har hjemmefra opgivet en række poste restante posthuse, som vi vil komme til. Der kan dem derhjemme lægge en besked, sende et brev eller måske en lille pakke. Mexico City har over 7.000.000 indbyggere. Vi var kørt uden om, hvis det ikke er for de evt. breve. Måske er der slet ikke nogen breve?

Vi triller hen over den varme tørre højslette og kommer ind på den første betalingsvej. Et virvar af biler i flere kørebaner, der godt nok er afmærkede, men det ser man stort på. På den tresporede indkørselsvej kan der mageligt køre fem mexicanske biler ved siden af hinanden!

Vi finder ind til banegården, parkerer og fortsætter til fods til posthuset. Min ellers gode kondi, hvad gangart angår, er helt nede på sokkerne.

- *Det er den tynde luft, siger jeg. (Det sagde Jesper også i La Zona!)*

Vi er i 2.600 meters højde og den forurenede luft svider i øjnene. Vi har kvælningssornemmelser i halsrøret fra den fandens nationaliserede Penmex Benzin.

Der er kun ét brev. Det er til Jesper fra Karin. Skuffet går vi ud i den stegene hede og finder tilbage til bilen. Vi har meget svært ved at finde ud af byen. Vejskilte har de ikke, så vi må bruge et kompas. Ved hjælp af de magnetiske poler lykkes det os at finde vej ud af Mexico City. Klokken er 13, vi lægger kurs mod Veracruz ved den Mexicanske Golf. Ifølge AAA's udmærkede tidsangivelser kan det ikke lade sig gøre inden mørkets frembrud.

Vi er atter på betalingsvej. Det er gode veje, hvor vi kan komme op på og holde 50 miles i timen, hvis vi da ikke lige bliver afbrudt af et af de utallige toldsteder, hvor vi må række pesos ud af vinduet til tolderne.

Turen går fint hen over den Mexicanske Højslette. Afsvedne træer uden blade står forkrøblet over alt og hiver efter vand. Kaktusserne ser ud til at klare sig. Vi passer små landsbyer. Mænd til fods bærer på sammenbundede grene på ryggen, kvinderne bærer grenene på hovedet. Ufatteligt at mennesker slår sig ned her, hvad lever de af? Vi suser forbi med vore 50 miles, får en masse indtryk, stiller en masse spørgsmål til os selv, men får ingen svar.

Pludselig åbenbarer der sig et syn. Vi er jo også højt oppe! Ud af den disede horisont stikker der noget op. Det ligner et bjerg med sneklædt tinde. Umuligt! Vi er jo

allerede meget højt oppe. Men vi skal højere op. Op over et 3.300 meters pas. To sneklædte vulkaner står knejsende og rager helt op i den blå himmel. Vi kan godt mærke at det trækker lidt i *The King Is Comming*, men det lykkedes at holde ham til asfalten.

Pludselig går det nedad. Og hvilken nedtur. Igennem en slugt og lige lukt ind i en tæt tåge. Det er skyer vi kører ind i. Det er som at være i en flyver på vej til landing. Vi kører langsomt ned ad bjergets stejle skråning. Vejen snor sig og store lastbiler har svært ved at klare opturen. Vi kommer ned under skyerne uden at møde en eneste engel. Det er regnvejrhernede på jorden. Vinduet bliver lukket og viskerne sættes i gang.

Ved en servicestation mærker vi den kølige støvregn på vore røde næser. Vi indånder den friske duft fra den frodige plantevækst og kommer lidt vand på bilens batterier. Den har pruttet lidt rigeligt det sidste stykke tid. Tændrørene har det vist ikke så godt længere, men de må vente til Veracruz.

Vejen er god og ny. Vi er ved at være trætte af at betale vejskat hele tiden, men det går hurtigt fremad på disse betalingsveje. Vi beslutter os for at prøve at nå frem til kysten inden mørkets frembrud, men mørket indhenter os. Den venstre lygte er blevet smadret af en opfarende sten, så *The King* må med sit ene øje anstrenge sig for at undgå at ramme de evigt vandrende mennesker langs vejene. Et uheld af en sådan art vil betyde »gå direkte i fængsel«. Der kan man så sidde i flere uger eller måske måneder indtil sagen »går i orden«. Langs landevejen er der rejst små kors, der markerer, at her blev én dræbt. Det sker for det meste om natten, har vi hørt. Bilerne kører stærkt, og de vandrende er ikke altid lige ædru. Så det er med stor opmærksomhed og nervøsitet, vi kører den sidste halve mil til Veracruz. Puha det gik, men det gør vi aldrig mere.

Trailerparken ligger i baghaven til et stort hotel med alt tilhørende. Det er lørdag aften. Vi mener, vi har fortjent at tage ind og se på byen. Veracruz skulle være den mest spanske by i Mexico. Der er dejligt langs strandpromenaden. Den friske havluft renses vore lunger. Der er masser af mennesker, der promenerer. Sagte musik kommer ud af højttalere skjult i promenadelygterne! Men vi får mere musik at høre. Byens plads er omringet af restauranter. I midten sprutter et flot springvand. Vi kan tælle til de første ti orkestre, der er i stærk lydæssig konkurrence med hinanden. Det er for det meste tre- eller firemandsband bestående af xylofon, guitar, violin og trommer. Der står de få meter fra hinanden og underholder spisende og drikke restaurantgæster. Hvert band forsøger at komme helt ind i øregangen på de enkelte gæster, for at holde de andre bands fra døren. Men så dukker et endnu større band op. De har trompeter med. De små band har ikke en chance med deres violiner og xylofoner. Det er ikke her vi skal spise. Her bliver der kun serveret messingsuppe og nedsat høre til dessert.

Vi trækker skyndsomt hen i en sidegade, væk fra det musikalske gededemarked. Men ørene får ikke hvile ret længe. En flok unge mennesker i 4 til 5 biler med højttalere fuldt opdrejet, råber, skriger og dytter. En mexicansk skønhed sidder på den ene bils motorhjelme og gør sig lækker – en levende kølerfigur. De kaster slikkepinde ud til højre og venstre. Trafikken går i stå og bilerne deltager i sympati eller i vrede i tudehornskoncerten.

Vi finder hurtigt længere ind i en sidegade til sidegaden og ind på en øl-bar og sætter os udmattende med to kolde dåser. Men så starter Jukeboxen op for fulde drøn. Vi ser på tjeneren med bedende blikke. Han forstår vore signaler og skruer højere op for boksekampen i fjernsynet. Nu er der ingen der mere kan talte sammen i baren.

Med slatne trommehinder begiver vi os tilbage til vore skummadrasser i folkevognen. Cikadernes sange er nu behagelige og blide!

Veracruz

Søndag den 13. marts

Denne morgen laver vi selv morgenkaffe.

I Mexico har de tendens til at overriste kaffen, hvilket ikke er efter vor smag, står der i Sanborn's Travellog.

Vi vil have sol på vore blege maver. Stranden er allerede godt befolket. De handlende går rundt og faldbyder ting og sager blandt strandfolket. Det første havbad på vor tur venter på os.

Vi slår op Sandborn's Travellog: *Bad ikke i dette vand, det er mudret, og der er hajer.*

Vi står og tøver lidt ved vandkanten. Jeg opdager, at der er sat hajnet op, så vi hopper ud i de friske, mudder- og hajfri vand og får en kølig forfriskende dukkert.

Der er stillet strandstole op i lange rækker langs stranden. Her kan badegæsterne så sætte sig og nyde sol, hav og folkeliv. Det vil vi også prøve:

- 5 pesos por favor!

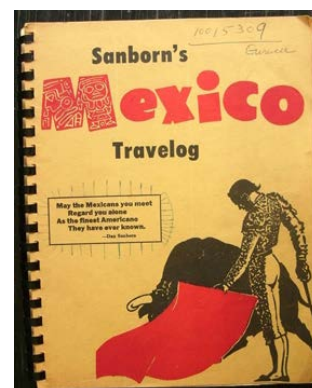
Det kniber lidt med fred og ro til at skrive breve hjem. Ustandselig bliver vi forstyrret af strandsælgerne med jordnødder, popkorn, lunkne is, slik, kager, friske rejer, perlekæder, små hjemmelavede skibe, malede muslinger og meget andet.

Jesper får for meget sol, fordi han har for mange breve at skrive. Resten af dagen daser vi i skyggen ved hotellets swimmingpool.

Om aftenen er der bal i hotellets glassal. Entre: 40 pesos for mænd og 20 pesos for kvinder! Det vil vi ikke betale, så vi står som vindueskikkere sammen med de andre fattigrøve og konstaterer, at der trods den differencerede pris er herrer i overflod. I den neonoplyste glassal spankulerer de fine jakkesæt rundt med en drink i hånden på jagt efter en ledig kvinde til en tango eller rumba. Fire bevæbnede betjente holder vagt ved indgangen. Gadesælgerne er på pletten med deres små vogne, hvorfra de serverer rygende varme tocas til en billig penge. Det er vores niveau.

Pludselig drejer alle lyttekikkerne hovedet for på gaden bag dem sker der noget mere interessant. Den gamle skrاملende sporvogns køreledning er faldet ned med et smæld og sporvognen standser øjeblikkeligt med et hvin. Folk stiger roligt ud af sporvognen og fortsætter til fods.

Det er vist ikke er første gang dette er sket.

Lago Catemarco

Mandag den 14. marts

Jeg sidder ved swimmingpoolen med min skrivemaskine. Jesper tager til byen med folkevognen. På et WW-værksted får han skiftet tændrør og justeret motoren. Regningen lyder på ca. 40 kr. Billigt og effektivt. Ved middagstid bestemmer vi os for at bryde op fra dette alt for Mallorcalignede sted.

Jeg vågner op fra en lille blund på passagersædet. Jeg undrer mig over, at dagen allerede er på hæld.

- *Den sol står for lavt*, udbryder jeg, og kontrollerer tidspunktet.
- *Umuligt, den er kvart i fem!*

Vi startede fra Veracruz kl. 13. og vi har ikke kørt mere end en time. Vi bliver meget underlige til mode – vi har mistet 2 timer, men hvor? Og hvordan? Mysteriet får vi aldrig opklaret.

Dette tidshop betyder, at vi ikke kan nå frem til Acayacan som planlagt, men må stoppe op for natten i Catemaco. Det kommer vi ikke til at fortryde. For byen ligger ved en af Mexico's kønneste søer, Lago Catemarco. Søen og landskabet er i tidernes morgen dannet af 7 vulkaners aktiviteter. Det har de gjort det godt!

Vi leder efter et angivet hotel med en trailerpark lidt uden for byen. En meget støvet vej fører gennem et område med små fattige huse, store huller i vejen og en sol stærkt på vej ned. Før vort mål ser vi et gammelt afbleget skilt med påskriften – Trailerpark. Skiltet fører lige ned til søen. Det ligner nu ikke lige det, vi forstår ved en trailerpark, og hvor er hotellet? Det ligner mere børnenes fodboldbane. Cafeteri-aet, der ligger op til pladsen, ser øde og forladt ud. Det ser nærmest ud som om, det har været forladt i flere år. Borde og stole er stablet op i et hjørne.

- *Der er nok ryddet til bal*, bemærker Jesper.

Det bliver ved illusionen.

En ung mand dukker frem af ingenting og kommer hen mod os. Vi spørger ham, om dette er en trailerplads. Han nikker og forsvinder for øjnene af os. Vi kører helt ned til søen, planter vognen og konstaterer, at vi er den eneste trailer på den park!

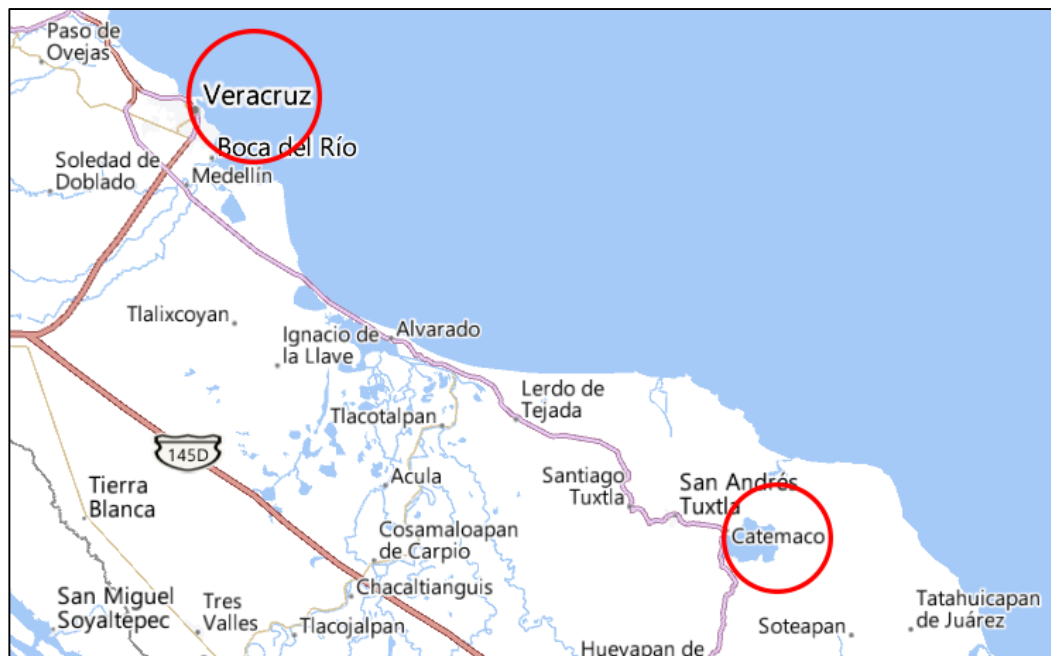
Vi har en pragtfuld udsigt mod vulkanerne på den modsatte bred. Den nedadgående sol farver aftendisens gylden og trækker mørket med sig. Den lette lune brise, bølgerne forsigtige slag mod bredden og de langhalede fugles mangelæbede sang giver en vidunderlig fortryllende atmosfære til tilberedningen af de medbragte kødlunser og den grønne salat med chili og hvidløg.

To lystfiskere kommer gående langs søen. De standser op ved vor lejr og viser os deres fangskunst. De anbringer nogle friske flydende planter et par meter ude i søen. Med et koncentreret beslutsomt kast svæver nettet ud i mørket hen over den flydende plante og lander udspreddt over denne. Fiskerne trækker i nogle snore, der er bundet til nettets hjørner og haler det i land. Der er mange små fisk i nettet. De fortæller os, at de er gode at spise med hoved og hale lige til grillen. Som til en anden bedre middag: Drink before, derefter grillet småfisk med hoved & hale, en god flaske mexicansk vin til de velduftende velristede bøffer. Til dessert får vi en Tequila.

Vi har også en flaske Bacardi til at have med på turen. De to fiskere ser tørstige ud derude i mørket, hvor de står ved søen og kastede net. Vi kalder og vinker på spansk. De næste par timer går med en hyggelig snak og to tomme flasker.

Søens bølger er gået til ro. De sorte langhalede fugle rører lidt på sig oppe i det træ, som vi sidder under. På en stor rod sidder vi og kikker ud i mørket, hvor en ildflue

famlende spreder lidt lys. Vi finder dog hen til bilen uden fluens hjælp. Lettere be-
dukkes af den klare kaktusjuice gør vi klar til at gå til køjs. Men det får vi ikke lov til.
Ud af mørket dukker en gammel mand op. Han begynder at fortælle og snakke, og
han bliver ved. Vi forstår ikke et pluk. Kun ordet Jesus, dukker op ind i mellem. Han
er vist nok hellig, og kunne vi bare få et ord indført, havde vi fortalt ham, at det er
vor bil også!

Ørkenposten

Tirsdag den 15. marts

Jeg begynder dagen med en dukkert i søen. Vandet er pragtfuldt. Det er blødt og læk-
kert. Søen er blank som et spejl og damper svagt. Snart vil solen stige op over vulka-
nens top, først da, da bjergkarmen bliver omkranset af en gul-rød korona, står jeg op
af badet, op til den duftene overristede kaffe brygget på søens klare vand.

Vi har svært ved at forlade stedet. Men da den langhalede sorte fugl, som taler
med mange næb, begynder at sige som en amerikansk politisirene, forlader vi stedet
mod frugtbare vulkanske bjerge, hvor ingenting sker – kun indtryk for øjne og til
næse.

Efter nogle timers kørsel ser vi ud over en endeløs slette langt nede under os.

- Der ser varmt ud, bemærker jeg.
- Også i den grad, siger Jesper, og vi slanger os ned ad bjerget.

The King på vej ned i helvede! Det har han nu ikke fortjent, men der er ingen vej
udenom!

Afsvedne græsstepper, spredte buske og store velernærede kaktusser. Vi må
lukke vinduerne. Den vind, der blæser ind i bilen, skulle friske os op, men virker som
et dusin hårtørrere rettet lige mod ansigtet. Egentligt havde vi planlagt, at vi dagen
før skulle have nået hertil, og overnattet i en by på denne slette – eller rettere ørken.
Nu viser det sig at byen slet ikke er nogen by, men kun en samling huse, udtørrede
og triste at se på. Lige nu drømmer vi kun om ét: Op i højlandet igen, op i den friske
klare kølige luft.

Det går derudad. Også i den grad! Der er ikke en krumning på den overophedede vej, den er som slået efter en lineal og fortsætter ud i det uendelige for derefter at fortabe sig i horisonten!

Midt i denne steghede ørken er vi helt alene. Ingen biler foran og ingen biler bagved. Et meget stort vejskilt dukker op. Der står en hel masse, som vi ikke forstår i forbifarten. Vi bliver pludselig meget opmærksomme. Et lille hvidt hus uden vinduer og en bum der spærrer for vejen – intet andet, midt i ørkenen. Jeg forventer straks at møde Count Basies Orchestra, som i Mel Brooks film, *Blazing Saddles*.

Det er en militær-tjek-post. Vi sagtner farten. Vi har ikke noget at fortolde, griner vi til hinanden, så vi regner med, at vi bare kan køre forbi.

Men en stor bred og kraftig militantsmand springer frem fra det lille ørkenhus og gør tegn til, at vi skal standse. Jesper ruller vinduet ned og skal til at forklare, at vi bare ... men i det samme bliver der stukket et maskingevær ind gennem vinduet, og vi bliver beordret ud. Der kommer en mand mere frem fra husets mørke døråbning med en maskinpistol rettet lige imod os. De beder os række armene i vejret, og vi blev kropsvisiteret. De roder i vore bæltepunge. De beder os tømme vore lommer. Hver ting bliver nøje undersøgt og lagt på bilsædet. De trækker foderet ud af vore lommer og lugter til det. De undersøger askebægret, roder i det med en pind og lugter til det. Vi bliver klar over, at det ikke er penge og værdier de leder efter, men marihuana og hash. De går i gang med en grundig og systematisk undersøgelse af vognen. Det eneste ord de siger, mens de ser direkte på os er:

- *Marihuana?*

- *No!* siger vi i kor og ryster på hovedet.

De fortsætter med at slæbe alt ud af bilen. Lugter til alt og ser undrende på alle de mærkelige ting, vi har med. De spørger hele tiden, hvad tingene er. Vi svarer, så godt vi kan med de spanske gloser, vi har lært. Vi spejder forsigtigt til begge sidder ud af den uendelige ørkenvej. Ikke en bil i sigte. Kan vi trække tiden ud og håbe på hjælp fra horisonten. Der må da være andre end os, der tager den snorlige vej. Bare vi dog havde taget en omvej langs den frodige kyst.

Lykkedes det os at skjule vor nervøsitet? De opfører sig som et par analfabeter, der aldrig har gået i skole. Det ser ud som om, at alt hvad de får finger i er et første bekendtskab. De undersøger tingene som en abe i bur i en zoologisk have.

Militsen med den store runde bare mave med sølvkors om halsen er nu nået til vort polarioidkamera. Vore dyrebare råfilm ligger i en kasse lige under! Han peger på apparatet, peger på sig selv og peger spørgende på os. Er det hele en komedie eller er de virkelig så underbegavede? Jeg nikker og rækker ud efter apparatet. Jeg tager et billede af ham og hans maskinpistol over den bare mave med den Røde Folkevognsbuss som baggrund. Vi signalerer til hinanden, at her er en chance for at rede os ud af denne fastlåste situation. Fremkaldelsen tager uendelig lang tid, synes vi. Han er utålmodig. Tænkt hvis fremkaldelsen går galt. Så vil det være ude med os!

Billedet kommer frem bag den sorte fremkaldelsehinde. Han står måbende glad og ser på sig selv på fotoet. Den anden Militant ser ham misundelig over skulderen. Jesper foreslår hurtigt, at vi skal tage et billede af dem begge to foran deres lille grænseposthus. De stiller sig op i positur med maskingeværerne over de struttende blottede maver. Tager ladegreb og står som stive støtter, som om vi er fotografer fra det forrige århundrede med lang eksponeringstid! Billedet er perfekt. De giver os hånden og vi aner det første smil bag deres stenansigter.

Vi får lov til at selv at putte alt det ind, som de har smidt ud af bilen. Det kan ikke gå hurtigt nok. Med speederen i bund forlader vi den mexicanske ørkenpost.

Vi var meget bange for forskellige ting i vor bagage. Alle vore 16 mm film og 35 mm lysbilledfilm, tænk hvis de havde lukket dem op! De roede i vore toilettasker, og fremviste stolt forskellige pilleæsker og -pilleglas. Det lykkedes Jesper med spanske

ord og fagter at forklare, at de var for hoved, røv og mave. Hvordan ville Jesper mon have forklaret æsken med præservativer, hvis de havde fundet dem? Mest bange var vi for kassen med bøger. Deri lå en latinamerikansk lærebog fra Demos. Vi havde tidligere talt om, at den bog var risikabel at have med, da den er meget kritisk over for de latinamerikanske regeringssystemer. Vi må skille os af med den så hurtigt som muligt.

Da vi er langt nok væk fra ørkenposten, griner vi over episoden, men taler også om alvoren i den. Vi har hørt og var blevet advaret om dette militærpoliti. De kan finde på hvad som helst for at få penge ud af turister. De kan finde på selv at gemme en klump hash for derefter selv at finde den. De vil så tilbyde »en bøde«, som vi kan betale med det samme, eller de kan sætte én direkte i fængsel. Vi var derfor meget opmærksomme begge to, da de roede i vognen. Og mon deres truende maskinpistoler var de ladt?

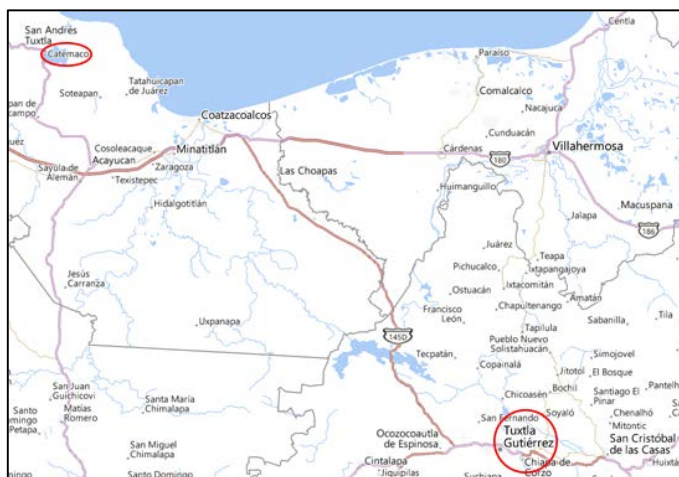
En time senere krydser vi en flod – med vand i! Der over på den anden side af bredden ligger der en lastbilrastepladsrestaurant med skygge. Den står på to flodfisk til hver med grøn salat. Sandborn's Travellog har ellers advaret os imod at spise salat – det er vasket i forurenede vand. Vi tager chancen. Efter et lille hvil i denne oase går det videre ud af den lige landevej med tændte hårtørre ind af vinduerne. Men så begynder det endelig at gå lidt opad. Og mere endnu. Vi er atter på vej op i de højere luftlag op til den tørre kølige luft.

Byen Tuxtla Gutierrez ligger 1600 meter oppe. Den bliver vort endemål den dag. En kold bruser og en blød seng, det er det eneste vi drømmer om lige nu. Vi finder et billigt hotel ved byens torv. Byen er moderne, nye betonghuse og masser af mennesker på gaden. Torvet mylder med gadehandlere. Vi blander os diskret og spejder efter et hul i en mur, hvor vi kan få lidt aftensmad.

Så skal der ses dyner. Tilbage til hotellet. Jeg tager trappen til første sal. Jeg vil vise, at jeg har kondien i orden. Jesper tager elevatoren, når der nu findes sådan en, som han siger. Jeg kommer først og står og venter foran elevatordøren, der automatisk går op. Der står Jesper, men han er ikke alene. Han står der i elevatoråbningen sammen med en flot mexicansk pige med et stort smil.

- Hun fulgte med ind, stammer Jesper undskyldende,
- Jeg har ikke inviteret hende!

Nå, hun skal nok bare af på samme etage. Men hun følger efter os, og står afventende, mens vi låser døren op til vort værelse. Hurtigt smutter hun indenfor, tager de langhælede sko af og smider sig midt på dobbeltsengen. Vi står begge og glør på hende og ser på hinanden. Er hun mon med i værelsesprisen? Hun klapper på sengen på begge sider af sig og gør tegn til, at der er plads til både Jesper og mig. Jeg sætter mig ned på en træstol og ser på det gode tilbud. Jeg er overrumlet, er slet ikke forberedt, jeg er kun interesseret i at ligge alene under min egen dyne og sove. Jesper går hen og rører forsigtigt ved hende. Hun tager straks imod og trækker op i den stramme kjole. Der er ingen tvivl om, hvad dette går ud på. Men hun vil have os begge. Hun taler om mine øjne. Siger de er smukke. Lynhurtigt får Jesper og jeg kommunikeret en aftale. Jesper vil tage chancen for at komme af med sine spændinger. Jeg foretrækker at gå ned på torvet og tage mig en godnat-øl.

Jeg falder ind på en udendørs restaurant, hvorfra jeg kan se hotelværelset. Signalet er, at når lyset bliver tændt i værelset, så kan jeg komme tilbage. Der går ca. en halv time. Jeg er spændt på, om hun er der endnu.

Jesper sidder slukøret alene på sengekanten. Hans beretning er slettet af censuren. Han kan jo ikke give den tynde luft skylden hver gang!

San Cristobal Las Casas

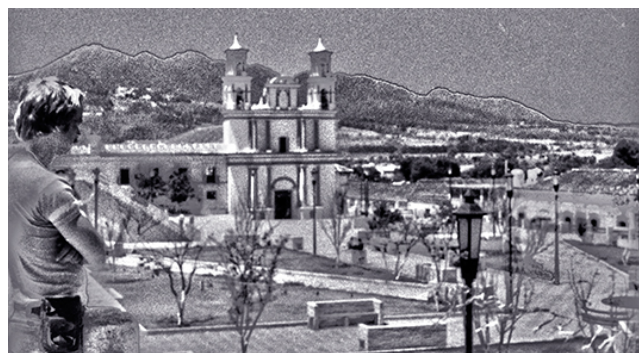
Onsdag den 16. marts

Vi skal nå grænsen til Guatemala i dag. Der er ikke langt, når man ser på kortet. Men et er kort, og et andet er de bjergveje, vi atter kommer ud på.

I 3000 meters højde i et fantastisk flot bjerglandskab bor der indianer. Fra bilen ser vi deres huse og primitive hytter. Vi ser dem gå langs landevejen i deres kulørte klædedragter bærende på tunge byrder som store brændestakke eller store meloner eller en kurv med mangofrugter. Kvinderne bærer samtidig på et barn. For det meste er det kvinderne, der slæber. Mænd ser vi ikke mange af. Arbejder de i marken? Kvinderne slæber, så det gør ondt på os. Byrder, der er så tunge, at vi dårligt nok vil kunne løfte dem. De bærer dem på hovedet eller på ryggen med en rem om panden – og så barnet oven på det hele!

Indianerne er små mennesker. På afstand ligner de børn. I disse bjerge lever de nøjsomt. De har boet her i over tusinde år. De har nu fået asfalteret veje at gå på, men ikke mange bærer sko! For os er det et farverigt skue i et landskab så frodigt og smukt.

San Cristóbal de las Casas er den ældste by i denne sydlige Chipas-provins, hovedsagelig befolket af indianer. Byen ligger højt oppe i bjergene og har et skønt klima. Det er varmt, da vi ankommer ved middagstid. De små lave hvide huse med tilgitrede vinduer ligger døde hen. Sistaen har lagt sit svøb over byen og dens befolkning. Men der er stadig liv på torvet.

Jesper, San Cristóbal de las Casas

Indianerkvinderne står i deres flotte farverige dragter og sælger næsten alt. Klædningsstofferne fanger vor opmærksomhed. Fantastiske farvesammensætninger i flotte mønstre. Dem kunne vi godt tænke os og få med hjem. Men vi har lang vej endnu og bilen er fyldt op.

For første gang på turen ser vi rigtige turister – i flok. Vi bliver klar over, at dette sted er et af de steder turistguiden viser hen til. Det kan ses på de varer og priser indianer byder de fremmede. Det er helt andre priser, end vi er vant til.

Vi får lidt mad i en lillebitte restaurant. Kylling (det ved man, hvad er!), salat og et glas øl til. Jeg vil fotografere nogle indianske kvinder ved torvets springvand. Men straks kommer nogle mænd løbene og vil have penge. Da jeg ikke vil betale, begynder de at true os. Vi fortrækker skyndsom. Jeg nåede at tage et par hofteskud! (Det bliver mit foretrukne våben – hofteskud. Hvis man tilbyder at betale, stiller de sig op og står stive som statuer! Hofteskud er lig med autentiske billeder.)

Bjergene begynder at flade ud. Landskabet bliver lidt kedeligere, og det bliver mere og mere trykkende varmt. Snart vil mørket falde på. Vi kan vist lige nå til grænsen. Vi fortryder bitterligt, at vi ikke var blevet oppe i den tynde luft. Det bliver lumrere og

lumrere. Vi regner med, at der er lidt bebyggelse ved grænsen, måske en lille by, hvor vi kan overnatte. Men der er kun et toldhus og to faldefærdige huse. Ingen sted at sove. Vi føler os som fortabte ved verdens ende.

Vi kører et par kilometer tilbage til en lille by El Jocote. By er nu så meget sagt. En samling huse omkring et par jordgader og en lille blandet landhandel med udskænkning bagtil. Vi sætter os ned der bagtil ved et lille vakkelt bord med en snusket dug og beder en yndig ung lettere gravid pige om to cervezas. Dette er blevet et ritual for os: Hver gang et problem dukker op – dos cervezas og så tænke situationen igennem – stille og roligt!

Og vi tager det lige så stille og roligt, som folk tager det her. Se på de mennesker der foran købmanden. De har ventet halvanden time på en bus, der måske aldrig kommer. Ganske rigtigt. Senere på aftenen kommer en lastbil og tager dem alle med. De bliver stuvet godt sammen på ladet. I den ildelugtende os fra udstødningsrøret damper de af mod deres mål.

Den står på dåsemad tilberedt inden i bilen. Vi kommer i snak med en ung fyr, og han siger, at vi godt må holde foran købmansforretningen natten over. Den sidste nat i Mexico. En ensom hest går knejsende forbi vort aftentoi, der består af tandbørstning i rendestenen. En kalkun stamper lidt rigeligt i jorden og letter på en fjer, et par høns gogger rundt og en flok magre hunde er på jagt efter lidt at spise. Vi tisesede af i et nærliggende buskads.

Vi sover indtil midnat, hvor vi bliver vækket af en lastbil, der kommer drønene forbi med et sådant brag, at den sætter folkevognen i truende gyngende bevægelser. I det samme sætter hele landsbyens hundeflok i med en hylekoncert, der varer det meste af natten.

Guatemala

The Monkey River Camp

Torsdag den 17. marts

God morgen til den ensomme hest, kalkunen, hønsene og de magre hunde. Jeg lægger mærke til et par unge piger, som bærer vandkrukker på hovedet. De går i pendulfart frem og tilbage over vejen. Jeg følger diskret efter, og ser at de henter vand fra en flod, der løber lige omme bag ved husene. Vi vasker vore ansigter i det kølige flodvand og børster tænder. Morgentoiellet er hermed afsluttet. Vi går ind i den blandede landhandels baglokale og får serveret to kopper kaffe med sandkage til!

Så af sted mod grænsen. Vi er lidt nervøse og spændte på, hvordan det vil gå. Vi har jo hørt så meget, fået så mange advarsler om, at vi aldrig vil komme gennem de centralamerikanske lande. Vi er de eneste, der skal over grænsen på dette tidlige tidspunkt og kommer derfor til med det samme. Alle bange anelser og advarsler bliver hurtigt begravet. Grænse-ceremonien er aldeles smertefri.

I en barak vandrer vi fra det ene lille kontor til det andet. Vi får papir her, som vi afleverer der. Blanketter skal udfyldes, underskrifter og stempelsvæerte i passene. Så videre med bilen hen til toldereren, der sidder fordybet i en tegneserie. Jeg rømmer mig lidt. Tolderen bliver forskrækket og er ved at falde bagover på stolen. Hæftet falder ned på jorden, og han tumler ind i sit tolderskur uden bagvæg. Vi stikker passene ind gennem en lille luge. Endnu et par stempler og 3 dollars fattigere. Tolderen kommer derefter ud af sit skur og peger på bilen og beder os lukke dørene op. Vi tror, at de skal i gang med den store toldundersøgelse og alt skal ud af bilen. Men de nøjes med at kikke ind i Kongens indre og lukker dørene igen. Overstået? Nej! Der kommer en mand med gasmaske og en stor kanon. Kongen skal desinficeres med en dosis DDT opløst i petroleum. En ildelugtende fed sort røg bliver blæst ud over Kongens skrog og undervogn. Selv hjulene får en omgang. Vi når ikke at protestere, hvilket vist nok er klogt. Kongen har hermed fået sit stempel, rensat for de mexicanske bakterier.

Godkendt til kørsel i Guatemala klokken 10.00 torsdag formiddag.

Vejene bugter sig ind gennem en bjergslugt. En halv times kørsel langs Rio Chiapa. Vi kommer højere og højere op ad de stejle bjergsider, og floden bliver mindre og mindre langt nede under os. Vejen deler sig. Pludselig står der to bevæbnede militspersoner, der rækker hånden ud til stop. Vi bremsede med en klump i halsen – åh nej, ikke igen! De er unge og nærmest et par store drenge. De begynder med at spille hårde, men bløder lidt op, da vi viser dem vore pas og har kikket lidt ind i vognen. To små nysgerrige drenge, der keder sig lidt!

Landevejen snor sig langsomt højere op i det frugtbare vilde bjerglandskab og vejen bliver levende. Dyr, det er hunde, køer og æsler, og mennesker, små indianer i pragtfulde klædedragter af vævet stof i røde nuancer. En stor brændestabel med små tripene ben under kommer mod os i højre vejside. En kvinde med en stor krukke på hovedet og et barn på ryggen. De mennesker slæber på tunge byrder. Kvinderne bærer alt på deres hoveder, mændene har en læderrem om panden og bærer byrden på ryggen. Det er hovedsageligt brænde, der bliver slæbt. Langt fra deres hjem henter de det, der skal holde liv i den ild, der brænder under gryderne og giver lidt varme i de små huse og hytter.

Små velordnede indianerlandsbyer, primitive hytter, men ikke faldefærdige. Jorden er ved blive gjort klar på deres små jordlodder. Jorden bliver hakket og revet, regnen vil snart komme – vist nok om en måneds tid! Et fantastisk skue. Landskab og mennesker i en stor harmoni, det er hvad vore sanser opfanger på vor vej gennem det nordlige Guatemala.

Vort middagsmål er Atilansøen. Vi har fået oplyst, at den er en af verdens smukkeste søer. Vi ankommer højt oppe fra og kører ned til en lille livlig by, Solola. På kortet ser det ud som om byen ligger lige ved søen. Det gør den nu også, men over 1000 meter oppe! Søen ligger dernede dybblå, et kæmpe stort kraterhul omkranset af vulkanens stejle bjergsider. Vi havde jo besluttet, at vi ville ned til søen, så vi kører ned ad en meget stejle grusvej. Det er godt at *The King* har motoren i røven, ellers var vi gået lige på næsen.

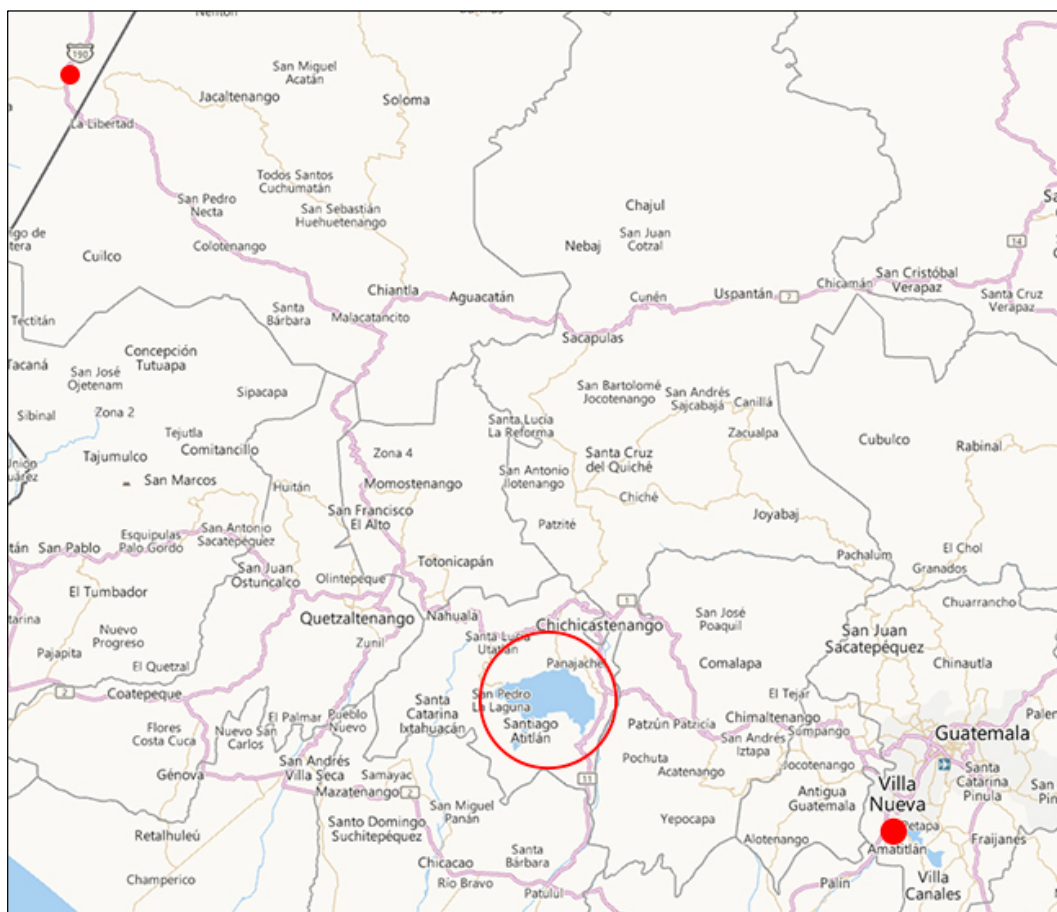
Oppefra ser det ud som om søen og de omkransende vulkansider, er uberørt land. Men ak nej! Der er masser af hoteller og nye store hotelkomplekser er ved at blive bygget. Og masser af souvenirboder. Der er en lille strand og en trailerpark. Stranden er udelukkende belagt med unge hvide velhaverhippier, der mangler temmelig meget sol på kroppene. Vi er af samme kaliber, og blander os med mængden i det

bølgeoprørte vulkanhav. Søen ser meget farlig ud fra vandspejlshøjde. Store rullende bølger og truende vulkankegler står og vogter i disen. En svalende dukkert og Jesper serverer amerikansk dåse-fittelifut på en vakkelvorn badebro. Vi får lidt sol på maveskindet og så går turen tilbage op af en anden lige så stejl vulkanside. Kongen har næsen direkte i sky og (mellem venner) han prutter en del!

Vi kommer atter ud i vild bjergkørsel. Og der er stadig meget at se på. De levende landeveje fortsætter helt til Guatemala City, der pludselig ligger dernede i en kæmpe stor dal. Vi beslutter at gøre holdt for natten, men har fået nok af store byer, så vi tager en omfartsvej mod en Trailer Camp. Med lidt besvær finder vi frem til The Monkey River Camp.

I vor travelguide står at læse: Til højre af *dirty road*. Og der er unfiltreret pool og bruser. Den dirty road er god nok. Poolen er der og aldeles filtreret for vand! Og bruseren: Guatemala City har ikke tryk nok på vandet, så vandet kan ikke presses op i bruserrøret. Og så lukker vandet i øvrigt kl. 20.00!

Vi bliver modtaget af en stor ældre amerikaner, der har trukket sig tilbage til dette sted og driver The Monkey River Camp. Med en seksløber i bæltet og 6 store Gran Danois Hunde, holder han banditterne på afstand, som han siger. Der er ikke andre campere end os, så vi må parkere, hvor vi vil. Vi mener, det er godt at holde os i nærheden af seksløberen og de 6 store hunde, så vi parkerer nær hans bolig. Det koster 3\$ og vi "nyder" to nærmest udrikkelige lokaløl i halvliters flasker under en ensom 20 watts pærer.

Fra El Jocote, Mexico - ind i Guatemala - ophold ved Atilansøen – til Monkey River Camp.

El Salvador

Fredag den 18. marts

En dristig plan opstod torsdag aften på Dirty River Monkey Camp. Ved hjælp af Sandborn's travelbibel og vore andre supplerende guide-hæfter, skulle det kunne lade sig at køre videre gennem El Salvador ind i Honduras, hvor der skulle ligge en ESSO-station ca. 50 km inde i landet med rest-rooms for trætte rejsende!

Klokken seks ved solopgang siger vi farvel til vore vagthunde og kører mod syd over Escuintla mod grænsestationen, Pijele/Hachadura. Den egentlig grund til denne forhastede og forjagede plan er, at der står at læse i bøgerne at grænseovergangene lukker lørdag middag kl. 12 og åbner først igen mandag morgen. Kan vi nå at passere Honduras, holde weekend i Nicaragua og køre ind i Costa Rica mandag morgen?

En kedelig og varm formiddagskørsel. Landskabet fla'er u. Store sukker- og bananplantager, små landsbyer med faldefærdige træhuse, støvet og beskidt. Militærpolitiet står og vogter ved alle store vejkryds. Ingen kan flygte nogen steder hen uden at blive forfulgt af maskingeværernes kugler!

Vejskiltning er der ikke noget af, så vi spørger disse bevæbnede vejvognere om vej og bliver mødt med stor venlighed. De peger med geværløbet i den retning, vi skal køre for at nå grænsen. *The King* når grænsen uden at få ekstra bly i røven!

Vi skal igennem samme papir- og stempelmølle for at komme ud af Guatemala. Der skal lægges et par dollars her og et par dollars der. Det ser godt nok ud til, at de følger regulativet, og vi føler os ikke snydt som sådan.

Vi har tidligere talt med nogle amerikaner, der var blevet taget for 10\$ hver for at passere grænsen. Vi slap måske billigere, fordi vi var dansker, vor dannebrogsfarvede bil, vore visa og vore papirer til Ecuador, osv.

De er godt nok omhyggelige med at noterer alt op om bilen. Den bliver stemplet ind i Jespers pas ved indrejse til Guatemala og nu bliver den stemplet ud ved udrejse. De vil nok være sikker på at bilen ikke strandes i landet!

Vi er fri og kører ud af Guatemala. Det vil sige helt fri er vi ikke. Vi bliver mødt og standset af en udstrakt hånd påmonteret en gasmaskebevæbnede mand. Vi stiger ud. Straks starter han sin sprøjtemaskine. Med stor grundighed bliver bilen atter oversprøjtet med det petroleumsopløste DDT. Det er åbenbart gensidigt - man vil ikke have utøj ind i hinandens lande. Hvorfor det lige er bilerne, der er bærere af smidstoffer er svært at forstå. Hvad med os mennesker - burde vi ikke også have en omgang?

Han beder os åbne dørene og skal lige til at sprøjte ind i bilen. Jesper skriger i kongens navn og fægter med arme og ben, men det forskrækker ikke gasmaskemanden. Med stor autoritet stikker han sprøjtekanonen ind i førerhuset.

- *Så red dog maden*, råber Jesper.

Jeg er hurtig. I sidste øjeblik får jeg madkassen ud i det fri og en sort, fed røg sprøjter ud af kanonen og fylder kongens vom op til bristepunktet. Den grå ildelugtende gifttåge hvirvler rundt og ligger sig klæbende og fedtet over vore sager - og vore senge - fjø for satan!

Med hostene halsrør kører vi videre og regner med, at nu må vi da være fri af Guatemala. Men vi glemmer vist lige, at vi skal ind i El Salvador og igennem endnu en papir- og stempelmølle ved grænseposten. Vi kommer af med endnu flere dollars - til hvad finder vi aldrig ud af. Tolderne viser ingen smil. De afsondrer kun en utryg ubehagelig atmosfære. Vi er allerede klar over at El Salvador er et land, der skal overstås. De roder godt op i vor bagage og spørger til skruer og møtrikker. Undersøger

vort snavsetøj (beskidte underbukser m.m.) og kikker i posen med trækul. Efter en times undersøgelse giver de tegn til afgang.

I New Orleans havde vi læst i avisen, at der for 14 dage siden havde været en lille revolution i landet, men den var blevet slået ned med hård hånd med kun få dræbte. Jens Graversen havde sagt, at det skulle vi ikke tage os af, der var også revolution, da han var der, de skifter præsident, som vi skifter underbukser!

Et lille mærkeligt land. Her kan vi ikke lide at være. Godt vi har planlagt at køre direkte igennem. Vi skal have noget at spise, men har ingen penge i landets valuta. Vi er i hovedstaden San Salvador, og bliver nødt til at finde en bank og få vekslet en rejsecheck. Vi er heldige. Vi når lige at få foden indenfor i banklokalet før siestaen. Det er temmelig omstændigt at få den lap papir omsat i dollars. Der bliver skrevet en masse papirer med gennemslag. Vore underskrifter bliver påtegnet og vore pas påstemplet. Siesta og store byer er en blanding, man skal holde sig fra. Et absolut kaotisk gedemarked.

Vi vil finde et sted at spise, men kan intet finde i de menneskefyldte gader. Vi skal finde et sted, hvor vi kan parkere og holde øje med bilen, så vi kan komme af sted i en fart, hvis en revolution skulle bryde ud. Eller rettere, vi har ikke sat gitteret op. Skal vi forlade bilen, skal gitteret sættes op mellem førerhus og bagrum. Det gider vi ikke for så kort tid. Det er rart at kunne bevæge sig rundt i bilen uden gitter, mens vi kører.

Med stor møjsommelighed finder vi ud af San Salvador. Der er politi alle steder. Maskinbevæbnede militærpersoner står med spredte ben langs vejene med fingeren på aftrækkeren. Det er meget ubehageligt. Godt vi skal ud af landet i dag.

Det bliver til lidt mad på en lille landeveysrestaurant. Det er ikke billigt. Vi er faktisk blevet temmelig overrasket over prisniveauet i Guatemala og El Salvador. Det er næsten samme priser som i USA. Mexico var meget billigt, og vi regnede med, at det var samme prisniveau hele vejen gennem Centralamerika.

Vi må slå os på nødrationerne - de amerikanske dåser!

En pistolbevæbnet civil herre hjælper os med at købe brød med på den videre tur, der går ad kedelige støvede landeveje, fattige små byer, kvæg langs vejene og på vejen. Jesper kører. Jeg falder i søvn.

Turen gennem El Salvador tager længere tid end beregnet. Vi nærmer os grænsen alt for langsomt. Vi er køretrætte og bliver enige om, at vor plan må opgives. 50 km fra grænsen standser vi op i en by, San Miguel. Der skulle være en del hoteller, står der i guiden.

Jesper prøver det første. 10 dollars og der lugter af pis. Vi prøver et andet. Det ser meget lukket ud. Vi går om bag hotellet ind i en gård og tilkalder os opmærksomhed. En ung fyr dukker op bag et forhæng. Vi gør det klart for ham, at vi ønsker et værelse. Vi bliver vist over til en dør og træder ind i et muggent lugtende rum møbleret med en seng og en hængekøje fra væg til væg. Vi ser på hinanden, ser på drengen, der syntes at være helt fraværende og ganske uinteresseret i vor tilstedeværelse. Vi forsøger at få en pris ud af ham. Han henslynger beløbet 12 dollars. Vi spørger forbavsende, om det er for hele hotellet. Han ryster på hovedet uden kommentar. Vi føler os så utrykte ved situationen, at vi bliver klar over, at her kan vi ikke opholde os mange minutter mere.

Vi står atter på den støvede vej i udkanten af byen og kikker til højre og venstre uden at øjne noget der kunne ligne et hotel. Vi beslutter os for at køre længere ind i byen, men byen bliver ved med at være lige udkantet! Solen er nedadgående, gul og gusten. Dette går ikke. Vi ser på kortet og ser, at der ligger en lille by med det smukke navn Santa Rosa nær grænsen, den kan da ikke være værre end dette her. Det er den. Vi giver op og når lige grænsen klokken atten - lige før lukketid.

Kommer man uden for de officielle lukketider koster det dollars. Vi klarer den uden ekstra betaling. Eller gjorde vi?

Det er lige så modbydeligt at komme ud af El Salvador som at komme ind i den. Grænsen er et gedemarked uden lige. Vi bliver overrendt af snuskede mennesker, der vil sælge os alskens skidt, små snavsede skopudserdreng og skumle pengevekslere, der går rundt med store bundter fedtede pengesedler. Vi går fra kontor til kontor, dollars op af lommen, papir og stempler i massevis. Vi spørger, hvor vi kan veksle nogle penge og blev henvist til de skumle pengevekslere – de er åbenbart officielle!

Klokken er 19.00, over en bro og endnu en grænsepost – vi kan ikke mere.

Honduras

Mørket ligger på den anden side af broen sammen med den sparsomt oplyste grænsestation. Vi kender møllen! Trætte og udkørte slæber vi os fra kontor til kontor, papir og papir, dollars og stempler. En af dollarsedlerne forsvinder ned i en tolders lomme med et genert smil. Vi er for trætte til at gøre vrøvl.

En lille snusket toldermand hjælper os hurtigt igennem resten af kontorerne og beder om kørerlejlighed! Vi er meget i tvivl. Det er vor princip ikke at tage nogen med op at køre. Risikoen er for stor, da vi ingen chancer har for at vurdere personen. Og vor forsikring gælder ikke passagerer. Men vi er for trætte, og han har jo hjulpet os – den ene tjeneste ...

Jesper mener han ser pistolfri ud! Vi tager risikoen og kører ud i et buldrende mørke. Dette er også imod vore principper. Jeg kører, den pistolfri tolder ved siden af og Jesper bagi som udsigtspost.

Det er mørkt. Stille og roligt lister Kongen sig gennem det buldrende mørke med sine søgende lanterner, der pludselig observerer en stor sort skikkelse midt på vejen. Det er en hest. Den står stille og lader sig ikke påvirke af Kongens lanterner. Vi tør ikke dytte, så vi lister uden om. I det samme er der endnu en mørk skikkelse. Det er en stor fed gris, der står på tværs og fylder hele landevejen. Den får et par kraftige båt og lunter ind til siden. Vor pistolfri tolder er helt upåvirket af disse firebenede væsner midt på kørebanen. Vi har koldt sved løbende ned ad ryggen.

Tolderen bliver sat af 8 km fra grænsen. Vi håndveksler og er nu overladt til os selv og den levende landevej, der myldrer med menneske og dyr. Jesper kommander:

- *Noget stort til højre.*
- *Noget småt til venstre.*
- *Noget ubestemmeligt på vej ud på vejen.*

Vort tøj er gennemblødt af sved. Muskler og sanser er overspændte. Vi kører på energireserverne.

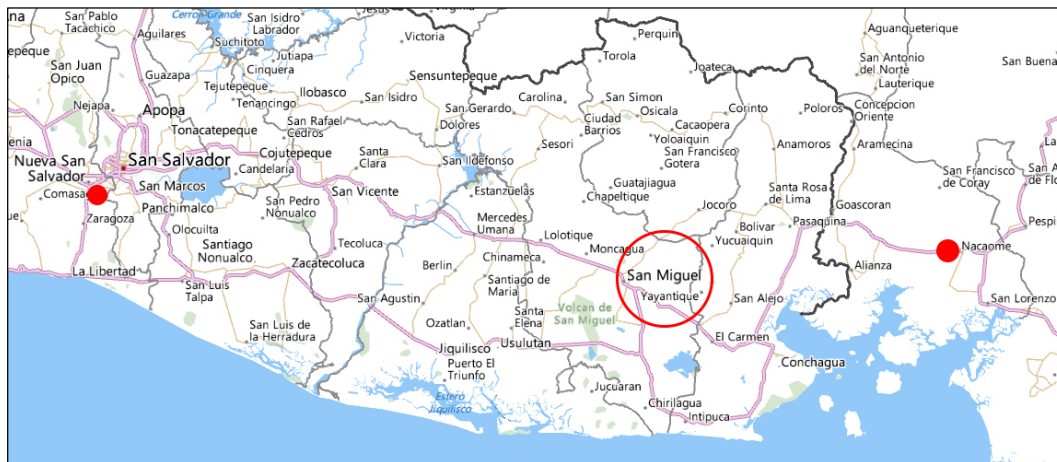
Esso-stationen ligger dér med sine 24 timers åbningstid. Vi er fremme. Planen lykkes. Benene ryster under os, da vi træder ud af bilen. Uden at sige et ord til hinanden glider vi sidelæns ind på tankstationens restaurant.

- *Dos cervezas, por favor!*

Jesper undersøger stedet for de i travelguiden nævnte ”rest-rooms for trætte rejsende”. De findes ikke, har aldrig fandtes! Ingen overnatningsmuligheder – vi er strandet!

- Dos mas, por favor!

Men vi må gerne holde og overnatte ved siden af tankstationen. Det er venlige mennesker. Vi føler, at det er sikkert nok. To øl mere på restauranten, der egentlig ikke er en restaurant, men en simpel købmandsforretning med udskænkning. Vi vakler til køjs og slumre ind på kongens udemærkede skummadrasser.

Fra Monkey River Camp ved San Salvador passerer vi grænsen til Honduras.

Nicaragua

B & O – agenten

Lørdag den 19. marts

Af sted ved solopgang. Det er kun en lille bid af Honduras vi skal igennem. Grænsen til Nicaragua skal nås inden klokken 12. Vi kommer af sted uden morgenmad, fordi der ikke er vand at få på ESSO-tankstationen og derfor ingen kaffe. Jesper har svært ved at klare den uden morgenkaffe og en smøg. 30 km længere fremme er der en tankstation med vand! Vi laver kaffe og spiser det medbragte brød fra El Salvador og marmelade fra USA. Og så på et rigtigt lokum og så videre!

Vi er mentalt godt rustet til endnu en grænseovergang! Det er noget man skal være i god form til. Vi har lært hvilken vej papir- og stempelmøllen skal drejes. Vi tager et par dansetrin fra det ene kontor til det andet, nynner en lille hjemlands melodi og glider igennem – uden at betale en cent!

Vi føler det hver gang som en ny frihed at komme ind i et nyt land. Nu kan vi tage den med ro! Vi vil tilbringe weekenden i Nicaragua. Det er midt på formiddagen. Landskabet er lettere bakket med høje vulkanbjerger i det fjerne. Der kommer røg op af en af dem. Vi passerer to små øgler, gekkoer hedder de vist, de var ca. 30 cm lange. Vi tænker på at slå os ned ved Stillehavet. Ingen af os har set det hav før. Så det bliver vedtaget uden protester. Vi gør holdt i byen Chinandega og provianterede.

Under et skyggefuldt træ står en kone og sælger bananer og nogle mystiske frugter. Jeg har altid været vild med ukendte ting. Jeg sætter tænderne i en frugt, der ligner en mellemting mellem en kartoffel og en citron. Den smager af karamelrand!

Vi sætter næsen efter stillehavsbyen Corinto, og ankommer en halv time senere. En by sammenklumplet af træhuse og ujævne gader. Byen er uinteressant. Vi vil se strand og vand. Det tager lidt tid at finde ud til en strand. Endelig står vi ved Det Stille Hav med de store brændinger. Sandet er groft, stranden bred og solen står lige ned. Vandet er varmt, men alligevel forfriskende. Det er ikke nødvendigt med salt til den mad, som vi tilbereder over vort lille kogegrej på en byggeplads, hvor vi finder lidt skygge.

Skygge har været et stort problem mange gange. Solen står lige ned, og der er få træer. Der er ikke meget ved at tilbringe resten af dagen på denne solbefængte byggeplads. Vi beslutter at prøve at nå en trailer-camp ved den store sø Lago de Nicaragua. Det kan være interessant at stifte nærmere bekendtskab med den sø, fordi der er hajer og sværdfisk i den. For over tusinde år siden var søen en del af Stillehavet, men vulkanudbrud har lukket af for havet og søen er nu fersk. De fleste havdyr har overlevet og tilpasset sig de nye forhold.

Det er meget varmt. Vi hilser venligt på en rygende vulkan. For to år siden var der et stort og alvorligt jordskælv i landet. Centrum i hovedstaden Managua blev næsten jævnet med jorden. Der blev sendt masse af hjælpe-penge, også fra Danmark, til landet, men pengene forsvandt i regeringens lommer og byens centrum ligner stadig en slagmark med et stort bombehul i midten.

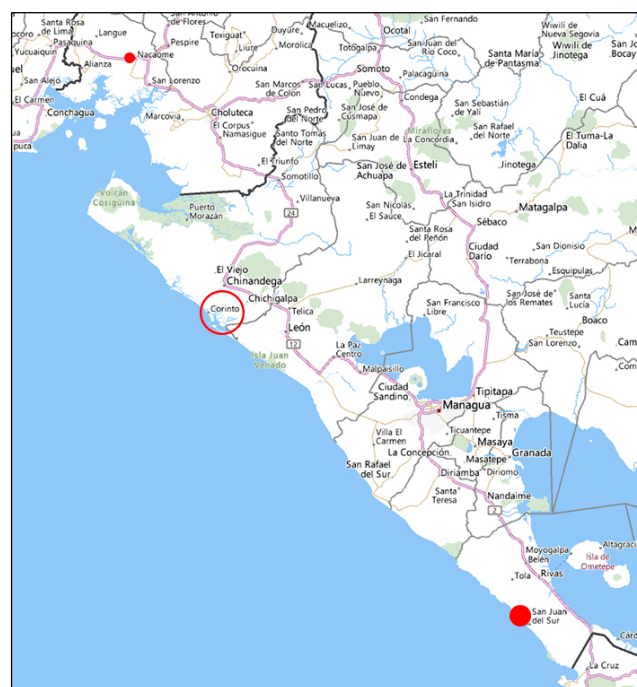
Vi nærmer os Hajsøen og den trailerpark, som ikke er der. Det undrede os nu ikke. Sandborns Travelguide er ret ustabil – mon de i det hele taget har været her?

Atter er vi i tidsnød. Solen er for nedadgående. Hvis vi skynder os, kan vi nå ud til byen San Juan del Sur ved Stillehavet? Der skulle være gode muligheder for overnatning. Vi får nogle glimt af Hajsøen i forbifarten. Den ligner nu ingen sø, men et stort hav. 100 miles lang og 40 miles bred. Søen ser grå og uhyggelig ud. Ingen eksotisk bevoksning, ingen strande, ingen skibe og både, ingen huse, der er faktisk ingenting andet end gråt vand.

Vi når lige præcis San Juan før lukketid. Solen er sunket ned i havet. Det er vor trailer-camp vist også. Vi har et fint kort over byen, der overhovedet ikke ligner. Vi finder en ubebygget byggegrund med udsigt over havet. Dette bliver vort "hotel" for weekenden. Dåsemand og bølge-skulp.

Vi går en tur op gennem byen, uden bykort, for at se på lørdagsnattelivet. Men ak, gaderne er øde og værtshusene tomme. Vi kan kikke ind i de små hjem gennem åbentstående døre og se de kværnene TV-apparater og familierne sammenklynget foran.

Vi vender snuden mod Kongen på den ubebyggede byggeplads og tænker på vort sengeleje. Vi går langs stranden og nyder lyden af brændingen. Pludselig ser vi et hus med liv i. Det er en stor hvid villa med en terrasse, hvor der står nogle højrrøstede mænd og endnu flere kvinder. De råber os an. Vi ser på hinanden og nikker – hvorfor ikke! Vi træder forsigtigt op på terrassen og bliver mødt af brølene højtaler inden fra stuen. Her er vist party.

Vi ser en chance her – lidt fedterri og måske tilbyder de os at overnatte i huset. Men ak, den idé slår vi hurtigt ud af hovedet – ejeren er pølsetysker og ikke særlig behagelig. Han fortæller, at han er agent for B&O i Nicaragua og griner og siger at danskere er nogle underlige nogle, de siger hele tiden "tak tak tak"! Den selvbemærkning morer han sig meget over og fortæller den videre til de andre gæster. Han viser os ikke større interesse, selv om vi kommer fra B&O-land.

Jesper bliver (selvfølgelig) anvist en plads ved siden af selskabets flottese nicaraguanske dame og gør sit yderste for at komme i nærkontakt med hende (han har stadig uløste spændinger). Hun har været i Danmark og taler godt engelsk. Jeg bliver anbragt ved siden af en forvirret stor og tyk dame fra Peru, der er fuld og umulig at forstå. Vi får ret så mange drinks og måske vil aftenen alligevel føre til noget! Men pludselig undskylder Jesper sig – han skal på lokum! For det meste besørger vi i naturen, fordi toiletforholdene ikke er særlige indbydende på det mellemamerikanske kontinent. Så her er chancen, ind og sidde på et rigtigt toilet og slappe af!

Men det skulle han ikke havde gjort. For imens han er afsides, rejser kvinderne sig. Som på kommando går de ud af døren og stiger ind i en stor Mercedes. Med stor acceleration forsvinder den og de ud i mørket.

Alt blev tabt på lokummet!

De stor bølger

Søndag den 20. marts

Oh, hvilken brænding! Oh, hvilken morgenstund! Solen står op sammen med os, kaster sine stråler hen over den øde strand og gør vore skygger lange. Vi vader forsigtigt ud i Det Stille Hav og venter på en stor bølge. Små fiskerbåde ligger ude i bugten og vugger blidt. Et par store albatrosser svæver over vore hoveder på udkik efter en morgenfisk.

- *Nu kommer den!* råber vi af fryd.

En bølge er ved at vokse sig stor og mægtig. Parat, en, to, tre, op på toppen af den og så med hvirvlende fart ind mod strandbredden. Ud igen og vente på den næste.

Albatrossen dykker og får en fisk i næbet. Vi får friskbagt pølsebrød fra bageren og en god kop hjemmelavet kaffe. Strandbredden er begyndt at blive befolket. Søndagsgæsterne kommer i biler, busser og lastbiler. Vi tager en gåtur langs bugten ud til klipperne. Vi trænger til motion, men varmen er allerede begyndt at sløve vore skridt. Vi finder et skyggefuldt sted under en klippe og sidder tavse og kikker ud over havet, mens vi nyder en formiddagsbajer. Brændingen er voldsommere her. Bølgerne slår mod små klippeøer og eksploderer i et brag. En krabbe kikker nysgerigt frem fra en klippesprække.

Blæsten står ind gennem det åbentstående vindue, afkøler vore siesta-næser og fortsætter ud gennem den åbentstående bagsmække. Strandgæsterne har ligeledes nået aktivitetspunktet nul. De ligger henslængt under palmernes skygger, nogle er krøbet ind under lastvognen med en oliepøl som hovedpude. En lille flok overlevende sidder endnu med fyldte bajerflasker og klimter på en guitar.

Eftermiddagsbadet vasker siestaen ud af kroppen. Vi går hen under den stråttækkede hytte og får en kold øl. Der er temmelig mange mennesker, og de er alle godt berusede. Vi får ikke lov til at side alene ret længe. Vi bliver inviteret hen til et bord, der flyder med rom og cola. Den ene er meget fuld og vil have os til at drikke.

- *Hej, you body! I dont care where you come from, your my friends!*

En fed spytklat lander på jorden mellem hans ben. Det er ikke noget rart selskab, vi er havnet i, selvom de sikkert mener det godt nok. På en højhellig søndag er alt den fuldemandssnak bare for meget.

Mørket har for længst fortrængt lyset. Vi tager en godnatøl på et ensomt værtshus. Elton John's stemme kværner ud fra jukeboksen, en marihuanasælger går forgæves, en fyr trækker af med en ludder – vi foretrækker at gå til køjs in the King!

Costa Rica

The Swinging River Trailer Park

Mandag den 21. marts

En ridetur på en stilhavsølge inden morgenkaffen, så af sted mod Costa Rica, som vi har glædet os meget til, fordi Jens Graversen i New Orleans sagde:

- at ankomme til Costa Rica er som at komme hjem!

Efter at have passeret de usle grænse- og toldtræskure, snuskede penge-vekslere og altmuligt sælgere, støvet og beskidte veje, står vi foran en pæn velordnet grænseovergang med beplantning og grønne græsplæner. Grænsevagterne og tolderne i pæne uniformer er høflige. Ikke så meget papir og stempelsnak, 2 dollars i ansvarsforsikring for bilen, ingen aflusning af the King. Jens Graversen havde ret. Vi er hjemme!

Costa Rica er vort egentlige mål for vor rejse i Mellemamerika. Vi har læst og talt med folk, at det skulle være muligt at komme med skib herfra til Sydamerika. Vi vil undgå Panama. Sandborn's travelguide har så mange advarsler om dette røverland og Jens Graversen sagde også, at der er ikke noget at komme efter.

Underligt som alting pludseligt er mere grønt, opdyrkede marker, flisebelagte fortove, gode og rene veje uden huller. Vi gør holdt ved den første større by Liberia, hvor vi får vekslet penge. Med rede penge på lomme går vi ind til centrum med vore tomme maver. Det er middag, det er varmt. Skolebørnene vandrer rundt i store flokke i deres nyvaskede skoleuniformer. Pigerne vender sig fnisende om og ser på vore behårede bare blege ben!

Det første glas vandværksvand i Latinamerika. Her er vandet rent og kan drikkes fra hanen. Vi har lært at sætte pris på vand - hidtil har vi måtte købe det dyrt på flaske.

Efter et par sandwich skal vi poste et par breve. Frimærker kan ikke købes på posthuset, men skal købes hos boghandleren. Han har kun "små" mærker, så der er ikke plads til både adresse og frimærker. Vi er så nødt til også at frankerer på kuvertens bagside eller på postkortets forside. Vi vandrer tilbage til posthuset med det "overfrankerede" brev. Her er arbejde til et helt hold stempelkvister!

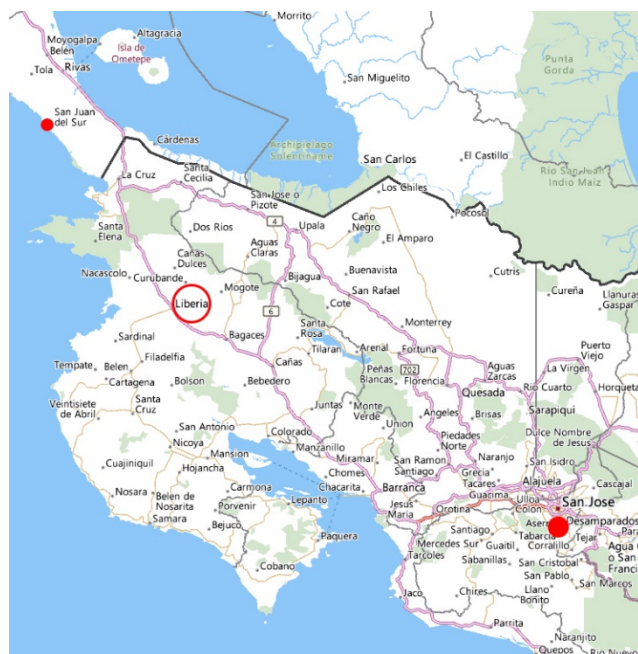
Vi kører langsom opad. Der kommer flere og flere bjerge og luften bliver køligere. Dejligt! Vi nærmer os hovedstaden San José. Det er en stor og moderne by. Trafiklys – der blev respekteret! Store forretninger med flotte butiksfacader. Velklædte folk

travlt på vej. Man skulle tro, at vi befandt os midt i Paris. Utroligt at dette land er så anderledes end de andre "bananrepublikker".

Det er sidst på eftermiddagen. Vi skal finde et sted for natten. Vi kører ud af byen mod Cartago, hvor Swinging River Trailer Park skal ligge i følge Sandborn's Travel-guide. Navnet minder os for meget om Monkey River Trailerpark i Guatemala, så vi har ikke så store forventninger. Den er én stjerne bedre, men der er langt til danske campingpladser!

Vi bliver modtaget med åbne arme af en ca. 40 årig engelsktalende kvinde. Hun har sikkert slået sig ned her i tresserne, for hun er stadig iklædt flowerpower dress. Der er brusere med vand i! Vi bærer rundt på et tykt lag snavs, så der skal stærke midler til at blive ren. Jesper står fløjtende under den brusende friluftbruser, der er kun er afskærmet på tre sider. Sæber sig ind og bruseren holder op med at bruse. De har da ikke også problemer med vandforsyningen her? Skal Jesper gå rundt med den amerikanske sæbe på kroppen? Den lugter af pissoirer-rende-kugler. Jespers nødråb bliver hørt. Den flowerpowerende kvinde, der har skiftet til nyt hippie-tøj og pandebånd, kommer styrtende og kikker ind til Jesper, der står der, kun iklædt den ilde-lugtene sæbe. Hun beklager og fortæller, at hun har håndværkere, og der vil blive åbnet for vandet om lidt.

San José By Night. Hvor er her rent. Vi kan næsten ikke vende os til det. Gader og butikker er oplyste. Flotte udstillingsvinduer med alt det sidste nye modetøj. Velklædte mennesker. De er mere lyse i huden end i de lande vi har passeret. Mindre indianerblod? Og pigerne er meget smukke. De har glimt i øjnene. Vi har på fornemmelsen, at de alle kikker efter os. Vi spiser en ordentlig luns kød på en restaurant, lunter lidt rundt i byen og tager en bus tilbage til Den Svingende Flod, der er total udtørret – det er vist tørketid! Så vi slutter en rigtig god dag af med to Costa Rica øl.

Homøopaten

Tirsdag den 22. marts

Et rigtigt morgenmåltid. Det er første gang siden USA, vi sætter os til et veldækket morgenbord og får serveret kaffe, frisk mælk og juice. Det har været umuligt at få frisk mælk på hele turen gennem Mellemamerika, der var kun langtidsholdbart mælk af ubestemmelig dato!

Formiddagens program er planlagt: Vi skal til det danske konsulat, og høre om de kan hjælpe os med at få bilen skibet til Ecuador. Vi prøver de 6 telefonnumre vi har fået opgivet i New Orleans. Der er kun et af dem, der virker. En spansktalende dame, der taler meget spansk, tager telefonen, så vi får kun fat på lidt af, hvad hun siger. Men vi forstår, at hun intet har med det dansk konsulat at gøre. Hun fortæller, at hun

har fundet en liste frem, og vi skal køre ud på Calle Uno, der vil vi finde det danske konsulat.

Det viser sig at blive en større detektivopgave at finde det danske konsulat. Hvorfor skal det være så svært? Vi ender i et velhaverkvarter med masser af store pragtvillaer og kun meget få gadenavne og slet ingen husnumre. Vi forsøger at finde et system i gaderne, men opgiver og spørger en gartner, der er ved at rive nogle blade sammen foran en villa. Han står længe og tygger på ordet Calle Uno. Pludselig kommer der et lys fra en klar himmel ned over ham. Han fremtager en kuglepen og tegner ruten til Calle Uno i sin håndflade. Da vi ikke kan tage hånden med, aflæser vi ruten og putter den ind i vore hukommelser. Og de fejler ikke noget, påstår vi sammenstemmende. Men gaden hedder ikke Calle Uno. Vi spørger endnu engang om vej. En velvidende herre peger med sikker hånd i den retning, vi kommer fra, den tager vi så. Vi kører forbi gartneren med kortet på hånden, hilser og han vinker venligt tilbage til os.

Den næste vi spørger er en bilist. Meget venlig, han forstår åbenbart godt vort dilemma, så han siger:

- Bare følg mig!

Det hjælper ikke meget. Han kører og kører rundt, spørger selv om vej til højre og venstre. Efter en halv times søgen lykkes det ham at finde Calle Uno og han viser os villaen.

- Der ligger det danske konsulat!

Herefter kører han og forsvinder i en fart. Godt nok er det Calle Uno, men det ligner ikke et dansk konsulat, men et ganske almindeligt hus. Vi banker på og en venlig dame lukker op. Hun siger "si" og går ind og kommer tilbage med en opslået telefonbog. Hun fortæller os, at det danske konsulat ligger inde i byen. Kan man bare lige sådan slå den danske ambassade op i telefonbogen? Hvorfor fandt vi ikke selv på det?

Vi kører tilbage til byen med den nye adresse nedskrevet på papir og standser ved en antikvitetsforretning med navnet Casa Dinamarca. Vi finder konsulen midt i alle hans antikviteter i samtale med en lettere skaldet, skægbærende herre med en slatten brun lædertaske over skulderen.

Denne herre viser sig at blive vor skæbne den kommende uge.

Vi veksler håndtryk med den danske konsul Palle Paaby. Det er lige før siesta, så vi aftaler at mødes igen efter klokken 14. Herren ved siden af Paaby siger:

- Nå, det var da hyggeligt, at møde dansker her!

Det bliver til en hurtig udveksling om os selv. Han fortæller, at han er læge. Vi fortæller ham, hvem vi er, og hvor vi skal hen. Han bliver straks interesseret i vort projekt og mener, at han kan hjælpe os med kontakter i Ecuador og hjælpe os med udskibning fra Costa Rica. Det lyder jo forrygende. Vi foreslår, at vi spiser frokost sammen. Han kender et godt og billigt sted lige i nærheden.

Vi går, og vi går. Vi begynder at blive mistænksomme, da vi er på vej ud af byen. Hvor er vi på vej hen? Men efter en halv times gang, standser han foran en kinesisk restaurant. Vi går ind i det kølige lokale med vore trætte ben.

Erik Venderby er en impulsiv mand med mange ideer og mange jern i ilden. Han viser os spisekortet og de billige priser. Men pludselig får han en idé. Han kender en filmmand lige i nærheden, ham vil han tage hen til med det samme og bringe ham

her hen sammen med hans kone, der taler engelsk! Han rejser sig, undskylder og siger, at det nok vil tage en halv times tid.

Vi bestiller en kinetisk risret til os selv og guffer den i os med stor appetit, imens vi taler om det heldige træf og en snarlig løsning på vor transportproblem til Sydamerika.

Erik fortalte os, at han er junglélæge. Han har rejst rundt i Sydamerika i 16 år. Har tre doktorgrader i homøopati – en slags naturlæge. Han blev meget chokeret over vort budget på 20.000 dollars. Vi fortalte ham ikke, at det inkluderede også alt udstyr og rejse.

- Jamen venner, det er hvad jeg bruger på hotelværelser alene!

Vi fortalte ham ikke, at vi kun havde 6.000 dollars at leve for. Men han skulle nok senere fortælle os, hvordan vi får fat i nogle flere penge.

Vi spiser den kinetiske mad op rub og stub og den halve time er gået. Der går endnu en halv time. Vi begynder at blive lidt usikker og funderer over, hvad det egentlig er for en fyr ham Erik! Vi giver ham en halv time til, og så vil vi gå. 10 minutter før tid, triller en folkevogn op uden for restauranten. I den sidder Erik Venderby. Ved rattet sidder en meget ung smuk kvinde. Vi glør engang – overrasket! Erik stiger ud af bilen vinker og hans unge smukke chauffør forsvinder i en støvsky. Med store skridt styrer han mod vores bord. Han undskylder, at han har været væk så længe og undskylder, at vi måtte vente. Han har ringet til den danske konsul og udsat vort møde!

- Men nu skal I bare høre!

Han er forpustet og temmelig forvirret. Han virker forandret! Han kan ikke blive enig med sig selv, om han skal have noget at spise eller ikke. Han fortæller, at han ikke har haft tid til at spise hele dagen, og lige nu er der overhovedet ikke tid til at spise! Men en øl kan han lige nå.

- Una serveca, por favor!

Filmmanden er desværre forhindret i at komme. Vi når aldrig at forstå, hvad vi egentlig skulle med ham.

- Men nu skal I bare høre! Jeg ved hvordan, I kan komme gratis til Ecuador med bil og det hele. Ser I lossen i Port Lemon er dansker, og han vil hjælpe jer. Kan I forstå det? Han vil hjælpe jer. I skal med Norsk/Amerika Linie, og I har ikke ret mange penge så ...

Og så kører han derudad med en masse ideer om, hvad vi kan filme i Ecuador. Han har ikke spurgt, og vi har endnu ikke fortalt ham om vore filmplaner i Ecuador.

- Det første I må have er kontakter.

Han hiver en tyk bog frem, en slags videnskabelig bog om homøopatiske sygdomme med en masse referencer.

- Det er alle de folk, som jeg kender, og dem skal I skrive til.

Pludselig slår han om.

- Jamen I kender jo intet til medicin og de farer, I vil komme ud for dybt inde i junglen.

Vi har overhovedet ikke nævnt noget om, at vi skal dybt ind i junglen, men det skal vi altså, for der er noget at filme, siger han.

- Sygdomme venner, der skal I se syge mennesker. I drømmer ikke om, hvad I får at se - det må I filme, ingen har gjort det før, og det giver penge, penge mand, kan I ikke se det, det er det I har brug for, 20.000 det er jo ingenting, vitaminer, skriv op, Vitamin A ..., fik De det...!

Når han ikke siger I, så tiltaler han os med De. Vi siger konstant du til ham. Det er længe siden han har været i Danmark, han lever stadig i De-tiden!

- Skriv op, skriv op!

Vi har ikke mere papir.

- Vi kan gå op hen på mit hotelværelse, der har jeg papir, hotellet ligger lige i nærheden.

Vi har lige oplevet hans "lige i nærheden", men denne gang er det rigtigt, det lå faktisk nær ved. Det var nok derfor, vi skulle spise her!

Det er et meget fint hotel med stor foyer og swimmingpool. Hans værelse er meget rodet. Han har svært ved at finde alle de ting, han vil vise os. Og han fyrer løs:

- Det må I have med, det her kan I ikke undvære, ham kender jeg personligt, fin mand, ham og jeg har jagtet piger sammen, fin mand, ham må I ikke glemme at skrive til, men der får I ingen penge, men medicinfirmaerne har penge, er I med, de har penge, de skal bare have deres navn foran, og så er der ham, han bor i Brasilien, I skal til Brasilien og møde ham, han vil give jer penge, han er millionær, fin fyr ham og jeg ...

Og sådan bliver det ved i timevis. Det er blevet aften, og vi er blevet sultne. Vi foreslår ham, at vi går ned i restauranten og får noget at spise. Fine hotelgæster. Han hilser venligt på dem alle. God mad med vin til.

Vi kan ikke få øjnene fra en ung og meget køn pige, der sidder alene og spiser ved et bord ikke langt fra os. Hun smiler til os. Han opdager, at vi smiler tilbage til hende, og pludselig rejste han sig og går over til hendes bord, bukker og stiller sig lidt bag hendes stol. Vi kan se, at han taler meget høfligt og overbærende til hende. Han peger over på os, og hun smiler atter til os. Han kommer tilbage og fortæller os, at det er hotelejerens datter, og hun vil meget gerne over og hilse på os. Vi nikker, og han går tilbage og bukker høfligt for hende, flytter hendes stol, så hun kan komme fra borde.

Hun sætter sig ved vores bord. Han bestiller kaffe. Vi bliver meget højtideligt præsenteret for hinanden. Han slår over i engelsk og fortæller os, at hun er arkitekt. Han fortæller hende, at vi er filmfolk på vej til Sydamerika. Han fortæller os, hvor god en arkitekt hun er, og hvor dygtige filmfolk vi er. Det er ham der snakker. Nu bliver alt samtale ført over på pigen, han beundrer hende kommenterende. Han bliver ved. Vi får mistanke om, der er et eller andet mellem dem, et eller andet han vil opnå. Samtidig sørger han for, at holde os helt ude af samtalen.

Pludselig slår han om igen. Han kender Jørgen Utzon, han har drukket øl sammen med ham i Sidney og set hans operahus. Det underholder han os med den næste time, hvor vi sidder tavse og lytter. Pigen ser beundrende og tilbedende på ham med sine store klare øjne. Så slår han atter om.

- Vi skal spille Back Gammon, hun er meget dygtig til at spille, hun er den bedste og meget smuk ...

Vi kan ikke spille Back Gammon, så vi sidder og ser på, at de spiller, imens han begrundet og roser hendes spil højlydt. Hun nyder åbenbart at blive tilbedt. Det er som om vi er sat ud af spillet! Vi får ikke lejlighed til fortælle hende om os og stille hende spørgsmål. Og hun spørger ikke og siger ikke ét eneste ord til os.

Pludselig er de færdige med at spille, selv om spillet ikke er færdigt. Han rejser sig, kyssede hendes hånd og siger tak for spillet, og hvor smuk hun er og ... så henvender han sig til os og siger, at vi har meget, vi skal nå, og meget vi skal have noteret ned. Så vi nikker farvel til pigen og går op på hans værelse, hvor vi får en drink og føler os en kende trætte af alt hans snak og lettere beruset. Han fortsætter:

- Vitaminer, ser I, det er meget vigtigt, at I får de rigtige vitaminer, det rigtige kvantum og forhold. Smid de vitaminpiller I har med væk, nej, B12 det er det vigtigste, hvis I vil følge mit råd, ja så bliver I aldrig syge, nej, I vil komme friskere hjem, og slanger – de kommer glidende ned fra træerne og piiiist, så har de sprøjtet deres gift ind i jer, jeg har prøvet det, mine ben vaklede, havde jeg ikke haft min medicin, var jeg en død mand nu, men B12 det glemte vi, jeg har en flaske her ...

Han roder i skabet og i et par kufferter og finder en B12-flaske og et par engangs-sprøjter. Vi bliver stive af skræk. Han viser os, hvordan vi skal fylde sprøjten, så der ikke kommer luft ind. Så trækker han sine bukser ned og sprøjtede den røde væske ind i sin ene balle.

- Nu er det Jeres tur, dette er bedre end nogen pep-pille, og I vil aldrig mere blive syge!

Jesper går ind i badeværelset. Forinden har han dog lige stolt demonstreret, hvordan man undgår luft i sprøjten ved at sende en stråle op i loftet.

- Jeg ku', råber Jesper glædestrålende og kommer ind med den tomme sprøjte.

Så er det min tur. Jeg fylder min sprøjte med B12. Jeg samler alt mit mod og med et hug sidder sprøjten i ballen.

- Den røg helt ind! udbryder jeg med skræk i stemmen.

- Hvorfor tror I, at nålen er så lang, svarer han med et stor triumferende smil.

Nu synes Jesper det er helt sjovt, så han beder om et skud mere af den røde væske. Men det er alligevel for meget. En svimmelhed skylder ind over ham, og han må lægge sig på sengen. Lægen bliver fuld af undskyldninger og siger, at man ikke må sprøjte ind i den samme balle lige efter hinanden. Man skal skifte balle. Jesper kommer sig hurtigt, og vi får en drink mere.

Men pludselig vender samtalen sig igen i en anden retning. Det viser sig, at Jesper og ham har gået på samme skole i Århus. Så kommer skolehistorierne frem. Ka' du huske den, ka' du huske ham, ... Tvivlsomt – er det de samme de husker? Pludselig mener lægen, at det er på tide, vi bliver dus. Vi har nu sagt du til ham hele tiden, men det har han åbenbart ikke opfattet.

- Jeg hedder Erik ... lad os drikke dus!

Vore hoveder er fulde af hans snak, de kan ikke rumme mere, og det er snart midnat. Vores bil står parkeret langt oppe i byen ved et parkometre, der er ude af drift. Vi kører tilbage til Swinging River-parken. Det har været en højst mærkværdig dag. Vi er meget usikre på, hvad det hele egentlig vil føre til. Men kan vi komme gratis til Ecuador sammen med nogle gode kontakter, vil alt være den store lykke. Men hvem

er ham Erik – i virkeligheden? Der foregår lidt for mange uafklarede og mystiske ting omkring ham!

Det store apotek

Onsdag den 23. marts

Vi drikker morgenkaffe i bilen og får en bruser på Eriks værelse. Dagen begynder godt. Erik har lige en konference fra morgenstunden og et par telefonsamtaler, der skal overstået. Vi skal bare gøre os det behageligt imens.

En halv time senere kommer han tilbage. Han er dårligt nok trådt indenfor, før han begynder at fortælle om alt den medicin, vi skal have med. Han skriver ned. Det bliver til ca. 30 forskellige slags. Alt står i den store bog, som han bladrer ivrigt i. Den minder mest om en stor bibel.

Han har svært ved at holde sig til ét emne af gangen, og vi har svært ved at afbryde ham. Det er endnu ikke lykket os at fortælle ham hvem, hvad, hvor og hvorfor vi skal til Sydamerika. Han danner og justerer sit eget indre billede af os og vor mission. Han er helt overbevist om, at vi skal opholde os i junglen i længere tid. Vi tier og tænker, at det er sikkert helt godt med alt den medicin, så er vi da helgarderet, for vi skal jo i junglen og filme. Han går i gang med at fortælle om alle de forskellige præparater. Bare vi dog kan huske alt det?

Så slår han om igen:

- Nej, nu ved jeg, hvad vi skal, vi skal kontakte præsidenten for Lacsas Flyselskab, ham kender jeg, en fin mand, vi tager ud til hans kontor og snakker med ham, han vil hjælpe jer, kan I ikke se det, måske kan han skaffe jer billigt til Ecuador, I skal bare sige at I ingen penge har, og fortælle ham om det arbejde I vil gøre, der er ingen der har gjort det før jer ...

... Og slår om igen igen og begynder at fortælle om sig selv. Han siger, at han skylder os en forklaring. En forklaring? For hvad? Vi forstår ikke rigtigt. Så fortæller han om sit mislykkedes ægteskab, sine børn – hans to drenge, der nu må være store.

Vi får den "skøre" association, at vi er hans to drenge, en del af hans forladte liv, der giver ham en hjemmelængsel til et land, som han ikke kender mere. Er det derfor han udviser så stor hjælpsomhed?

Han stopper med at fortælle, for nu skal vi af sted. Vi skal ud til den Lacsamand. Vi mener nu, at det er bedre at få det medicinkøb overstået og så tage til Port Lemon og få skibslejlighed. Ikke tale om!

Vi har besvær med at finde Lacsakontoret. Vi kører rundt og Erik ruller vinduet ned og spørger en ung mand:

- Por favor, Lacsas officina, por favor?

- Er I danske? svarer den yngre fyr på spansk,

- det er min far også, han vil blive glad for at hilse på jer, og han kan fortælle, hvor Lacsakontoret ligger!

Ind i bilen med ham. Vi kører ud til et villakvarter og standser bag en politibil med roterende blinklys på taget. Det er en stor villa. Vi træder forsigtigt ind. En meget fin stue, tykke tæpper på gulvet og store tunge fløjsmøbler. Fine malerier, nogle er danske. Der står vi midt i stuen og ved ikke rigtigt, om vi skal blive stående eller sætte os.

- Sæt jer, min far kommer om et øjeblik!

Vi sidder tavse og venter. Selv Erik siger ikke et ord. Det virker som om, han er usikker på situationen. Han er ikke herre over den. Han har jo ikke planlagt den!

Der mangler kun en fanfare og billedet er fuldendt. Ind træder stor og mægtig colonel Dondorff-Thomsen i fuld uniform. Kasketten sidder korrekt, men alligevel retter han på den. Vi rejser os, giver hånd, hilser og præsenterer hverandre. Hans stemme er hæs. Han fører de danske ord frem med stor autoritet og korrekthed med en fortdig dialekt. Vi sidder og lytter.

- Jeg kom hertil efter krigen, arbejdede en margarinefabrik op, som jeg nu har solgt. Jeg er politichef for San Jose politi. Jeg har flere ordner end Herman Göring, men jeg bærer dem ikke!

Næ, det kan vi se, der er ingen ordner på den velpressede uniform. Her bryder Erik ind. Han forsøger at fortælle ham, at han har et problem. Han kan ikke få tilladelse til at praktisere sine forsøg her i landet, om han kan hjælpe ham med nogle forbindelser.

Colonel Dondorff-Thomsen ignorerer Eriks spørgsmål og fortsætter med sine betragtninger om sig selv og sin karriere. Vi er lidt uforstående over Eriks udspil. Vi kan godt se, at han griber chancen og udnytte situationen, som han er vant, når han er ude blandt folk. Det er hans måde at komme frem på. Men hvad er det for noget? Han har ikke fortalt os om, at han er udelukket for at praktisere i Costa Rica. Og hvorfor?

Sønnen sætter en dansktopplade med Gustav Winkler på grammofonen og det stereofoniske anlæg fylder stuen med danske hulkemelodier.

- Ser I min bil er 12 år gammel, men ikke en del af den er over 3 år gammel! Nye reserveredel. Motoren er en 420 hestes, nej en 419 hestes, den kan accelerere op til 200 km i timen på 6 sekunder, den kører jeg rundt i og holder ro og orden i byen!

Han serverer en kold øl og fortsætter med at tale en times tid, hvorefter vi siger pænt farvel. Sønnen tager med os og viser vej til Lacsá. Han fortæller, at han og familien er meget gode venner med præsidenten. Erik spørger, hvornår de sidst har været sammen med ham. Han siger stammende, at det vist nok er fire år siden. Der er vist lidt for meget pral i den der Dondorf-Thomsen-familie!

Lacsá-manden er ikke på sit kontor. Vi tager tilbage til hotellet og render ind i hotel-datteren. Den får ikke for lidt igen. Atter får hun at vide, hvor smuk hun er, og han fortsætter, hvor han slap i går, med at tale om operahuset i Sidney.

- Nej ved I hvad I skal? I skal lave en film om Ecuadors arkitektur, det bliver I nød til. Exima, fortæl dem noget om arkitekturen i Ecuador.

Det er første gang han nævner hendes navn, så det hedder hun altså! Hun føler sig på en gang bæret, men ved ikke rigtig hvad hun skal fortælle, eller - ved hun i det hele taget noget om Ecuadors arkitektur?

- Nej, ved I hvad I skal, det må I have med på jeres film, hvordan kulturen er vandret fra Asien og det gamle Rom over havet til Sydamerika. I kan låne nogle bøger på biblioteket og filme dem af...

For første gang stopper vi ham og siger, at det synes vi er en dårlig idé. Han bliver stødt på manchetterne. Går helt i stå. Stirrer tom ud i rummet. Vi udnytter straks det tavse øjeblik og hans forvirring over at blive afbrudt. For første gang fortæller vi ham om vor mission og de film, vi har planlagt at lave i Ecuador. Men det bliver hurtigt forbigået og opmærksomheden bliver atter vendt mod den kvindelig skønhed.

Erik beslutter, at nu skal vi alle fire køre ind til byen og få medicinindkøbet overstået. Jesper bliver i vognen. I det store medicinhushus begynder det helt store cirkusnummer.

Afdelingen for homøopatisk medicin ligger på anden sal. Et meget stort medicin duf-tende lokale med højt til loftet og gamle apotekerdiske og skabe.

Så begynder forestillingen. Erik udveksler viskende et par ord med Exima, hvorefter han retter ryggen, fremstår som ikke spansk-talende og henviser til sin sekretær. Exima er nu hans sekretær og tolk. Han begynder at ordinere hele arsenalet af den opskrevne medicin. Det ses tydeligt, at den lille dame bag skranken kender Erik. Hun lader som om han er en fremmed, selv om hun ikke kan skjule, at hun er bange for ham. Han kører hende mere og mere ned med sine spørgsmål via "sin sekretær". Flaskerne er forkerte, mængderne passer ikke, mærkningerne er ikke rigtige, osv. Hun løber fra skranken og ind i baglokalet for at finde den rigtige medicin – der passer herren!

Erik fortæller mig, at han forleden dag havde forsøgt at få kvinden fyret, fordi der var uorden på hylderne, og han havde opdaget at en af flaskerne ikke var lukket rigtigt til.

Han fremhæver sin autoritet og nu render ikke kun én men to små skræmte stakels kvinder rundt for at tilfredsstille hans ønsker. Han tager flaskerne op en for en og rådfører sig med sin sekretær. Hun er åbenbart helt inde i sin rolle. De har vist optrådt sammen før! Hun fører ordet og siger beklagende til den ene lille kvinde, at etikettens pålydende ikke er korrekt. Sekretæren drejer hovedet og ser op Erik, der nikker godkendende. Den lille kvinde ryster endnu mere. Hun er hunde ræd for den mand og hans sekretær.

Så beder Erik sekretæren om at hun skal bede om at få regningen. Men inden meddeler han højlydt:

- Jeg er doktor, jeg får 50% rabat!

Den lille kvinde er gået i rystende selvsving. Hun fremstammer, at han kun kunne få 6%. Via sekretæren, begynder så den helt store diskussion, der ender med at kvinden skal ringe til direktøren og fortælle at Erik Vendelby står her og skal have 50%. Hun tager telefonen og ringer op. Med mord i øjnene ser hun direkte på Erik. Der er åbenbart ingen der svarer i den anden ende af telefontråden.

- Lad mig prøve, siger Erik.

Han tror ikke på, at kvinden har fået den rigtige forbindelse. Kvinden drejer nummeret. Erik står med det tavse rør. Han henvender sig til mig på dansk og siger:

- Hun har ikke drejet det rigtige nummer, kom lad os gå op til direktøren!

Vi forlader medicin, regning og den lille kvinde ved den gamle træskranke og går op på 3. sal. Vi fortsætter hen ad en lang gang hen til et glasbur, hvori der sidder en oversminket ung kvinde, der straks siger, inden vi får fortalt hende om vort ærinde.

- Doktor Frederico sidder i et meget vigtigt møde og er ikke at træffe mere i dag!

Erik vender sig imod os. Han er rasende.

- Det lugter af et komplot, hvordan kan hun vide, at vi kommer for at tale med doktor Frederico!

Jeg begynder at føle situationen temmelig pinlig og foreslår, at vi henter medicinen med de 6%. Jeg ser allerede for mig, at der kan gå endnu en dag eller måske flere, inden vi kan få medicinen med 50% rabat - eller er det hele bare et skuespil for galleriet?

Erik mener, det er bedst, at jeg henter medicinen alene. Hvorfor nu det? Har han tabt ansigt over for den lille kvinde bag skranken? Den lille kvinde nærmest smider den brune pose med medicinen hen over disken og ser arrigt på mig. Jeg betaler og løber ned ad trappen, ned til afdelingen med vitaminer. Der står Erik og hans sekretær og venter på mig.

Endnu er cirkus udspiller sig. Vitaminerne er for dyre, og det er de forkerte mærker. Den mandlige ekspedient er neger og ikke sådan at slå af pinden. Sekretæren bliver sat ud af spillet, da han taler flydende engelsk. Erik får tilbage af samme skuffe, som han giver ham. Vi må tage vitaminerne, som de er.

Så til afdelingen for vat. Jeg har aldrig set så stort et apotek med så mange afdelinger og aldrig hørt om en AFDELING FOR VAT! Problemet i vat-afdelingen er minimalt - skal vattet være rødt eller hvidt?

Hele indkøbsforestillingen på Det Store Apotek varede i 2 timer. Da vi kommer ud på gaden, skal Erik lige købe en rød rose til Exima. Jesper sidder og venter i bilen. Tid har andre parametre i Latinamerika, og tiden er flydende for Erik. Jesper fordrev tiden med at lære nogle nye spanske gløser.

Vi tager hen til Eriks hotel. Han undskylder og siger, at her er nøglen til hans værelse. Han vil lige følge Exima og rosen til hendes værelse. Bor hun på værelse på hotellet? Er hun i ikke hoteldatter?

- Jeg er ikke så sikker på hende, siger han, da han vender tilbage.

- Lad os drikke den vodka og så se om Exima ikke inviterer os på aftensmad. Hun får besøg af en meget velhavende kvinde, men det gør ikke noget, vel?

Vi går til flasken. Erik snakker videre og videre. Der kommer ingen invitation op på værelset. Så siger Erik, at vi kan gå ned under, måske møder vi nogen, der vil inviterer os på aftensmad. Er det sådan han (over)lever? Han har selv lige noget han skal ordne, så vi kan bare gå ned.

Klokken er over ni. Vi er alt for sent på den. Køkkenet er lukket. Hvorfor er vi ikke gået ned noget før?

Exima og den meget velhavende kvinde sidder ved et lille rundt bord og er færdige med at spise et tilsyneladende overdådigt måltid. Exima ser os, og vinker os hen til hendes bord. Der er masser af mad tilbage. Vi bliver inviteret til at spise med! Hun kalder på tjeneren og beder om ekstra service. Vi går i gang med at spise resterne fra de riges bord!

Erik kommer i hastigt trav hen til bordet. Han ser på uret og siger, at han for resten har lavet en aftale med nogle venner, der har en vaskemaskine. Vi skal have vasket vores tøj. Det trænger det til. Hvorfor skal det være lige nu? Vi er ikke færdig med at spise. Vi er lige så småt kommet i gang med at snakke med Exima. Skal han da ikke have noget at spise? Vi mumler, at vi da selv kan finde ud af at vaske vores tøj. Men nej, han kender én og har aftalt at vi kommer.

Vi begynder at gå op for os, at de såkaldte venner er Eriks patienter. Han har helbredt deres barn, der havde en hjernesygdom. For fire dage siden lå han i sengen og kunne ikke bevæge sig. Nu sidder han og laver lektier!

Vaskemaskinen snurrer, telefonen ringer. Det er til Erik. Nogle ved åbenbart, at han er her. Det er en mor til et mongolbarn. Erik spørger ud og opstiller et medicin-program. Han taler meget højt, så alle kan følge med i hans "konsultation". Hvordan kan han helbrede et mongolbarn pr. telefon?

- Det kan jeg heller ikke. Et mongolbarn kan jeg kun helbrede sådan ca. 90%, altså hjælpe det til at få en bedre tilværelse!

Rent tøj og tak for kaffe. Vi vender tilbage til Eriks hotel, tømmer resten af vodkaen og en halv flaske rom, lidt natmad fra bilen og lidt flere skolehistorier fra Århus. What a day! Vi begynder at blive noget træt af Eriks snak, hans meritter. Bare han i det mindste vil holde sig til ét emne og gøre det færdigt. Og bare han ikke kommer med flere nye ideer.

Det store apotek

Onsdag den 23. marts

Vi drikker morgenkaffe i bilen og får en bruser på Eriks værelse. Dagen begynder godt. Erik har lige en konference fra morgenstunden og et par telefonsamtaler, der skal overstået. Vi skal bare gøre os det behageligt imens.

En halv time senere kommer han tilbage. Han er dårligt nok trådt indenfor, før han begynder at fortælle om alt den medicin, vi skal have med. Han skriver ned. Det bliver til ca. 30 forskellige slags. Alt står i den store bog, som han bladrer ivrigt i. Den minder mest om en stor bibel.

Han har svært ved at holde sig til ét emne af gangen, og vi har svært ved at afbryde ham. Det er endnu ikke lykket os at fortælle ham hvem, hvad, hvor og hvorfor vi skal til Sydamerika. Han danner og justerer sit eget indre billede af os og vor mission. Han er helt overbevist om, at vi skal opholde os i junglen i længere tid. Vi tier og tænker, at det er sikkert helt godt med alt den medicin, så er vi da helgarderet, for vi skal jo i junglen og filme. Han går i gang med at fortælle om alle de forskellige præparater. Bare vi dog kan huske alt det?

Så slår han om igen:

- Nej, nu ved jeg, hvad vi skal, vi skal kontakte præsidenten for Lacsas Flyselskab, ham kender jeg, en fin mand, vi tager ud til hans kontor og snakker med ham, han vil hjælpe jer, kan I ikke se det, måske kan han skaffe jer billigt til Ecuador, I skal bare sige at I ingen penge har, og fortælle ham om det arbejde I vil gøre, der er ingen der har gjort det før jer ...

... Og slår om igen igen og begynder at fortælle om sig selv. Han siger, at han skylder os en forklaring. En forklaring? For hvad? Vi forstår ikke rigtigt. Så fortæller han om sit mislykkedes ægteskab, sine børn – hans to drenge, der nu må være store.

Vi får den "skøre" association, at vi er hans to drenge, en del af hans forladte liv, der giver ham en hjemmelængsel til et land, som han ikke kender mere. Er det derfor han udviser så stor hjælpsomhed?

Han stopper med at fortælle, for nu skal vi af sted. Vi skal ud til den Lacsas-mand. Vi mener nu, at det er bedre at få det medicinkøb overstået og så tage til Port Lemon og få skibslejlighed. Ikke tale om!

Vi har besvær med at finde Lacsas-kontoret. Vi kører rundt og Erik ruller vinduet ned og spørger en ung mand:

- Por favor, Lacsas officina, por favor?

- Er I danske? svarer den yngre fyr på spansk,

- det er min far også, han vil blive glad for at hilse på jer, og han kan fortælle, hvor Lacsa-kontoret ligger!

Ind i bilen med ham. Vi kører ud til et villakvarter og standser bag en politibil med to roterende blinklys på taget. Det er en stor villa. Vi træder forsigtigt ind. En meget fin stue, tykke tæpper på gulvet og store tunge fløjls møbler. Fine malerier, nogle er danske. Der står vi midt i stuen og ved ikke rigtigt, om vi skal blive stående eller sætte os.

- Sæt jer, min far kommer om et øjeblik!

Vi sidder tavse og venter. Selv Erik siger ikke et ord. Det virker som om, han er usikker på situationen. Han er ikke herre over den. Han har jo ikke planlagt den!

Der mangler kun en fanfare og billedet er fuldendt. Ind træder stor og mægtig colonel Dondorff-Thomsen i fuld uniform. Kasketten sidder korrekt, men alligevel retter han på den. Vi rejser os, giver hånd, hilser og præsenterer hverandre. Hans stemme er hæs. Han fører de danske ord frem med stor autoritet og korrekthed med en fortdig dialekt. Vi sidder og lytter.

- Jeg kom hertil efter krigen, arbejdede en margarinefabrik op, som jeg nu har solgt. Jeg er politichef for San Jose politi. Jeg har flere ordner end Herman Göring, men jeg bærer dem ikke!

Næ, det kan vi se, der er ingen ordner på den velpressede uniform. Her bryder Erik ind. Han forsøger at fortælle ham, at han har et problem. Han kan ikke få tilladelse til at praktisere sine forsøg her i landet, om han kan hjælpe ham med nogle forbindelser.

Colonel Dondorff-Thomsen ignorerer Eriks spørgsmål og fortsætter med sine betragtninger om sig selv og sin karriere. Vi er lidt uforstående over Eriks udspil. Vi kan godt se, at han griber chancen og udnytte situationen, som han er vant, når han er ude blandt folk. Det er hans måde at komme frem på. Men hvad er det for noget? Han har ikke fortalt os om, at han er udelukket for at praktisere i Costa Rica. Og hvorfor?

Sønnen sætter en dansktopplade med Gustav Winkler på grammofonen og det stereofoniske anlæg fylder stuen med danske hulkemelodier.

- Ser I min bil er 12 år gammel, men ikke en del af den er over 3 år gammel! Nye reserveredel. Motoren er en 420 hestes, nej en 419 hestes, den kan accelerere op til 200 km i timen på 6 sekunder, den kører jeg rundt i og holder ro og orden i byen!

Han serverer en kold øl og fortsætter med at tale en times tid, hvorefter vi siger pænt farvel. Sønnen tager med os og viser vej til Lacsa. Han fortæller, at han og familien er meget gode venner med præsidenten. Erik spørger, hvornår de sidst har været sammen med ham. Han siger stammende, at det vist nok er fire år siden. Der er vist lidt for meget pral i den der Dondorff-Thomsen-familie!

Lacsa-manden er ikke på sit kontor. Vi tager tilbage til hotellet og render ind i hotel-datteren. Den får ikke for lidt igen. Atter får hun at vide, hvor smuk hun er, og han fortsætter, hvor han slap i går, med at tale om operahuset i Sidney.

- Nej ved I hvad I skal? I skal lave en film om Ecuadors arkitektur, det bliver I nød til. Exima, fortæl dem noget om arkitekturen i Ecuador.

Det er første gang han nævner hendes navn, så det hedder hun altså! Hun føler sig på en gang beæret, men ved ikke rigtig hvad hun skal fortælle, eller - ved hun i det hele taget noget om Ecuadors arkitektur?

- Nej, ved I hvad I skal, det må I have med på jeres film, hvordan kulturen er vandret fra Asien og det gamle Rom over havet til Sydamerika. I kan låne nogle bøger på biblioteket og filme dem af...

For første gang stopper vi ham og siger, at det synes vi er en dårlig idé. Han bliver stødt på manchetterne. Går helt i stå. Stirrer tom ud i rummet. Vi udnytter straks det tavse øjeblik og hans forvirring over at blive afbrudt. For første gang fortæller vi ham om vor mission og de film, vi har planlagt at lave i Ecuador. Men det bliver hurtigt forbigået og opmærksomheden bliver atter vendt mod den kvindelige skønhed.

Erik beslutter, at nu skal vi alle fire køre ind til byen og få medicinindkøbet overstået. Jesper bliver i vognen. I det store medicinhus begynder det helt store cirkusnummer.

Afdelingen for homøopatisk medicin ligger på anden sal. Et meget stort medicin duf-tende lokale med højt til loftet og gamle apotekerdiske og skabe.

Så begynder forestillingen. Erik udveksler viskende et par ord med Exima, hvorefter han retter ryggen, fremstår som ikke spansktalende og henviser til sin sekretær. Exima er nu hans sekretær og tolk. Han begynder at ordinere hele arsenalet af den opskrevne medicin. Det ses tydeligt, at den lille dame bag skranken kender Erik. Hun lader som om han er en fremmed, selv om hun ikke kan skjule, at hun er bange for ham. Han kører hende mere og mere ned med sine spørgsmål via "sin sekretær". Flaskerne er forkerte, mængderne passer ikke, mærkningerne er ikke rigtige, osv. Hun løber fra skranken og ind i baglokalet for at finde den rigtige medicin - der passer herren!

Erik fortæller mig, at han forleden dag havde forsøgt at få kvinden fyret, fordi der var uorden på hylderne, og han havde opdaget at en af flaskerne ikke var lukket rigtigt til.

Han fremhæver sin autoritet og nu render ikke kun én men to små skræmte stakels kvinder rundt for at tilfredsstille hans ønsker. Han tager flaskerne op en for en og rådfører sig med sin sekretær. Hun er åbenbart helt inde i sin rolle. De har vist optrådt sammen før! Hun fører ordet og siger beklagende til den ene lille kvinde, at etikettens pålydende ikke er korrekt. Sekretæren drejer hovedet og ser op Erik, der nikker godkendende. Den lille kvinde ryster endnu mere. Hun er hunde ræd for den mand og hans sekretær.

Så beder Erik sekretæren om at hun skal bede om at få regningen. Men inden meddeler han højlydt:

- Jeg er doktor, jeg får 50% rabat!

Den lille kvinde er gået i rystende selvsving. Hun fremstammer, at han kun kunne få 6%. Via sekretæren, begynder så den helt store diskussion, der ender med at kvinden skal ringe til direktøren og fortælle at Erik Vendelby står her og skal have 50%. Hun tager telefonen og ringer op. Med mord i øjnene ser hun direkte på Erik. Der er åbenbart ingen der svarer i den anden ende af telefontråden.

- Lad mig prøve, siger Erik.

Han tror ikke på, at kvinden har fået den rigtige forbindelse. Kvinden drejer nummeret. Erik står med det tavse rør. Han henvender sig til mig på dansk og siger:

- Hun har ikke drejet det rigtige nummer, kom lad os gå op til direktøren!

Vi forlader medicin, regning og den lille kvinde ved den gamle træskranke og går op på 3. sal. Vi fortsætter hen ad en lang gang hen til et glasbur, hvori der sidder en oversminket ung kvinde, der straks siger, inden vi får fortalt hende om vort ærinde.

- Doktor Frederico sidder i et meget vigtigt møde og er ikke at træffe mere i dag!

Erik vender sig imod os. Han er rasende.

- Det lugter af et komplot, hvordan kan hun vide, at vi kommer for at tale med doktor Frederico!

Jeg begynder at føle situationen temmelig pinlig og foreslår, at vi henter medicinen med de 6%. Jeg ser allerede for mig, at der kan gå endnu en dag eller måske flere, inden vi kan få medicinen med 50% rabat - eller er det hele bare et skuespil for galleriet?

Erik mener, det er bedst, at jeg henter medicinen alene. Hvorfor nu det? Har han tabt ansigt over for den lille kvinde bag skranken? Den lille kvinde nærmest smider den brune pose med medicinen hen over disken og ser arrigt på mig. Jeg betaler og løber ned ad trappen, ned til afdelingen med vitaminer. Der står Erik og hans sekretær og venter på mig.

Endnu er cirkus udspiller sig. Vitaminerne er for dyre, og det er de forkerte mærker. Den mandlige ekspedient er neger og ikke sådan at slå af pinden. Sekretæren bliver sat ud af spillet, da han taler flydende engelsk. Erik får tilbage af samme skuffe, som han giver ham. Vi må tage vitaminerne, som de er.

Så til afdelingen for vat. Jeg har aldrig set så stort et apotek med så mange afdelinger og aldrig hørt om en AFDELING FOR VAT! Problemet i vat-afdelingen er minimalt - skal vattet være rødt eller hvidt?

Hele indkøbsforestillingen på Det Store Apotek varede i 2 timer. Da vi kommer ud på gaden, skal Erik lige købe en rød rose til Exima. Jesper sidder og venter i bilen. Tid har andre parametre i Latinamerika, og tiden er flydende for Erik. Jesper fordrev tiden med at lære nogle nye spanske gloser.

Vi tager hen til Eriks hotel. Han undskylder og siger, at her er nøglen til hans værelse. Han vil lige følge Exima og rosen til hendes værelse. Bor hun på værelse på hotellet? Er hun i ikke hoteldatter?

- Jeg er ikke så sikker på hende, siger han, da han vender tilbage.

- Lad os drikke den vodka og så se om Exima ikke inviterer os på aftensmad. Hun får besøg af en meget velhavende kvinde, men det gør ikke noget, vel?

Vi går til flasken. Erik snakker videre og videre. Der kommer ingen invitation op på værelset. Så siger Erik, at vi kan gå ned under, måske møder vi nogen, der vil inviterer os på aftensmad. Er det sådan han (over)lever? Han har selv lige noget han skal ordne, så vi kan bare gå ned.

Klokken er over ni. Vi er alt for sent på den. Køkkenet er lukket. Hvorfor er vi ikke gået ned noget før?

Exima og den meget velhavende kvinde sidder ved et lille rundt bord og er færdige med at spise et tilsyneladende overdådigt måltid. Exima ser os, og vinker os hen til hendes bord. Der er masser af mad tilbage. Vi bliver inviteret til at spise med! Hun kalder på tjeneren og beder om ekstra service. Vi går i gang med at spise resterne fra de riges bord!

Erik kommer i hastigt trav hen til bordet. Han ser på uret og siger, at han for resten har lavet en aftale med nogle venner, der har en vaskemaskine. Vi skal have vasket vores tøj. Det trænger det til. Hvorfor skal det være lige nu? Vi er ikke færdig med at spise. Vi er lige så småt kommet i gang med at snakke med Exima. Skal han da ikke have noget at spise? Vi mumler, at vi da selv kan finde ud af at vaske vores tøj. Men nej, han kender én og har aftalt at vi kommer.

Vi begynder at gå op for os, at de såkaldte venner er Eriks patienter. Han har helbredt deres barn, der havde en hjernesygdom. For fire dage siden lå han i sengen og kunne ikke bevæge sig. Nu sider han og laver lektier!

Vaskemaskinen snurrer, telefonen ringer. Det er til Erik. Nogle ved åbenbart, at han er her. Det er en mor til et mongolbarn. Erik spørger ud og opstiller et medicinprogram. Han taler meget højt, så alle kan følge med i hans "konsultation". Hvordan kan han helbrede et mongolbarn pr. telefon?

- Det kan jeg heller ikke. Et mongolbarn kan jeg kun helbrede sådan ca. 90%, altså hjælpe det til at få en bedre tilværelse!

Rent tøj og tak for kaffe. Vi vender tilbage til Eriks hotel, tømmer resten af vodkaen og en halv flaske rom, lidt natmad fra bilen og lidt flere skolehistorier fra Århus. What a day! Vi begynder at blive noget træt af Eriks snak, hans meritter. Bare han i det mindste vil holde sig til ét emne og gøre det færdigt. Og bare han ikke kommer med flere nye ideer.

Port Lemon

Fredag den 25. marts

Erik sidder og drikke kaffe med Exima i restauranten. Han har ikke pakket, fordi der lige er en masse småproblemer, han skal have ordnet.

- Men nu skal I høre. Jeg har haft en telefonsamtale med USA, præsidenten for Unity Fruit Co. i Washington, men det skal jeg fortælle jer om på vej til Port Lemon. I bliver rige på det her, hvis I bare griber det rigtigt an!

Han kan ikke få sig snøvlet færdig. Der er lige et par af hotellets gæster, som han nu pludselig nævner som *sine patienter*, der skal have noget ordnet!

Hvad er det egentlig for et hotel? Hvad er det for nogle gæster? Pludselig ligner de alle patienter. Når de taler sammen, står de altid helt tæt som om andre ikke må høre, hvad de taler om. De udveksler små pakker på en sådan måde, at – det er der vist ingen der så. Men når de går forbi hinanden, lader de som om de ikke kender hinanden. Vi bliver klar over, at Erik tilsyneladende kender dem alle sammen. Hvad er det for patienter, hvad fejler de og hvad gør Erik med dem? Er Exima i virkeligheden også en patient? Vi fornemmer, der foregår noget lysskyt. Vi har tidligere spurgt Erik om hans rolle på hotellet. Han svarede, at det må han ikke tale om og skifter straks emne, som han plejer.

Klokken 10 ser der endelig ud til, at vi kan komme af sted. Erik har pakket sine kufferter og stiller dem ind til Exima. Han skal kun have en vadsæk med.

Men der er alligevel noget, der skal ordnes først!

- Vi skal ned og køre mellem 600 og 200 meter over havets overflade, og det er det værste område. Der er masser af myg, og man kan få orm. Det bedste middel er hvidløg. I

skal have en hvidløgspresse. Nej, I skal have 2, hvis I smider den ene væk, det må I have, før vi tager af sted!

Erik ved ikke hvor man køber sådan en. Vi ser allerede i ånden, at vi skal bruge hele dagen til den eftersøgning. Hele hotellet bliver sat i gang med at finde ud af, hvor man kan købe en hvidløgspresse. Nu taler alle pludselig med alle! Der bliver enighed om, at det bedste sted må være et supermarked ude i den anden ende af byen.

Det er heldigvis den retning vi skal. Exima og Erik viser vej i hendes folkevogn. Og gudskelov! De har hvidløgspresser. Erik køber også én.

- I kan godt nøjes med én! siger Erik.

Men han skal lige se på det ene og det andet – nu når jeg er her, som han siger. Han studerer vinene og roser ekspedienten for det flotte udvalg. Han køber en flaske efter lange overvejelser. Han er ikke til at drive ud. Langt om længe står vi ude på gaden med to hvidløgspresser og en flaske vin. Nu må vi da være klar til at tage af sted. Men så skal Erik lige sige ordentlig farvel til Exima inde i hendes folkevogn.

Vi kan se at de diskuterer livligt og til tider ser det temmelig voldsomt ud. Det ligner ikke bare en afsked, nærmest et opgør. Der går en halv time.

Utroligt! Er det sandt? Er vi på vej? On the road again! Forbi the Swinging River. Jeg bag rattet. Erik ved siden af og Jesper på sidesædet. Der er stilhed i kupeen. Men pludselig bryder Erik tavsheden, han har glemmt sin hvidløgspresse og den flaske rødvin, han lige har købt, i Eximas bil. Vi bliver panikslagne. Vil han have os til at vende om? Jeg træder speederen længere ned. Jesper forsøger febrilsk at berolige Erik og fortæller ham, at vi har øl med og han må gerne låne vores presse.

Jeg er heldig. Jeg har den rigtige plads. Der er huller i vejen og jeg må derfor passe ekstra på og koncentrerer mig fuldstændig om kørslen. Jesper bliver derfor eneofer for Eriks snak. Han er overspeedet, fuld af nye ideer og går i selvsving.

- Først, vi skal snakke om det medicin, nej fik jeg sagt, at jeg havde en samtale med Amerika, præsidenten for Unity Fruit, fin fyr, jeg fortalte om jeres ærene i Ecuador og han fortalte mig, hvordan I skal gribe det hele an ...

Han kører løs med, hvordan vi skal lave synopsis, drejebog, kontakte firmaer osv. Vi forsøger at stoppe ham, alt det ved vi godt meget bedre end ham, men han hører ikke efter og ikke til at stoppe.

-... jeg er træt, jeg har ikke sovet mere end et par timer i alt den sidste uge. Går det ned ad nu? Lad mig få noget hvidløg. Nej nu ved jeg, hvad I skal, I skal skrive til Dronningen, hun kan hjælpe jer, få et brev fra hende, og I kan komme ind alle steder, kan I ikke se det, alle tiders idé. Og spejderne de hjælper hinanden, dem må I kontakte, kan I ikke se det, I kan bo gratis, nej nu ved jeg, hvad I skal gøre, hvorfor siger du ikke noget Torben, hvidløg, giv mig pressen, vi skal have hvidløg på tøjjet, hvad var det nu jeg kom fra, jo Rotary Round Table, fine folk, I kan blive medlem og få en masse kontakter, ikke penge, men kontakter ...

Vi kører i 2 timer. Erik snakker uafbrudt. Det er frokosttid. Vi finder en lille sti og parkerede ved et jungleskrat. Vi er meget sultne og sætter hurtigt tænderne i en pølse-sandwich. Store farverige sommerfugle flyver tavse forbi, og Erik brøler op.

- Den fik mig lige i enden, hvidløg, skynd jer, hvidløg, jeg har fået orm, jeg kan allerede mærke det!

Vi ser os skrækslagne omkring. Vi kan ikke se nogle insekter overhovedet. Tøj og bil blev smurt ind i presset hvidløg. Med den usynlige stinkende brynje er vi alle beskyttet mod alskens farer. Kongen inklusiv.

Erik er blevet tavs, efter han er blevet inficeret med orm. Han må lægge sig, men er lige ved at fortryde, da der er meget, vi skal snakke om. Men jeg er hurtig til at anvise ham skummadrassen i bilen og overbevise ham om, at han har godt at hvile sig, og at man sover godt i bilen under kørslen. Han lægger sig, vi kører videre i tavshed.

Bjergene og Erik ligger bag os. Vi siger ikke et ord til hinanden. Lige før Port Lemon vågner Erik op og er straks parat til at lægge en strategi for vor mission i Port Lemon. Det er lodsens først.

Det er en skæg by. Gamle træhuse med små altaner og farvede mennesker. Vi lægger straks mærke til de slanke negerpiger, og et øjeblik glemmer vi alt om lodsens. Vore hoveder er ved at dreje af led og gør os usikker i trafikken.

Vi standser bilen ved havnen og træder ind på det travle havneareal. Der ligger tre store skibe i havnen. Det ser allerede lovende ud. Vi spørger den første og bedste, vi møder. Og han er den bedste, vi kunne havde spurgt! Han hedder Carlos og kender udemærket lodsens, Gunder Hansen. Han kan ikke adressen, men han ved, hvor han bor, og vil vise os vej.

Vi takker Carlos for vejvisningen og ser frem til, at vi nu er på vej ind i næste kapitel.

Vi bliver modtaget med stor gæstfrihed af Gunder Hansen og hans hustru Anne og bliver inviteret indenfor. Whiskyflasken og et par øller kommer straks på bordet. Erik lægger ud med sit sædvanlige program: Taktikken er, at man ikke spørger om hjælp, men at få det drejet sådan, at det er ham der tilbyder os hjælp, det gælder om at få ham til at føle sig betydningsfuld ...

Bræk og savl. Vi sidder tavse i sofaen og ser på maleriet af de røde malkekøer på en mark, i skovbrynet skimtes en bondeværksgård. Med lidt hjemve i sindet nipper vi til whiskyen. Erik går til flasken og går i gang med at fortælle om sine problemer om ikke at kunne få tilladelse til at praktisere i Costa Rica, og hvor god en læge han er og ...

- Så skal du møde min søster, hun er hypokonder! griner Gunder med en syngende fynsk dialekt.

Vi griner alle sammen undtagen Erik. Han synes ikke at forstå humoren og bliver irriteret over afbrydelsen. Hans taktik er med ét slået i stykker. Han prøver flere gange at få drejet samtalen ind på de store skibe, der ligger i havnen.

- Jeg får rugbrød og Rød Ålborg derfra! griner Gunder videre.

Erik fortsætter sin snørklende snakken udenom – at vi skal med et af de store skibe, og Gunder skal hjælpe os. Vi tænker ens: Hvorfor fanden ikke gå lige til bidet. Vi er ved at eksplodere over denne udenomssnak.

- I vil da god have noget at spise, siger Gunder's kone Anne. Vi nikker.

Oh, sikken et måltid. Rugbrød. Et rigtig dansk smørebrødsbord med Ålborg til. Men vi er ikke i det store drikkehumør, det er situationen for alvorlig til. Vi drikker kun få snaps, hvor Erik tager dobbelt for sig og snakker videre. Vore munde er rustet fast. Vi er atter sat totalt ud af spillet. Det bliver til flere lokumsture. Ikke fordi vi er trængende, men for at få lidt ro i øregangen og få dampet irritationen af. Vi føler det bliver mere og mere pinligt og undskylder os. Vi er trætte og vil i seng. Vi fortæller, at vi sover i bilen. Det kan der slet ikke blive tale om. Anne har gjort to værelser klar til os. Et til Jesper og mig og et til Erik. En rigtig seng. Vi ligger tavse og kikker op i loftet. Vi siger ikke noget til hinanden, men vi tænker vist begge det samme. Hvordan vi kommer med båd til Ecuador, og hvordan vi slipper af med Erik.

Erik og Gunder fortsætter med whiskyflasken og kommer først i seng ved 4-tiden.

Telefonsamtalen

Lørdag den 26. marts

Vi sidder tavse ved morgenbordet. Gunder i bar vom og shorts. Stille og afslappet sidder vi og taler løst og fast. Så dukker Erik brølende op:

- Hvor er whiskyen, hvor er den, Gunder, vi skal jo drikke resten nu, du lovede at vække mig med den!

Gunder overhører ham, og beder ham om at sætte sig og få noget kaffe.

- De sorte sko, kan du huske dem Gunder, de sorte ... ha, ha, ha!

Vi har svært ved at deltage i morskaben og aner ikke, hvad det er for sko, han taler om. Han kører videre på fulde omdrejninger med medicinsnak og opdager pludselig at Anne er syg. Vi ser på vore ure og ser på hinanden. Han tager hende hen i lyset og ser ind i hendes øjne.

- Det er heldigt, at jeg er her, jeg kan stille diagnosen med det samme, så der er ingen fare, og vi har medicinen med!

Han snakker videre og fortæller om medicinens velsignelser. Vi skal være i havnen inden den lukker klokken 11, fordi det er lørdag. Vi ser allerede for os med hans trækken tiden ud, at det kan knibe med at nå det. Og nu skal der medicin på bordet. Han beder Jesper hente den i bilen. Men Jesper nægter, peger på bornholmeruret og spørger ham, om han er klar over, hvad klokken er. Erik bliver gal og gør opmærksom på, hvor vigtigt det er at tage en sygdom i opløbet. Han beder Jesper omgående at hente medicinen i handskerummet. Vi vidste ikke, at der lå noget medicin i handskerummet. Det havde han ikke fortalt os om. Jesper henter det modvilligt og er et raserianfald nær.

Så fortæller han Anne om medicinen, hvor mange piller og dråber hun skal tage, hvornår de skal tages, hvad hun skal passe på, hvad hun må spise og hvad hun ikke måtte spise ...

*- Hvidløg! udbød Gunder og slår sig på låret af grin,
- du kommer sku til at lugte fælt!*

Endelig er vi klar til at køre. Endelig forstår han, at vi har en anden mission end helbrede folk.

Vi stiger ud af bilen ud i varmen i byen med de slanke negerkvinder, hvilket giver Jesper svedperler på panden. Det skulle han aldrig havde fået. Erik ser forskrækket på ham.

- *Du sveder mand?*

- *Det ved jeg, det gør jeg altid, når det er varmt, det betyder ingenting!*

Ballonen revner.

Jesper havde aftenen før også haft sved på panden. Erik gjorde ham opmærksom på det. Jesper havde svaret:

- *Jeg sveder også derhjemme, og jeg fejler ikke noget!*

Nu ser Erik direkte på Jesper.

- *Du er uopdragen og uhøflig. Kan du virkelig ikke se, at du satte mig i et dårligt lys over for Anne i går aftes?*

Jesper forstår ikke, hvad han mener. Jo, Jesper skulle have underlagt sig en undersøgelse i Anne's nærvær, således han kunne stille en diagnose og dermed ophøje sin person og sin faglige viden.

- *Jeg føler mig meget stødt!* siger Erik.

Han stopper op. Han vil ikke gå længere. Jesper er rasende og fortsætter over gaden og forsvinder ind i et mørkt hul i en mur. Et værtshus. Jeg står tilbage med Erik, der står som en stenstøtte med et dødt stirrende blik.

- *Nu har jeg gjort så meget for jer, og så kommer han og opfører sig som en gadedreng!*

Jeg forsøger at berolige ham og gør forsigtigt opmærksom på, at han er for udkørt til rigtigt at kunne vurdere situationen. Han protesterer på det kraftigste og siger, at der er overhovedet ikke noget, der kan ændre situationen.

Han står stadig stiv som en støtte og stirrer over i det hul, som Jesper forsvandt ind i. Efter flere minutters tavshed bliver stenstøtten atter levende, og hans stemme gennembryder lydmuren.

- *Så regner jeg med, at I betaler for telefonsamtale?*

Jeg er ikke lige klar over, hvad det er for en telefonsamtale, han hentyder til. Men det kan ikke være andet end den til Amerika. Men hvorfor skal vi betale den lige pludselig? Hvorfor nævner han det lige nu? Jeg må undgå at sætte flere konflikter i gang, og siger:

- *Jo, det må vi se på!*

Han taler videre, uafbrudt i 20 minutter om hvor meget han har gjort for os. Hvor meget præsidenten fra United Fruit Company kan gøre for os. På et passende tidspunkt får jeg presset ind, at nu synes jeg vi må se at komme videre. Jeg siger:

- *Enten må vore veje skilles her og nu, eller også skal vi se at komme i gang nede ved havnen med vor mission!*

Han svarer med gråd i øjnene:

- *Vi er jo voksne mennesker - så Ok!*

I det samme kommer Jesper nedsvalet ud fra det mørke hul, ud i lyset, ud i varmen. Der er en tavs og kølig luft mellem ham og Erik.

Henvendelser på et par kontorer giver ikke bonus, så vi går direkte ned på havneka-
jen. Erik henviser atter til telefonsamtalen til Amerika, hvor han har fået at vide, at
der går tomme bananbåde fra Port Lemon, og det er en let sag at få os på en af dem.
Men ingen af de skibe, der ligger ved kajerne er bananbåde. Vi får forklaret, at de fle-
ste både, der kommer fra Sydamerika, er lastet med bananer. I Port Lemon fylder de
så skibene op med flere bananer fra Costa Rica og fortsætter videre til USA eller Eu-
ropa. Ingen går den anden vej!

Eriks muligheder for at få os om bord, »så let som ingenting«, skrumper ind. Erik
foreslår, at vi kontakter skibene direkte. Jesper kommer til at foreslå, at vi godt selv
kan klare dette, men det vil Erik slet ikke høre tale om, han er her for at hjælpe os.

Han triumferer på det første skib. Vi går direkte op til kaptajnen og spørger, om der
er mulighed for at komme med til Colombia. Kaptajnen ser på os og spørger, om vi
kommer fra United Fruit og Erik nikker og bekræfter dette lynhurtigt.

- *Der kan I se, visker Erik til os,*
- *Præsidenten har ringet, kaptajnen ved besked med os!*

Kaptajnen vil godt tage os med, men han anløber ikke havn i Colombia, han skal til
Brasilien!

- *Der kan I se, det var lige ved, siger Erik,*
- *Det var godt jeg havde den telefonsamtale med Præsidenten!*

Vi prøver et par skibe mere. Ingen af dem skal til Sydamerika. Måske er alligevel mu-
ligt at komme med båd her fra.

Det er middag. Lodsens har givet os adressen på en dansker, der bor midt i byen.
Louis Colding-Olsen. Han viser sig at være en festlig fyr. Han har tidligere været jo-
nalist på Århus Stiftstidende, har er brud ægteskab bag sig, flyttet fra konen og søn-
nen og har bosat sig i Port Lemon, hvor han bygger glasfiberbåde.

Han er i gang med en meget stor båd, der fylder et lokale helt op. Vi undrer os
over, hvordan han vil få båden ud, når den er færdig.

- *Skal huset brækkes ned.*
- *Ikke hele huset! svarer han.*

Vi tager alle op til Hansens, som lodsens og hans kone bliver benævnt. Anna er i gang
i køkkenet og smører nogle madder til os, som vi spiser med stort velbehag.

Vi tager alle fire ned på havnen for at se, om der er kommet nye skibe ind. Det er
der ikke. Vi kan derfor lige så godt holde fri. Vi bestemmer os for at tage ud at bade.
Erik er mut, siger ikke et ord. Han ser træt og nedkørt ud. Han bliver siddende på
stranden med en bajer, og vi gør os klar til at kaste os ud i det Caribiske Hav.

Dødens Gab – et stemningsbillede

Stranden er ikke meget strand mere. En storm har skyllet alt sandet væk. Den lille hygge-
lige lagune er omkranset af viftende palmer og en let brænding slår mod de nøgne klip-
per. Det skal gøre godt med en dukkert.

Lægen sidder tilbagetrukket på en afbarket træstamme og lader de tre danske
svende om at mærke det Caribiske salt mod deres sarte huder. Men det bliver andet de
får at mærke. Den ene svend, ham med det pæne overskæg, mærker pludselig et eller
andet bide sig fast i hans ben. Han forsøger at vifte det væk, men det bider sig fast et nyt
sted på hans ben. Han blev panikslagen og ser til sin skræk en tyve centimeter lang tynd

fisk i vild angreb. Den lidt ældre svend ved navn Olsen kommer til undsætning med kun en fortand. Straks skifter den lange tynde fisk angrebepunkt. Olsen er ved at tabe den sidste fortand af skræk. Panikslagen skriger og sparker de to svende til det Caribiske Hav. Den tredje svend, der bærer på en aldeles rød næse, har kun fået fødderne under vand og har aldeles ikke lyst til at gå til undsætning. De to angrebne har fået nok, et så lumsk hav kan have sig selv.

Den lægelige oppasser sidder stadig stiv af et eller andet og ser ud over havet fuldstændig upåvirket af svendenes kamp med det havslige uhyre. Ingen tilbud om medicinsk førstehjælp. Den rødnæsede svend føler ingen trang til at eksperimentere med havets luner, så han nøjes med at anbringe sit legeme i et sandhul og venter til en bølge kan tænke sig at kaste sig over ham.

Fra stranden kører vi igennem en rigtig tæt jungle. Jeg får lyst til at gå hjem til Hansens. Det bliver opfattet af Jesper, som et smut for at undgå Erik en stund, og det er også ganske rigtigt opfattet. Jeg nyder turen og stirrer med nysgerrige øjne ind i den mørke tætte jungle. Der skal vist kraftige redskaber til at trænge ind i den. Jeg møder min første slange. Den er kørt over af en bil. En meter lang tynd fyr, der forgæves virrer med det lille hoved og beder om hjælp. Men med en flad bagkrop er der ikke meget håb tilbage. Slinger skal man holde sig fra også i halvdød tilstand.

Erik har en telefonsamtale kl. 18, så Jesper kører ham hjem til Hansens. Derefter kører Jesper og Louis tilbage til den indbyggede glasfiberbåd, klæder om og svaler en øl ned, mens Jesper fortæller ham om vore accelererende problemer med Erik. Jesper føler det rart at tale med et andet menneske, der på lige fod forstår vore problemer, og ikke at skulle pakke ind og gå på listesko for ikke at fornærme.

Vi møder alle op hos Hansens til en pragtfuld gang gullasch made by Anne. Efter middagen, beder Erik mig om at komme med udenfor.

- Jeg vil advare jer mod Olsen, han har en meget uheldig indflydelse på jer, og så er jeg meget nervøs for jeres videre færd!

Han står med bøjet hoved i den mørke varme tropenat. Hans sentimentale tilstand virker knugende.

*- Jeg er meget skuffet, fortsætter han,
- Jeg havde regnet med, at I kom på en båd i dag!*

Jeg klapper ham trøstende på skulderen og siger, at vi nok skal klare resten selv, og vi er meget glad for den hjælp, vi har fået indtil nu. Han fortsætter i samme sørgmodige tone:

- Jeg håber, at Jesper har samme indstilling som dig!

Vi går indenfor til de andre og drikker en kop kaffe. Louis skal hjem. Vi har aftalt, at vi i morgen tidlig kl. 6 skal mødes hos Louis. Han vil prøve at få fat på en båd og en motor. Søndagen skal så forme sig til en flodtur ind i junglen. Vi kører Louis hjem. Skal vi ikke lige stikke snuden inden for et sted og få en enkelt godnat pilsner? Vi kører rundt og kikker ind forskellige steder. Men ingen af stederne er passende til vor planlagte godnat pilsner.

- Vi tager på Bar Felix, ingen entré og masser af slanke brune damer. Men de koster penge. Men det koster ikke noget at se på dem!

Og det gør vi så - også i den grad!

Bar Felix – et stemningsbillede

Bruset fra det brusende Caribiske hav. En træbarak. En konge forklædt som en rød folkevognsbuss ruller hen under en perlerække af forskelligfarvede kulørte pærer. Motoren bliver tavs. Tre ungersvende med spændte maveskind stiger ud og fylder deres lunger med den friske havluft og en portion mod.

Der er altid et lys man skal vende sig til, når man træder ind i et ukendt rum. Nu om stunder også et vist lydtryk. De inhalerer begge ting og glider med seje skridt ind i det dunkle lokale. De konstaterer at lokalet er af meget traditionel opbygning. En bar for enden, spredte borde er lettere befolket mest med kvinder, en jukebox der står alt for langt ude på gulvet.

Der er ingen på dansegulvet, undtagen de tre ungersvende, der ser sig om efter et strategisk godt sted at placere sig. Olsen er en erfaren mand på denne breddegrad. Han ser straks et bord med rigelige pladser, som han siger. Ved bordet sidder tre ventende ungmøer med et udseende hentet fra det eksotiske øhav. Der er tre ledige stole ved bordet. Jukeboxens pladegriber er netop gået i aktion og en mønt fra en oversøisk hånd har påvirket dens mekaniske indre og Abba flyder ud af de ophængende membraner og fylder rummet helt ud. En burgerlignende servitrice sørger for de tre udtørrede ganer, der lægger nakkerne tilbage og konstaterer flag i loftet. Men intet flag fra deres hjemland.

Efter denne omgivelsestilpasning er det tid at beskue det kvindelige slæng ved den modsatte bordkant. Tavse store smil bliver udvekslet. Olsen, denne breddegradserfarne kvindekæp, er hurtig og vil se nærmere på den hat, den yngste kvinde bærer. Hun for forskrækket tilbage med et lille hvin og retter på sine bryster, så de bliver mere synlige. Jesper, den spændingsopfyldte, giver et gib fra sig og sluger skummet fra sit ølglas til stor morskab for de unge møer. Kontakten er intakt. Så bliver der håndet og navnet.

»Jeg hedder Sus!« siger Susan.

Den breddegradserfarne gør et "kom med mig"-tegn og hun er mere end villig til at følge med udenfor. De to tilbageblevne svende sender hinanden "Ok"-smil - også i den overdrevne grad. Men de har ikke lige de rette spanske ord på tungen. Abba fylder jo rummet helt ud, så det er deres undskyldning for ikke at sige et kvæk til de to tilbageblevne piger!

De udenforgående kommer tilbage og Olsen beretter på sit modersmål, at hun koster 100 dask og har en kabine bag restauranten. Men det kan godt være hun vil med på en fisketur i morgen - gratis!

Susan konfererer med sine veninder, der nikker til svendene, der nikker tilbage og alle round the table nikker smilende forventende til hinanden. Øllet bliver sunket, en-somme ludere sidder ved baren og venter på kunder, fulde sømænd slår sig ned og savler, en negerkvinde vrikkede med bagdelen midt på dansegulvet.

De tre ungmøer er altså på arbejde og har ikke fri - altså på den måde. De tre ungersvende tager afsked og glæder sig over den gode aftale og glæden bliver gengældt i dørbåbningen uden for Bar Felix, hvor de tre ungmøer står og vinker til de tre ungersvende, der forsvinder ind i den røde konge, der forsvinder med tre længselsfulde hjerter.

Erik er godt i gang med Anne og medicinen. Jeg går lige på og hårdt og fortæller om aftenens hændelse, aftalen med de tre piger, og vi er temmelig kede af, at vi ikke kan være hjemme klokken halv to, fordi Erik skal med bussen tilbage til San José på dette tidspunkt. Erik går helt amok. Vi når slet ikke at forklare nærmere. Han lukker i som en østers. Åbner sig igen med en strøm af skældsord og beder os lægge pengene for den telefonopringning, inden vi går i seng.

Nu har Jesper fået nok. Han beder Erik komme med udenfor. Der er ingen grund til, at Anne skal høre om vore genvordigheder. Men han er urørlig, der er intet at diskutere, vi kan bare lægge pengene for den telefonsamtale. Jeg fortæller Jesper, at det drejer sig om 60\$. Erik har tidligere fortalt mig beløbets størrelse, men jeg har undgået at sige det til Jesper, for ikke at gøre ham endnu mere gal i hovedet. Vi bliver hurtigt enige om, at det kan der slet ikke blive tale om. Jesper skriver et pænt brev med tak og en forklaring og lægger 10\$. Vi ligger og venter i vore senge. Vi ved han

vil komme. Og han kommer med et brag, så døren er ved at falde af hængslerne. Vi er tarvelige og meget andet og får slynget de 10\$ i hovedet.

Er det slutningen på denne historien? Han har jo ikke opkrævet noget »for alt det andet han har gjort for os«?

Bønner og små sten

Søndag den 27. marts

Vi er på listefødder på vej ud af Lodsens hus klokken halv seks om morgenen og kører ind til byen. Vi opkalder Louis med hans alt for højtsiddende ringeklokke.

- Det er for at undgå, at de små negerdrengene leger med klokken! fortæller han.

Kaffen bliver tilberedt, hældes på termokande og medbringes. Vi kører ud til Louis' nye selvbyggerhus. Det er bygget på pæle halvt ud over floden. Bådebyggeriet ligger på jordplan. Han skal selv bo i et lille rum på første sal med en altan hængende ud over den stille flydende flodmunding og udsigt til en svær jernbro, der bærer de lange togstammer med bananer over floden.

Morgenkaffen bliver indtaget stående og vi uddeler en tår til hans negervagtmand. Dagens første fiasko melder sig. Ham med bådene er taget af sted og der er kun en firkantet aluminiumsbåd tilbage. Den viser sig ganske umulig at padle, så alle sejl bliver sat op efter en motor. Vi forespørger her og der, og får at vide at der er en mand ved navn Hermann, som har en motor. Herman skulle befinde sig et stykke inde i junglen. Da ingen stier fører ind i junglen, følger vi jernbanesporet. Ved det første trinbræt, gør vi holdt og spørger en lille dreng om han kender Hermann. Han nikker og viser vej ad en snæver sti ind i junglen. Vi møder flere mænd på vor vej, men ingen af dem er Hermann. Men de kender ham godt, nikker og peger videre ind i junglen.

Vi kommer til en lille landsby, hvor primitive huse og hytter er bygget på pæle. Disse mennesker er meget vanskelige at forstå, og de er meget usikker på, hvad det er vi ønsker.

- Hermann? siger vi med alle mulige spørgende tonefald.

Vi begynder at få en fornemmelse af at Hermann er et begreb, et synonym for alle mænd, fordi de reagerer alle på ordet, ser på hinanden og nikker. Men pludselig er der en der mener, at Hermann bor inde i byen. Vi opgiver og kører tilbage til Port Lemon – en by befolket med Hermann'er. Vi går i gang med at undersøge, om det ikke er muligt at leje en motor. Jo, en båd, en motor og en mand kan vi leje til en skyhøj pris. Hej mand vi giver op!

Klokken nærmer sig ni og pigerne skal hentes. Vi er ikke meget for at møde op, for vi har ikke noget at tilbyde. Ingen båd, ingen motor, intet fiskegrej.

Bar Felix har lukket sine skodder. Dets indre er sky for udefrakommende lys og kan sikkert heller ikke tåle at blive set i et sådant. Vi bliver forskånet for synet, fordi vi finder en bagdør, der er forsvarligt lukket. Men et par bankelyde og Susan ved navns nævnelse får den indvendige haspe til at lette og døren åbner sig langsomt med en knirkende lyd. Vi kan lige akkurat få foden i klemme. Bekender vort ærinde og døren bliver åbnet så meget, at vi lige netop kan kante os ind.

Vi står i Bar Felix' baggård. Ved et lille træbord sidder en ældre kvinde på en taburet og piller sten fra nogle bønner. Vi bukker høfligt og fortæller, at vi har en aftale

med Susan. Hun standser pilleriet og ser langsomt op på os, tøver en stund og peger mod en bagvedliggende barak:

- Kabine numero tres!

Vi går hen ad den krogede flisegang. En lille bro fører over en tilgroet bæk der flyder med henslængte konservesdåser og madaffald. Her lugter fælt. Denne have ser vist bedst ud i nattelys og udgør nu et beskidt efterspil.

Kabine nr. 3. Så langt strækker virkeligheden sig lige nu og det gør den også inde i kabinen. Susan ligger der, kun badet i et sparsomt sollys fra det lille vindue øverst oppe. Væggene er beklædt med idolbilleder klipper ud af blade. Hendes bare bryster flyder ud over den brede seng.

- Det er vist en rigtig knaldhytte! siger Louis og griner.

I det samme vågner hun og ser overraskende på os. Hun griber det tynde lagen og vikler det om sig og sætter sig op.

- Der tog vi hende på sengen! griner Louis videre.

Jesper mumler, at hun ser fandme edme godt ud, og lægger hånden på sit spændte maveskin.

Hun husker godt vor aftale og undskylder, at hun har sovet over sig, og om vi vil gå uden for og vente.

Vi snor os ad den flisebelagte sti tilbage til baggården, hvor den ældre kvinde stadig sidder og piller sten fra bønner. Hun beder os sætte os ned på de tre ledige vakkelvorne skamler, giver os hver en håndfuld brune bønner og viser os, hvordan man sorterer stenene fra.

Der sidder vi så – i en baghave til et bordel ved det Caribiske hav og piller sten fra bønner. Hun fortæller, at man kan ødelæge sine tænder med selv en enkelt lille sten. Hun smiler bredt, og vi ser, at hun ved, hvad hun taler om. Hun har ikke mange tænder tilbage. Hun fortæller videre, at det er hende der syr pigernes tøj og ind imellem hjælper hun til med madlavningen.

- Det er jo vigtigt at pigerne er velklædte til en hver lejlighed, og det er vigtigt, at de får en god og nærende kost!

Vi hører en trippene lyd fra den flisebelagte snoede sti. Susan nærmer sig os og de frapillede bønner. Hun ser noget hærget ud i guds eget lys. Hun er ældre end vi først havde troet.

- De andre sover! siger hun,

- De er ikke til at få op. De har arbejdet hele natten. Jeg kan ikke tage med jer alene!

Den gamle dame nikker.

- Én pige kan ikke gå ud med tre mænd, sådan er moralen her!

Vi har svært ved at se og forstå, hvor den moral på dette sted. Vi undskylder og fortrækker baglæns ud gennem bagdøren ud på pladsen og ind i bilen. Vi sidder tavse og starter motoren. I det samme bliver et skodde ind til Bar Felix slået op. Der står Susan. Tårerne løber ned ad hendes makeup og vinker farvel til os. Vi ved ikke, hvad vi skal tro. Vi mumler: Brændt af!

Vi beslutter at padle ud på det Caribiske hav og fange nogle fisk med snorkel og harpun. Det bliver en temmelig hård padletur. Strøm og vind tager godt fat den lille aluminiumsbåd. Vandet er for grumset, brændingen for stor, sandet bliver hvirvlet op. Louis kan ikke finde en eneste fisk og sigte på. Jesper får lyst til en svømmetur og hopper i. Han er meget opmærksom på de lange tynde bidende fisk. Jeg har set nok dagen før, og har aldeles ikke lyst til at blive hajføde. Jeg bliver i båden.

En frisk tur. Vi får set den skønne junglekyst udefra. Vi får røde næser og ømme muskler.

Det er tid til atter at tage på havnen og se på både. Der er kommet nogle nye ind. Akeima, hedder en af dem. Det viser sig, at den skal til Haiti og videre til Colombia. Nu er der måske bid. Vi taler med nogle sømænd om bord og en lille rund fyr præsenterer sig som bossen og fortæller, at kaptajnen er på bar. Enten på Paulo eller på American Bar. Vi beslutter at finde ham.

Vi går gennem den tropiske park med kæmpe træer og palmer. Hilser på et par dovendyr, der i langsomt tempo bevæger sig ud af de grene, der har spiselige blade. Vi ser nu, at det er en hel koloni af dovendyr, og de har næsten ædt hele træet bart for blade. En er gået i stå og hænger i en arm og klør sig i tissemanden. Vi står og griener og tænker, om den vil falde i slowmotion, hvis grenen knækker.

Bar Paulo. At komme fra det skarpe eftermiddagslys ind i en mørk bar er noget af en prøvelse for synsnerverne. Meget nedringede og barmfager kvinder byder os straks velkomne. Men vi må skuffe dem og gøre venligst opmærksom på, at det ikke er det, vi søger, men kaptajnen fra Akeima. De peger over på et bord i hjørnet af lokalet.

Han er meget imødekommende. En lille flink fyr, der gerne vil hjælpe os. Han skal godt nok til Colombia, men først om et par måneder. Han foreslår, at han skriver et brev, som vil lette os adgang til de andre skibe. Med brevet i baglommen går vi atter ned til havnen og undersøger de sidste nye ankomne skibe. Alle er bananbåde, der skal til Europa.

Det er sidst på eftermiddagen. Vi kører til Puente-stranden og går ind på en cafeteria for at få en kop kaffe. Men hvem sidder derover? Det er Susan i festligt selskab med nogle andre veninder og nogle mænd. Vi skal lige til at gå igen, da Susan får øje på os. Hun skynder sig over til vores bord og sætter sig på skødet af Jesper. Hun er i flammende humør. Kysser ham på kinden, kæler og krammer ham. Louis får straks rablet en ny aftale af sig på et internationalt blandingsprog, som han selv har opfundet.

- *Det kan selv Susan forstå!* fortæller han os.

Men det ser nu ud til, at hun er mere interesseret i at sende sine brune øjne ind i Jespers blå. Aftalen bliver, at hun og to veninder efter arbejdstid klokken 23 bliver hentet til en hyggenat sammen med os hos Louis. Det bliver gentaget flere gange - at det er et venskabsbesøg uden penge. Susan nikker og kysser Jesper og springer tilbage til det andet bord. Jesper får sine svedperler på panden!

Vi kører hen til Lodsens og siger pænt farvel og tak for alt. Anne vil snakke med os om Erik. Han er taget af sted om formiddagen. Vi gør hurtigt og venligt opmærksom på, at vi har meget travlt, for vi har bestemt os til at tage til Punterenas ved Stillehavet, da vi mener, der går flere både sydpå derfra.

Vi spiser lidt mad hos Louis og tager en lille lur. Vi skal være udhvilet til det store knald! Men det er ikke let at falde i søvn. Nogle kvækende naboer gentager ustandseligt:

- *Why, why not ...!*

så vi er ved at blive vanvittige. Så kommer et godstog brusende med en gennemtrængende klokke. Det er som om, det kører tværs gennem huset.

Vi er ved Bar Felix på minuttet klokken 23. Der er underligt tomt i lokalet. Tomme stole og borde. Jukeboxen står tavs alene på dansegulvet. Vi står og forsøger at se gennem det mørke rum, men vi kan ikke se vore tre aftaler. Pludselig bliver Jesper overfaldet bagfra af et par hænder, der skjuler hans øjne. Hun springer rundt om ham med store smilende læber. Vi sætter os ved vort stambord. Vi undrer os over at hun er alene. Pludselig sænker hun sit smil og ser meget verdensfjern ud. Så bliver hun urolig på stolen og vender og drejer sig. Uden at sige noget løber hun hen til barren, hvor der pludselig står en hob af fede mænd. Hun forsvinder ind i hoben. Det er det sidste vi ser til hende. Vi ser på hinanden. Atter brændt af. Vi forlader den synkende skude og kører til vort ensom sengeleje bag den store glasfiberbåd, der en dag bryder ud af huset for at gå på hummerfiskeri, for dermed at gøre plads til et diskotek, hvor Louis vil have sine egne piger. Vi slumrer ind til lyden af de mystiske naboer, der gentagende siger:

- *Why, why not ... Why, why not ...*

Efter jeg er vendt hjem til Danmark, besøger jeg min onkel Verner i Svendborg. Han kender godt Gunder Hansen. Han var lods i Svendborg Havn og boede i Vindeby på Tåsinge. Han forsvandt hurtigt efter krigen. Han havde vist ikke rent mel i posen, som onkel Verner diplomatisk sagde.

Det sidste håb

Mandag den 28. marts

Solen står allerede højt på himmelen. Havnen har været levende længe. Vi passerer havnetolden uden videre og går op på Akeima, skibet der ikke skal til Colombia, og får et brev af kaptajnen, et brev der muligvis kan gøre det lettere for os at komme ombord på et andet skib. Vi undersøger lige, hvad der ellers er kommet ind af skibe. Ikke noget der kan bruges.

Men pludselig ser vi et dansk skib fra Asker Lindinger, den meget omtalte trusse-reder og cigarfører i en høj gammel Ford under en eller anden valgkamp. Skibet er ved at lægge til kaj. Vort sidste håb. Louis råber op til sømændene, der er ved at gøre trosserne fast:

- *Har I trusser med?*

De forstår heldigvis ikke hans spydige bemærkning, da de er af udenlandsk afstamning.

Håbet brister. Asker Lindinger har overhovedet ikke i sinde at sejle til Sydamerika - uden dog at fortælle, hvor det skal hen.

Vi tager en hjertelig afsked med Louis Colding-Olsen, og befinder os atter på den hullede vej tilbage til San José. Vi kommer til byen lidt over middag. Vor forsikring på bilen er løbet ud og vi må forlænge den en uge. Det foregår således:

Forsikringsbeviset

1: **Toldvæsenet.** *En dame sidende bag en skranke skal have en udfyldt blanket, som vi ikke har og som hun heller ikke har, men som vi kan købe i et lille grønt hus et par hundrede meter væk.*

- 2: **Det lille grønne hus.** Vi køber den blanket, som vi mangler og udfylder den.
- 3: **Toldvæsenet.** Damen bag skranken giver blanketten, som vi lige har købt og udfyldt i det grønne hus, et stempel med stor autoritet og fortæller os, at vi skal henvende hos forsikringsselskabet med den udfyldte og stemplede blanket. Vi får at vide, at det ligger et kvarters gang fra Toldvæsenet. Vi tager bilen.
- 4: **Forsikringsselskabet.** Vi fremviser den udfyldte og stemplede blanket til en mand uden ord. Han kikker grundigt på den, nikker og giver os to blanke blanketter, som vi skal udfylde - mod betaling.
- 5: **Toldvæsenet.** Damen bag skranken ser blanketterne grundigt igennem, nikker og siger: »Manana«. Det skulle hun aldrig have sagt. Jesper ruller hele sit danske temperament og alle sine spanske gloser ud, banker i skranken og siger højlydt: »Nu!« Jesper bliver ved med at stirre damen bag skranken lige ind i øjnene indtil hun rejse sig og giver os det første papir, det som vi har købt og udfyldt i det grønne hus mod betaling. Hun fortæller med sur mine, at vi skal gå hen til fotokopiværelset og få taget en kopi af papiret.
- 6: **Fotokopiværelset.** Vi kan ikke selv komme til at fotokopiere, men må aflevere det til en dame, der kopierer - mod betaling.
- 7: **Toldvæsenet.** Damen bag skranken er nu ærkesur. Det er umuligt at få øjenkontakt med hende. Hun skal jo arbejde! Hun skal renskrive et sæt identiske papirer, som hun har i skuffen, på sin skrivemaskinen. Det er gratis!

Vi kører videre gennem San José med skyklapper på. Vi er jo meget synlige med den knaldrøde dannebrosdekorede folkevognsbus. For guds skyl må vi ikke møde Erik. Vi kommer helskinnet ud af byen. Kongen begynder nedstigningen fra Costa Rica's højderyg. Vejen snor sig som en ål og en fugtig varme slår os i møde. Fugtigheden stiger og stiger da vi nærmer os stilhavsbymen Pontarenas. Det er en meget lang bugt ved en meget lang halvø. Vi kan se vand til begge sider, men ingen skibe og ingen havn? Vi kører frem og tilbage og frem og tilbage og forstår overhovedet ingen ting. Vi spørger og får at vide at den store træmole derude, er det sted, hvor skibene ligger til. Træmolen ligger ganske ensomt hen.

- I morgen vil der komme et skib, der skal til Hamburg. Og i overmorgen ville der komme et, der skal til Grækenland!

- Hvornår kommer der et der skal til Sydamerika? spørger vi.

- Spørg på skibskontoret!

Skibskontoret er lukket for i dag – Manana! Vi finder et sted ud til havet, hvor vi slår os ned for natten. Det er to slukørede dansker, der lægger sig til at sove med: Det bliver desværre nok Panama!

De nattebesøgende

Tirsdag den 29. marts

Jeg begynder dagen med en svømmetur til musikken af Panama Street Parade klingende i mine ører. Den opgående sols stråler sletter dog hurtigt denne fatamorganaiske melodi og Jespers velristede kaffe giver styrke og håb.

Vi besøger de to eneste agenturer, der er i byen. Det ene har en båd til Ecuador om 10 dage, men vi skal tilbage til San José og ordne det. Vi kører og stiger atter op i det dejlige svale højland tilbage til San José og finder frem til hovedagenturet. Men der får vi noget helt andet at vide. De har ikke nogen båd til Ecuador i den nærmeste fremtid - kun fra Ecuador. Men vi får en ny adresse.

Gran Colombia. Et velordnet kontor med orden i tingene og med klar besked. Det vil koste ca. 700\$ at få sendt bilen fra Pontorenas til Guayaquil og ingen passagertransport. Et fly til Guayaquil vil koste ca. 100\$ til hver. Dette er langt mere end vi har regnet med. Vi bliver også gjort opmærksom på, at der kan blive problemer med toldvæsenet i Ecuador. Man kan ikke bare lige sådan transportere en bil til Ecuador. Panama rykker nærmere.

Vi vil opsøge Ecuador's ambassade. Uden vi selv vil det, kommer vi til at følge samme recept, som da vi skulle finde den danske ambassade. Først, en adresse i telefonbogen, der viser sig at være en vildand. Vi får en ny adresse, der ingen steder fører hen, og en ny adresse osv. Halvanden time efter befinder vi os i den modsatte ende af byen. Alle lige hjælpsomme, alle ved hvor ambassaden ligger, alle kender den korteste vej - ingen ved hvor noget ligger!

Endelig - i den modsatte ende af byen. Konsulatdamen kender desværre ikke til hvilke restriktioner, der er for at få en bil transporteret til Ecuador. Hun beder os komme igen i morgen kl. 10.

Vi køber et godt stykke kød og to flasker lokalvin. Et stykke uden for centrum på en stille villavej uden villaer med udsigt over byen og bjergene, der netop var i færd med at skjule solen, bliver vort nattelogi. Vi får med møjje og besvær ild i trækullene. Vi har altid haft problemer med den tændvæske og de trækul, men en time efter ligger bøfferne og brænder sig brune og lækre. Vinen er for billig og smager af lakrids, men ned skal den og kommer. Vi er trætte og glæder os til en god nattesøvn i det kølige højland.

Jeg vågner ved midnatstid ved lyden af noget der pusler udenfor. Jeg rejser mig forsigtigt op ser en lyskegle, der blafrede rundt om bilen. Lyskeglen bliver nu rettet mod bilens spejlvinduer, men kan ikke trænge synligt igennem vor spejlvinduer. Jeg vækker Jesper.

- Der går nogen rundt uden for og lyser!

Vi åbner bagsmækken lige op i hovedet på to betjente. De bliver temmelig overrasket. Det virker som om de ikke forventede, at der er liv inde i Kongen. De står generte og forlegne og ved ikke hvad de skal sige. Vi forbereder os på, at vi ikke må holde her og skal væk. De fremstammer noget på spansk, og da vi ikke kan forstå hinanden, vil de se vore pas. De smiler, bukker og ønsker os godnat.

Vi falder atter i søvn. Men et par timer senere gentager forestillingen sig med nye aktører på banen. Lyskegle ind i bilen, sidedørene bliver forsøgt åbnet, der bliver banket og til sidst står vi atter på gaden med dyb søvn i øjnene foran to ældre betjente. De er mere barske og bestemte og uforståelige. De ævlede løs og det ender med, at de vil se vore pas. De står der med deres lyskegler og studerer alle vore stempler, som en filantrop ser på sjældne frimærker. De siger derefter pænt god morgen. Vi gentager ikke deres morgenhilsen, da vi endnu ikke har fået vor nattesøvn. Så får vi endelig ro - klokken 4 om morgenen.

Op over skyerne

Onsdag den 30. marts

Ecuadors konsul er ikke at træffe klokken 10. Konsulatkvinden siger, at han nok er at træffe i eftermiddag, eller måske i morgen ... Åh, gud, den historie kender vi alt for godt. Vi giver op. Det bliver Panama.

Vi skal højt op. 3.600 meter over havets overflade. Pan America Highway. Men det bliver lidt af en skuffelse. Skyerne hænger lavt. Det bliver regn, det bliver koldt og sigtbarheden er kun nogle få meter. Vi gør holdt øverst oppe. Det gør godt med en leverpostejmad med guds eget skydække. Kongen har tabt pusten, han vil ikke mere. Ladelampen lyser. Han mangler strøm.

Vi aser og maser med det store metalskrog og får det endelig op af det hul, som vi er så dumme at anbringe ham i. Skub, sten under hjul, skub, svedige pander og endelige mærker Kongen asfalten under sine slidbaner. Det går ned ad bakke. Motorens stempler begynder atter at arbejde, og nu er der tilsyneladende ingen problemer. Det går nedad. Kongen glider ud af skyerne, som en engel på gummihjul og vi befinder os atter i et varmt og fugtigt klima.

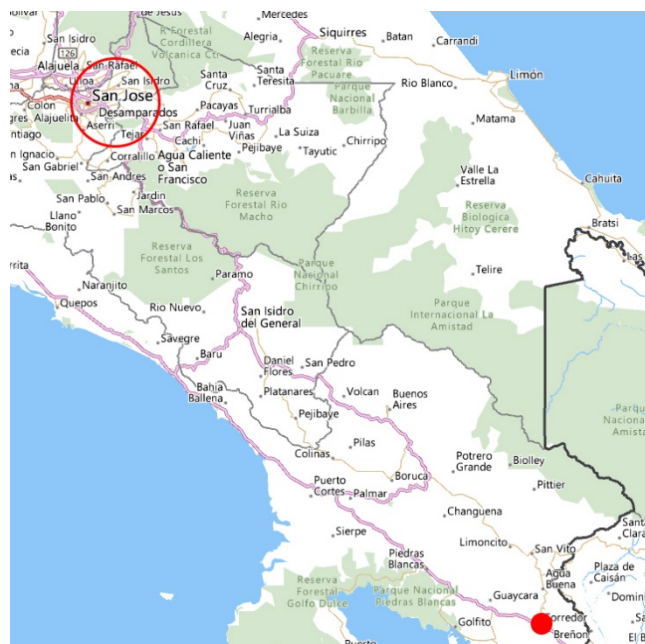
Det går raskt mod grænsen. Men vi er noget nervøse for ladelampens lysende tændenser. Landskabet skifter. Vi kører ind i en bugtet slugt langs en flod. Vi bliver lidt nervøse for denne slugtvej. Den er hugget ind i klippen, og der er op til flere sten- og jordskred. Nogle skred er flere meter høje og dækker hele vejen. Det har man klaret ved at føre vejen op over skredet. Vi slipper levende igennem og kommer ud i et drønhed tropisk bananland. Lampen lyser nu konstant højrodt. Det begynder at regne. Vinduesviskernes bevægelse er sløjet noget af på grund af den nedsatte strømproduktion.

Det er mørkt. Solen kan ikke trænge igennem det tykke skylag. Vi bliver nervøse for, om vi kan nå frem til den næste by med rød lanterne. Regnen holder pludselig op. Vi slukker for vinduesviskerne og byen ligger lige til venstre for os med det romantiske navn, Villa Neilly.

Det er nu lidt småt med romantikken i den by. Vi ruller ind mellem tætpakkede træhuse. Store rendesten, hvor beskidt vand flyder og hvor affald er henslængt. Gaderne er ikke affalteret. Byen ligner en dårlig kopi af en faldefærdig amerikansk Wild West by. Der er politi overalt. Er det for at beskytte byens borgere mod evt. banditter fra Panama?

Vi parkerer bilen midt i byen uden for et værtshus ved en lille beskidt park. Værtshusets ejer, fortæller os, at vi er i sikkerhed her, de skal nok holde øje med, at der ikke sker os noget. Vi spiser lidt mad og drikker en godnat øl på værtshuset.

Det bliver en varm nat. Vi har rullet vinduerne helt op for myg og banditter, hvilket resulterer i at vi får et godt og gennemtrængende dampbad hele natten. Politiet er henne og snuse et par gange. Det bliver ved denne snusen.

Panama

Kongens fald

Torsdag den 31. marts

Kongens strømforsyning er atter nede. Kongen kommer i gang med et skub fra en flok Villa-Neilly-beboer. En halv time efter er vi ved grænseovergangen til det berygtede Panama. Masser af papirer skal atter udfyldes, stempler og dollars på og under bordet.

Kongen kan ikke tåle at holde stille. Den har indstillet sin strømproduktion. Vi må atter have folk til at skubbe os i gang. Vi vurder situationen og mener, at vi med folkets hjælp godt kan køre til Panama City, hvor der må være et rigtigt folkevognsværksted.

Ved grænsen bliver vi advaret om, at vi vil møde 4 politikontroller på vej til Canalen. De viser sig at være ganske harmløse. Kun bilens data bliver bogført og videre går det i et aldeles trøstesløst og kedeligt landskab med udsigt til fattigdom, faldefærdige huse, skidt og møg. En utrolig kontrast til det velordnede Costa Rica.

Det er frokosttid. Vi gør holdt ved en lille forretning, hvorpå der hænger et stort skilt: Supermarked. Vi bliver hurtigt enige om, at de godt kan stryge »Super«. Sortimentet er så begrænset, at vi ikke kan få andet end fire tomater og et tørt stykke brød. Vi bliver enige om, at de også godt kunne stryge »marked«.

En beskeden frokost og en bil, der ikke kan starte. Vi tilkalder den nærmeste skubber, men han kan ikke skubbe bilen i gang. Vi tilkalder et par skubbere mere, men det hjælper lige fedt. Kongen vil ikke starte. Vi får standset en truck, der har et reb. Han er hjælpsom og trækker os i gang. Atter triller vi ad den støvede og hullede Pan American Highway.

Vi er for alvor ved at blive nervøse, og bliver klar over vi for guds skyld ikke må standse motoren. Ved polititjek nummer 2 sætter motoren ud, mens den går i tomgang. Der ligger en lille servicestation i nærheden, men de har ikke noget reb. En stor lastbil er i gang med sit polititjek. Jesper spørger chaufføren, om han har et reb. Det har han ikke. Jesper forklarer ham, at vi ikke tør køre uden at have et reb med. Han forstår vores problem og trækker et langt reb, der holder pressendingen, ud og skærer det over. Jesper takker mange gange. Nu har vi et reb og en død bil.

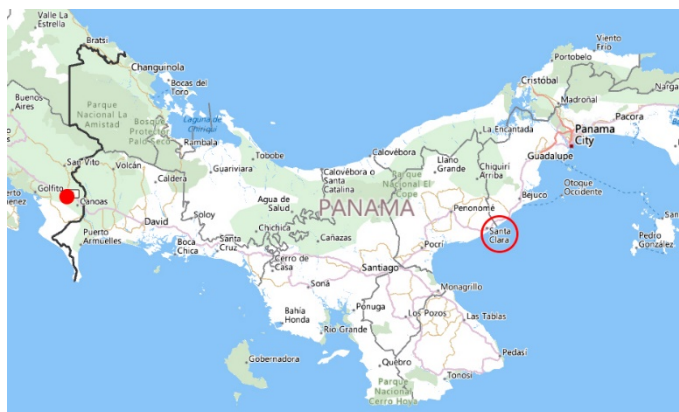
Efter mange forsøg, lykkes det at standse en bil, der vil trække os i gang. Motoren kommer i gang og det siger prut, prut og motoren sætter ud. Efter flere forgæves forsøg, må vi sige tak til den venlige trækker. Der står Kongen, der sidder vi midt på en øde landevej i Panama. Vi må prøve at standse en ny bil. En venlig jeep forsøger atter forgæves. Jeepens ejer fortæller, at der ligger et værksted et par kilometer fremme. Han vil godt trække os dertil.

Kronerne fra to kæmpe store træer danner et loft hen over noget, der nærmest ligner en bilkirkegård. Vi mener, at det er lidt for tidligt at Kongen skal ende sine dage her. Jeepens ejer ser bekymringen i vore ansigter og fortæller, at der ligger endnu et værksted en kilometer fremme. Han trækker os videre.

Det ligner et værksted. Det viser sig at være et rigtigt værksted, der meget hurtigt stille diagnosen: En strømforsyningsledning er brændt over.

Batteriet bliver ladet op og en liter øls tid efter hopper og danser Kongen af fryd og gammen - eller er det os? Det blev 10\$, hvilket vi finder aldeles rimeligt.

Tiden er gået. Det er blevet sent. Vi kan ikke nå Panama City. Vi tager til Santa Clara ved Stillehavskysten. En stor flot strand med hvidt sand. Der er en slags campingplads, hvor vi holder ind. Vi er helt alene bortset fra en jukebox's forvrængende lar-men fra en lille strandudskænkning-hytte. Sheriffen sidder og bøvser med adskillige tomme ølflasker foran sig og en revolver i bæltet. Det lykkes os at trænge igennem lydturen og få en lille forsyning øl til aftensmaden.

Havbadet giver en god appetit. Tavse sidder vi i den store sandgryde. Sandet skifter farve fra gyldent til sølvglinsende. Månen er stor og fuld og klar der ude over havet.

For første gang taler vi om, at det ville være rart, hvis vennerne hjemmefra sad sammen med os her omkring grillen og delte kødet og øllet med os, og vi bagefter dansede under de svajende palmer, sprang ud i havet og brød morildens flammende ild i den lette brænding.

Men kun de små gennemsigtige krabber hører vor ønske, som de tager med sig, da de forsvinder ned i deres små huller. Tilbage står vi under de klare stjerner og ser hvordan morilden lader sig hvirvle rundt i brændingen som små stjernekastere, der blev kastet mod stranden for at blive slukket.

Det er først nu, det går op for os – at vi er meget langt hjemmefra.

Gevinsten

Fredag den 1. april

Det er vanskeligt at komme op af morgenbadet. Det er det åbenbart ikke for solen. Den skyder op som en raket og gør morgenen til dag før kaffevandet koger. Vi kører over Canalen i en højde, der giver god udsigt ud over dette gigantiske menneskeværk. Vi opsøger Gran Colombia og får oplyst, at de ikke udskiber fra Panama City men fra Collon/Cristóbal, der ligger i den anden ende af Canalen ud mod det Caribiske Hav.

Vi snupper først posthuset, der ligger midt i den gamle bydel. Det er snævre skumle gader, vi skal igennem. Vi har efterhånden hørt så mange "sandfærdige" røverhistorier herfra, at vi ruller vinduerne helt op og låser dørene, mens vi kører. Når man holder for rødt, kan man risikere et lynangreb fra en bande, der hurtigt forsvinder med de værdier, de kan nå at få fat på. Så, en spændende, men farlig by. Vi har ikke lyst til at spille russisk roulette her. Vi finder efter lidt besvær ud af byen og kører mod Cristóbal langs Panamakanalen. Et kæmpe bygningsværk med store sluser og lige før Cristóbal - en kæmpe kunstig indsø. Det er her hundredetusinde mennesker gik til af malaria under byggeriet. Nu er her vist myggefrit, vi møder ingen.

Det er da en underlig snøvlefis, vi bliver betjent af på det lille Gran Colombia-kontor. Han siger, at det er da helt i orden at få bilen udskibet, det kan bare ikke lade sig gøre i dag. For det første skal vi have et stempel fra myndighederne. Denne myndighed ligger i Panama City! Og for det andet vil det tage et par timer og ordne papirerne, og det er fredag eftermiddag og snart fyraften.

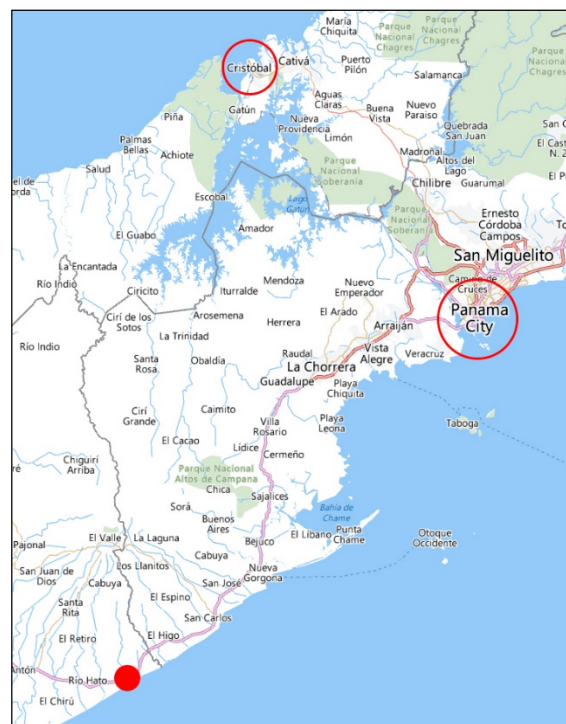
Et par timer efter langs Canalen tværs over Panama Tange er vi tilbage i Panama City. Vi kan ikke længere blive ophidset af at blive køstet rundt. Et par hundrede kilometer fra eller til betyder ikke noget mere.

Der står nu weekend og afslapning på programmet. Men vi tør ikke slappe af i Panama City. Nu er vi nået så langt uden ridser i lakken, så det må ikke gå galt her.

Trailer Park er anbefalet af AAA. Det viser sig at være en baghave til La Siesta Hotel i nærheden af lufthavnen. Et dejligt sted. Swimmingpool, tennisbaner, bordtennis, Casino, restaurant, bar og hvad der nu ellers hører sig til på et luksushotel. Det koster kun 5\$ i døgnnet, og vi har adgang til alle faciliteterne.

Aftensmad på hotellet, store dejlige rejer i den airconditionerede restaurant. Casinoloalet er belagt med tykke tæpper til at tage imod evt. besvimelser over den store gevinst eller en totalt fallit. Enarmede banditter står og vogter langs den ene væg. Ingen er endnu gået i gang med at trække i de stumpe arme. Pingvinklædte herrer går utålmodigt rundt og venter på spilleglade kunder.

De begynder at komme.

Aprilsnar? – et stemningsbillede

Den første gæst hedder Jesper Gladtved. Han har slips på. Han har fået bevilliget 5\$ af sin kollega til rouletten. Den grønne 5\$-seddel bliver omsat til runde brikker, kaldet jetoner. Han går hen til rouletten, hvor andre spillere er ved at indfinde sig. Han gør, som de andre ved bordet, stabler de runde brikker i små bunker. Disse bunker bliver fordelt på nogle felter og en kugle bliver sat i rotation. Så gælder det om at holde vejret på den rigtige måde, eller rettere det gælder om at se ud som om, man ikke holder vejret og er ligeglad med, hvor den lille fis af en kugle, har tænkt sig at lande. Men det er med at være hurtig, når kuglen falder ned på den roterende skive med numre og farver. For Croupieren, ham der drejer hjulet og styrer foretagenet, er endnu hurtigere end kuglen og vips har han fjernet alle brikkerne, og man skal så huske, hvor ens brikker ligger.

Heldet er med Jesper i første spil. Han får udleveret en ny bunke brikker, uden han forstår hvorfor. Han må have vundet? De andre spillere vender herefter, uvis af hvilken grund ryggen til, og Jesper står alene ved det store grønne bord sammen med Croupieren. Jesper har nu et totalt overblik. Han er alene om spillet. Han kaster derfor nonchalant nogle brikker her og der. Hvordan han bærer sig ad, ved han ikke, for atter udleverer bankieren flere brikker til Jesper, end han har lagt ud.

De andre spillere vender tilbage. Jesper er nu helt på højde med sin vejtrækning og lægger lidt brikker her og lidt der. Atter gevinst. Han fortæller sin kollega at han er ved at blive spillelegal. Kollegaen nævner, om det ikke er en idé at holde her. Croupieren forsøger at se ikke sur ud, da Jesper bukker og siger tak og tager alle jetonerne med over til vekslerhullet. Jetonerne har en omsætningsværdi på 35\$. Han har vundet 30\$. Og det er ikke aprilsnar!

De enarmede banditter står neonlysene med åbne sprækker og lokker de gevinstbærende, men han går forbi uden at se sig til siderne. Mønterne ligger ikke løst i hans lomme, som han siger. Hans snude er godt nok stor, men så storsnuet er han nu heller ikke, da han tilbyder kollegaen at gå udenfor under de kulørte lamper og drikker pengene op. Swimmingpoolens vandoverflade vugger svagt og genspejler de kulørte lamper. En ung pige hopper i. Hendes krop svæver som en skygge, let og lydløst over det underbelyste vandspejl.

Vi sidder underlige tavse med en fadøl. Hvis vi nu havde spillet en omgang til på det grønne bord, så ...

Prins Richard

Lørdag den 2. april

Ved grænsen fortalte de os, at toldvæsenet har åbent hele weekenden – men der er lukket! Vi kan altså ikke nå at ordne toldpapirerne og komme af sted tidlig mandag morgen til Cristóbal. Vi køber ind til weekenden i et supermarked – der bare er super! Her kan man købe alt. Vi nøjes med at fylde en vogn!

Det skal blive en total afslappet ubekymret dag. Trods den hede sol er tennisbanerne besat. Men det forhindrer ikke Jesper i at stille op i et forhåndsværende tennisdress. Oversavede cowboybukser, bar overkrop og blå kasket! En venligsindet ældre amerikansk kvinde låner sin ketcher ud til den danske champion. Han løber på lette fjed ind bag indhegningen. Den røde cementbane brænder under hans bare fødder. Han er nødt til at bevæge sig hele tiden. Han hopper så han mindst mulig kommer i berøring med den hede belægning. Dette handicap giver ham en speciel stil, der vækker stor opmærksomhed hos publikum. Et væddemål er i fuld gang. Publikum satser på ham.

Jeg nærmer mig tennisbanen. Tennis har jeg aldrig været god til, selv om jeg i min teknikumstudietid, spillede hver morgen nede på OB's baner i Munke Mose sammen med Per. Jeg beundrer Jespers sprælske bevægelser og den energi hans ben udfører. Jeg er ikke klar over den fodvarme årsag.

En humoristisk amerikaner råber ind til den danske spiller, måske for at få ham gjort uopmærksom, han har nok ikke satset på Jesper!

- Hej, der står en fyr herude med dine sandaler på!

Jesper bliver bragt ud af fatningen "Hans sandaler?" Gentager historien fra Vera Cruz sig?

SANDALERNE – et tilbageblik

Vi havde parkeret vor bil mellem to store Moving Homes. Alle disse rullende huse har en tyk slange, der tilsluttes bunden. Den puttes ned i et dækselhul, der fører ned i jorden. Naboens lokumsslange havde problemer med tætheden og uhumske dufte bølgede forbi vore næser på den stille eftermiddag. Vi besluttede os for at flytte Kongen lidt mere på afstand af det stinkende uhyre.

Jespers sandaler stod bag vognen. Ti minutter efter opdagede Jesper forglemmelsen og løber tilbage. Sandalerne var væk. Vi havde for lidt siden set en blade- og papirsamler, kunne det være ham? Ingen andre levende sjæle, havde vi set. Vi begyndte at lede efter ham i alle retninger. Han gik foran hotellet og fejede - med Jespers sandaler på. Vi stod og kikkede på ham og kunne ikke lade være med at grine. Han så op på os og forstod ikke, hvorfor vi lo. Vi pegede på sandalerne og fortalte det var Jespers sandaler. Så grinede han også. Så grinede vi alle sammen. Han leverede sandalerne tilbage.

Lige nu står Jespers sandaler uden for tennisbanen med mine fødder i! Der bliver klappet bravt af den barfodede dansker, der vist nok vinder det første og eneste sæt. Han bukker og skynder sig ud og køber sig en drink fyldt godt op med isterninger, som han fisker op og anbringer under sine fødder.

Vi steger kød over vor grill og klæder os fint på med slips og det hele. Vi regner med, at der er bal på hotellet sådan en lørdag aften. Jespers fødder er jo varmet op! Men der er kun få gæster i lokalet. Jesper forsøger sig igen ved det grønne bord med 5\$. De forsvinder i Coupierens lomme i første spil.

Vi går ind i baren. Der er lige ankomme en masse mennesker. Vi køber hver en drink og står og taler sammen. Men pludselig bliver vi tavse og ser på hinanden. Det nyankomne selskab taler dansk. Vi vender os om og tror ikke vore egne øre og derefter vore egne øjne. Der sidder jo Prins Richard, ham med prinsesse Bennetikte, i en samtale med nogle herrer. Gruppen er på 11 mand og to kvinder. Vi rømmer os og siger pænt goddag. De er straks interesseret i, hvem vi er, hvorfor vi er her, hvor vi skal hen ... Derefter fortæller de os, at de lige er kommet hjem fra en Stillehavsfiske-tur. I 14 dage har de været ude og fiske og betalt 17.000 kr. Men de har fanget for lidt, så det har givet et underskud på 6.000 kr. pr. mand. Vi forstår ikke rigtigt dette regnskab, kun at det er da mange penge i forhold til vort budget. Vi skal være væk et helt år for de penge! En af deltagerne er fra Fyn. Han får far og mors telefonnummer. Jeg spørger om han vil ringe til dem, så snart han kommer hjem. De skal rejse til Danmark næste dag.

Jeg får senere at vide, at han har ringet og far og mor var blevet meget overrasket og glade for at få en sådan lynhilsen fra os. Et brev tager normalt 24 dage om at nå hjem. Mor fortalte vidt og bredt om, at Torben har været sammen med Prins Richard i Panama.

Prins Richard og slæng giver en godnatdrink. Det blev alligevel en interessant aften, selv om Jespers fødder ikke fik lov til at holde sig varme på et dansegulv.

En artikel i Roskilde Tidende – renskrevet uddrag

Min søster Dorte klippede denne artikel ud og sendte den til os. Der står desværre ikke noget om, at prins Richard mødte to danske filmfolk på vej til Ecuador.

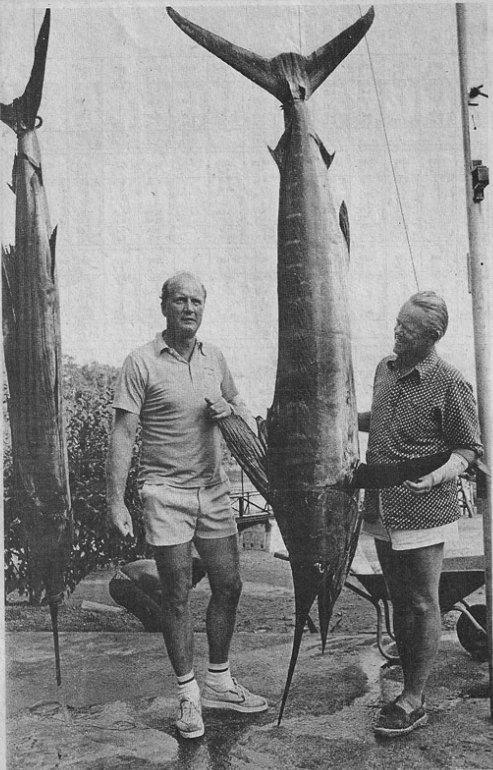
Artiklen der er på 2 avissider, fortæller dag for dag om deres fiskeri i Stillehavet. I starten af artiklen fortæller prins Richard:

Vi var startet fra lufthavnen i Barbados om morgenen, og via Trinidad landede vi om eftermiddagen i lufthavnen i Panama. Her blev vi indkvarteret på byens bedste hotel. Vi hvilede ud og gik ned til en helt fantastisk aftensmad.

Senere var der lejlighed til at prøve, hvordan det var at spille i et rigtigt Casino. Vi havde alle modtaget et bevis, der gav adgang til gratis spil inden for fem dollars.

Næste dag spurgte en af mine kammerater, hvor meget jeg havde vundet. Jeg måtte erkende, at jeg havde sat til hvad jeg i starten havde vundet, men, det kunne vel heller ikke være så farligt meget. – Ikke det, svarede han. Da jeg gik havde du i hvert fald vundet 3-400 dollars! Ja, ja det tager jo lidt tid at finde ud af sådan nogle jetons værdi.

10 Roskilde Tidende Lørdag den 21. maj 1977

Uforglæst fiske
Gadusens d

Nok var vi imponeret af opholdet på Barbados, men vi var helt sikre på, at vi nu skulle opleve noget, som vi sikkert aldrig senere i vores stressede liv ville opleve. Det lige som lå i underbevidstheden, at vi ville komme ud for en helt fantastisk sportsfiskeoplevelse.

Vi var startet fra lufthavnen i Barbados om morgenen, og via Trinidad landede vi om eftermiddagen i lufthavnen i Panama. Her blev vi indkvarteret på et af byens bedste hoteller. Vi hvilede ud og gik ned til en helt fantastisk aftensmad.

Senere var der lejlighed til at prøve, hvordan det var at spille i et rigtigt casino. Vi havde alle modtaget et bevis, der gav adgang til gratis spil inden for fem dollars.

Næste dag spurgte en af mine kammerater, hvor meget jeg havde vundet. Jeg måtte erkende, at jeg havde sat til hvad jeg i starten havde vundet, men, det kunne vel heller ikke være så farligt meget. – Ikke det, svarede han. Da jeg gik havde du i hvert fald vundet 3-400 dollars! Ja, ja, det tager jo lidt tid at finde ud af sådan nogle jetons værdi.

Ud i junglen
Næste morgen skulle vi op allerede kl. 6 og starte fra en lille lufthavn i udkanten af Panama City. Nu skulle eventyret begynde. Vi skulle flyve med en lille, men efter nærmere eftersyn, temmelig robust maskine. Vi skulle flyve i ca. en time og efter sigende lande ude midt i junglen. Det troede vi nu ikke rigtigt på.

Desværre blev det ikke til nogen kongelig marlin for prins Richard og CIM, Berlingske Tidende. Dem har de tilgode lige som undertegnede. Bemærk CIM's store forbindelse efter hajbidet.

Hviledag

Søndag den 3. april

Den dag blev endnu roligere end den foregående. Dagbogsskrivning, lidt svømning, ingen tennis spil på grund af for store (brand)vabler under Jespers fødder og for meget sol. Egentligt er vi lidt rastløse. Det er temmelig uvant for os at lave ingenting. Nu har vi været på farten i over en måned. Mange gange har vi talt om, hvor dejligt det vil være, at få et par hviledage. Men vi har vist krudt i røven eller måske lidt nervøse for, hvordan det vil gå med afskibningen, og hvordan vi selv kommer videre til Ecuador.

Vi har en invitation hængende. I denne stille stund vil vi prøve at gøre brug af den. Da vi var kom ud fra posthuset i Panama City, sad der et visitkort i bilens vinduesvisker:

- Har i lyst til danske frikadeller og stuved hvidkål?

Vi ringer og aftaler. Den danske ingeniør udsendt af F. L. Schmidt og kone tager imod os i deres pragtfulde villa langt uden for Panama City højt oppe på et lille bjerg med udsigt ud over det panamaske lavland. Vi sidder ude på terrassen og får et vidunderligt måltid, der godt kan sætte hjemvesfunktionerne i gang. Vi får en god snak om alt. De er selv meget berejst og har boet så at sige over hele verdenen gennem firmaet.

Det er nok lidt risikabelt at køre hjem i en lettere beruset tilstand, så vi undgår City og finder ringvejen, der nærmest er affolket for biler.

Afsked med Kongen

Mandag den 4. april

Toldvæsenet åbner dørene klokken 8. Vi er der pronto. En formalitet og vi er atter på vej mod øst, Port Collon, havnedelen af Cristóbal. Han sidder der, vor mand som skal ordne vore sager. Mr. Hooo eller dr. Who, som vi døber ham, da han virker ganske uden for denne verden. Dette gør os lidt nervøse, og han farver da også hurtigt et par af vores hår grå.

- Jamen, der er jo ikke noget motornummer på dette papir! siger han, og vifter med papiret.

Vi finder lynhurtigt på en forklaring.

- Det er der ikke på denne folkevogn, fordi motoren er blevet udskiftet, og måske er den udskiftet mange gange!

Det var ikke en god forklaring.

- Der skal være et motornummer på papiret. Dette vil jeg ikke have at gøre med! siger han bestemt og vifter fortsat med papiret oppe i luften.

Nu er gode råd ikke dyre – men hurtige.

- Undskyld, det nok er en forglemmelse! siger Jesper,
- Lige et øjeblik!

Vi snupper papiret - det viftene papir og styrter ned til bilen. Vi finder noget der lignede et nummer på motorblokken og skriver det på papiret.

Han ser ikke tilfreds ud, men nikker uden at vifte med papiret oppe i luften. Det tager vi som gode tegn.

- *Det bliver 592\$ siger han,
- Kom igen om en halv time, så vil papirerne være klar!*

Denne papirproces gik hurtigere, end vi havde oplevet tidligere på vor rejse. Det foruroliger os!

En øls tid, og vi vender tilbage. Papirerne er godt nok færdige, som han havde lovet, men de er udfyldt helt forkert. Jespers navn er stavet helt sindssygt og på papiret står der, at bilen skal sendes til Colombia. Dr. Who mumler lidt, bytter om på et par papirer, lægger nogle af dem ned i en skuffe, tændte sin pibe tilkaldt en sekretær, drejer et nummer og taler med en i telefonen, lægger røret på og trykker på et par taster på sin lomme regner.

- *Kom igen klokken halv et!* siger den mutte dr. Who.

Vor tillid til ham falder atter et par grader, og vi begynder at blive nervøse for hans handlinger.

Vi veksler nogle penge, får lidt at spise og går ud og ser på byen. Collon er ikke nogen rar by. De fleste huse er af træ, gamle og trætte ser de ud. Fransk kolonistil med lange balkoner over fortovene, der skygger for de handlende og gående. Der er mange sorte snuskede personer. Vi føler os temmelige utrygge.

Vi er på pletten. Dr. Who ankommer to minutter senere. Den kinesiske kontordame er allerede i fuld gang med nogle papirer. Hun er det eneste oplivende i dette kedelige muggent lugtende kontor. Hun er egentlig ganske køn, bemærker vi, i modsætning til dr. Who, der er aldeles grim, han ser ud som om, han har ligget for længe i en opiumshule.

Han lægger de endnu engang færdige papirer foran os. Vi gennemgår dem nøje og konstaterer, at nu ser det rigtigt nok ud. Vi skriver under og betaler.

Vi skal nu igennem tre myndigheder: Told, Politi og Fragten. Gitret bliver forsvarligt låst fast. Bag ligger alle vore kostbarheder, camera, film og medicinen. Kongen bliver noteret op i alle ender og kanter. Det er godt han ikke kan læse, for i papiret står der: »Very dirty!«

Det er med en dybsindig snøften, vi tager afsked med Kongen. Vi efterlader ham alene tilbage på den meget store plads bag pigtråd og bevæbnede vagter. Vil vi nogen sinde blive forenet igen?

Tilbage til dr. Who, hvor vi får de papirer, der skal være i stand til at indløse Kongen i Guayaquil. Vi tror vi er færdige, men nej:

- *I skal hen på Ecuador's konsulat og have et stempel på dette papir!*

Han giver os en adressen på et stykke papir og siger, at det ikke ligger så langt væk. Med papiret i hånden begiver vi os på jagt efter konsulatet. Og det bliver en jagt, fordi der ligger ingen konsulat på den adresse. Vi begynder så at spørge os for, og som vi har oplevet så mange gange før - alle ved hvor det ligger, dvs. ingen ved hvor det ligger. Vi finder det efter en times søgen.

Konsulatet ser på papirerne og siger:

- *Ok!*

og giver os papirerne igen. Vi ser undrende på ham og forklarer, at vi skal have et stempel på papiret.

- *No problema!* siger han, smiler og hamre et stempel ned på papiret.

Der står vi totalt afklædte hver med kun en bagagekasse, lige det nødvendige til turen til Ecuador. Sveden driver ned ad os. Der står *cool Panama cerveza* i vore øjne. Vi køber et par ekstra til turen tilbage til Panama City.

En fantastisk togrejse langs Canalen. Over verdens største andenstørste opdæmmede sø og gennem jungle. Store oceangående skibe sejler stille og roligt midt i dette landskab. Solen er rød og på vej ned. Fra City tager vi en taxa ud til lufthavnen. Vi ser straks på afgangstavlen, at der ikke er meget tid at give væk af. Der er udkald til det sidste fly til Colombia. Det går hurtigt med at tjekke ind. Braniff skal flyve os til Cali. Vi ser på hinanden, hvor pokker ligger det?

Da vi sidder i flyet og finder vi ud af, at det er meget nærmere Ecuadors grænse end Bogata, som vi havde regnet med at skulle flyve til. Så det er jo heldigt.

Det er 44 dage siden vi forlod Aarhus!

